
Uddhava Gita

उद्भवगीता

Document Information

Text title : Uddhava Gita from Shrimad Bhagavata

File name : uddhavagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa, vyAsa

Location : doc_giitaa

Author : Vyasa

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : Portion of adhyAyas 7, 8 and 9 are also known as avadhUtagItam

Source : Bhagavatam

Latest update : September 13, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 24, 2023

sanskritdocuments.org

Uddhava Gita

ઉદ્ધવગીતા

શ્રીરાધાકૃષ્ણાભ્યાં નમઃ ।

શ્રીમદ્ભાગવતપુરાણમ્ ।

એકાદશઃ સ્કન્ધઃ । ઉદ્ધવ ગીતા ।

અથ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીબાદરાયણિઃ ઉવાચ ।

કૃત્વા દૈત્યવધં કૃષ્ણઃ સરમઃ યદ્દુભિઃ વૃતઃ ।

ભુવઃ અવતારવત્ ભારં જવિષ્ણન્ જનયન્ કલિમ્ ॥ ૧ ॥

યે કોપિતાઃ સુબહુ પાર્ણસુતાઃ સપત્નૈઃ

દુર્ઘૂતહેલનકચગ્રહણ આદિભિઃ તાન્ ।

કૃત્વા નિમિત્તમ્ ઇતર ઇતરતઃ સમેતાન્

હત્વા નૃપાન્ નિરહરત્ ક્ષિતિભારમ્ ઈશઃ ॥ ૨ ॥

ભૂભારરાજપૃતના યદ્દુભિઃ નિરસ્ય

ગુપ્તૈઃ સ્વબાહુભિઃ અચિન્તયત્ અપ્રમેયઃ ।

મન્યે અવનેઃ નનુ ગતઃ અપિ અગતં હિ ભારમ્

યત્ યાદવં કુલમ્ અહો હિ અવિષહ્યમ્ આસ્તે ॥ ૩ ॥

ન એવ અન્યતઃ પરિભવઃ અસ્ય ભવેત્ કથગ્ચિત્

મત્ સંશ્રયસ્ય વિભવ ઉગ્રહન્ અસ્ય નિત્યમ્ ।

અન્તઃકલિમ્ યદ્દુકુલસ્ય વિધહાય વેણુઃ

તમ્બસ્ય વહ્નિમ્ ઇવ શાન્તિમ્ ઉપૈમિ ધામ ॥ ૪ ॥

એવં વ્યવસિતઃ રાજન્ સત્યસહુલ્યઃ ઈશ્વરઃ ।

શાપવ્યાજેન વિપ્રાણાં સગ્જહે સ્વકુલં વિભુઃ ॥ ૫ ॥

સ્વમૂર્ત્યા લોકલાવણ્યનિર્મુક્ત્યા લોચનં નૃણામ્ ।

ગીર્ભિઃ તાઃ સ્મરતાં ચિત્તં પટૈઃ તાન્ ઈક્ષતાં ક્રિયા ॥ ૬ ॥

आच्छिद्य कीर्तिं सुश्लोकां वितत्य छि अञ्जसा नु कौ ।
तमः अनया तश्छिन्ति धति अगात् स्वं पदम् षश्वरः ॥ ७ ॥

राजा उवाच ।

भ्रष्टमाण्यानां वदान्यानां नित्यं वृद्धौपसेविनाम् ।
विप्रशापः कथम् अभूत् वृषणीनां कृष्णयेतसाम् ॥ ८ ॥

यत् निमित्तः सः वै शापः यादृशः द्विजसत्तम ।
कथम् ऐकात्मनां भेदः ऐतत् सर्वं वदस्व मे ॥ ९ ॥

श्रीशुकः उवाच ।

भिन्नत् वपुः सकलसुन्दरसंनिवेशम्
कर्माचरन् भुवि सुमङ्गलम् आमकामः ।
आस्थाय धाम रममाणः उदारकीर्तिः
संलर्तुम् अैच्छत् कुलं स्थितकृत्यशेषः ॥ १० ॥

कर्माणि पुण्यनिवहानि सुमङ्गलानि
गायत् जगत् कलिमलापलराणि कृत्वा ।
काल आत्मना निवसता यदुद्वेगोडे
पिण्डारकं समगमन् मुनयः निसृष्टाः ॥ ११ ॥

विश्वामित्रः असितः कण्वः दुर्वासाः भृगुः अङ्गिराः ।
कश्यपः वामदेवः अत्रिः वसिष्ठः नारद आद्ययः ॥ १२ ॥

क्रीडन्तः तान् उपव्रज्य कुमाराः यदुनन्दनाः ।
उपसङ्गृह्य पप्रच्छुः अविनीता विनीतवत् ॥ १३ ॥

ते वेषयित्वा स्त्रीवेषैः साम्भं जाम्भवतीसुतम् ।
ओषा पृच्छति वः विप्राः अन्तर्वत् न्यसितं षक्षणा ॥ १४ ॥

प्रष्टुं विलज्जति साक्षात् प्रभूत अमोघदर्शनाः ।
प्रसोष्यन्ति पुत्रकामा किंस्वित् सञ्जनयिष्यति ॥ १५ ॥

अेवं प्रलब्ध्वा मुनयः तान् त्रियुः कुपिता नृप ।
जनयिष्यति वः मन्दाः मुसलं कुलनाशनम् ॥ १६ ॥

तत् शृत्वा ते अतिसन्त्रस्ताः विमुच्य सलसोदरम् ।
साम्भस्य ददृशुः तस्मिन् मुसलं षलु अयस्मयम् ॥ १७ ॥

કિં કૃતં મન્દભાગ્યૈઃ કિં વદિષ્યન્તિ નઃ જનાઃ ।
 ઇતિ વિહ્વલિતાઃ ગેહાન્ આદાય મુસલં યયુઃ ॥ ૧૮ ॥
 તત્ ચ ઉપનીય સદસિ પરિમ્લાનમુખશ્રિયઃ ।
 રાણઃ આવેદયાન્ ચક્રુઃ સર્વયાદવસંનિધૌ ॥ ૧૯ ॥
 શ્રુત્વા અમોઘં વિપ્રશાપં દૃષ્ટ્વા ચ મુસલં નૃપ ।
 વિસ્મિતાઃ ભયસન્નસ્તાઃ બભૂવુઃ દ્વારકૌકસઃ ॥ ૨૦ ॥
 તત્ ચૂર્ણયિત્વા મુસલં યદુરાજઃ સઃ આહુકઃ ।
 સમુદ્રસલિલે પ્રાસ્યત્ લોહં ચ અસ્ય અવશેષિતમ્ ॥ ૨૧ ॥
 કશ્ચિત્ મત્સ્યઃ અગ્રસીત્ લોહં ચૂર્ણાનિ તરલૈઃ તતઃ ।
 ઉહ્યમાનાનિ વેલાયાં લગ્નાનિ આસન્ કિલ ઐરિકાઃ ॥ ૨૨ ॥
 મત્સ્યઃ ગૃહીતઃ મત્સ્યઘ્નૈઃ જાલેન અન્યૈઃ સહ અર્ણવે ।
 તસ્ય ઉદરગતં લોહં સઃ શલ્યે લુબ્ધકઃ અકરોત્ ॥ ૨૩ ॥
 ભગવાન્ જ્ઞાતસર્વાર્થઃ ઈશ્વરઃ અપિ તદન્યથા ।
 કર્તુ ન ઐચ્છત્ વિપ્રશાપં કાલરૂપી અન્વમોદત ॥ ૨૪ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે વિપ્રશાપો નામ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧ ॥
 અથ દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ।
 શ્રીશુકઃ ઉવાચ ।
 ગોવિન્દભુજગુપ્તાયાં દ્વારવત્યાં કુરુદ્ગલ ।
 અવાત્સીત્ નારદઃ અભીક્ષ્ણં કૃષ્ણૌપાસનલાલસઃ ॥ ૧ ॥
 કો નુ રાજન્ ઇન્દ્રિયવાન્ મુકુન્દચરણામ્બુજમ્ ।
 ન ભજેત્ સર્વતઃ મૃત્યુઃ ઉપાસ્યમ્ અમરૌત્તમૈઃ ॥ ૨ ॥
 તમ્ એકદા દેવર્ષિં વસુદેવઃ ગૃહ આગતમ્ ।
 અર્થિતં સુખમ્ આસીનમ્ અભિવાદ્ય ઇદમ્ અબ્રવીત્ ॥ ૩ ॥
 વસુદેવઃ ઉવાચ ।
 ભગવન્ ભવતઃ યાત્રા સ્વસ્તયે સર્વદેહિનામ્ ।
 કૃપણાનાં યથા પિત્રોઃ ઉત્તમશ્લોકવર્ત્માનામ્ ॥ ૪ ॥
 ભૂતાનાં દેવચરિતં દુઃખાય ચ સુખાય ચ ।

सुभाय अेव छि साधूनां त्वाद्दृशाम् अय्युत आत्मनाम् ॥ ५ ॥

भजन्ति ये यथा देवान् देवाः अपि तथा अेव तान् ।

छाया षव कर्मसायिवाः साधवः दीनवत्सलाः ॥ ६ ॥

ब्रह्मन् तथा अपि पृथ्छामः धर्मान् भागवतान् तव ।

यान् श्रुत्वा श्रद्धया मर्त्यः मुच्यते सर्वतः भयात् ॥ ७ ॥

अलं किल पुरा अनन्तं प्रजार्थः भुवि मुक्तिदम् ।

अपूज्यं न मोक्षाय मोहितः देवमायया ॥ ८ ॥

यथा विशित्रव्यसनात् भवद्भिः विश्वतः भयात् ।

मुच्येम छि अञ्जसा अेव अद्धा तथा नः शाधि सुप्रत ॥ ९ ॥

श्रीशुकः उवाच ।

राजन् अेवं कृतप्रश्नः वसुदेवेन धीमता ।

प्रीतः तम् आल देवर्षिः हरेः संस्मारितः गुणैः ॥ १० ॥

नारदः उवाच ।

साम्यक् अेतत् व्यवसितं भवता सात्वतर्षभ ।

यत् पृथ्छसे भागवतान् धर्मान् त्वं विश्वभावनान् ॥

११ ॥

श्रुतः अनुपठितः ध्यातः आदृतः वा अनुमोदितः ।

सधः पुनाति सद्धर्मः देवविश्वद्रुडः अपि ॥ १२ ॥

त्वया परमकल्याणः पुण्यश्रवणकीर्तनः ।

स्मारितः भगवान् अध देवः नारायणः मम ॥ १३ ॥

अत्र अपि उद्दालरन्ति षमम् षतिडासं पुरातनम् ।

आर्षभाणं य संवाढं विदेडस्य मडात्मनः ॥ १४ ॥

प्रियप्रतः नाम सुतः मनोः स्वायम्भुवस्य यः ।

तस्य अग्नीश्रः ततः नाभिः ऋषभः तत् सुतः स्मृतः ॥ १५ ॥

तम् आडुः वासुदेवांशं मोक्षधर्मविवक्षया ।

अवतीर्णं सुतशतं तस्य आसीत् वेदपारगम् ॥ १६ ॥

तेषां वै भरतः जयेष्ठः नारायणपरायणः ।

विष्यातं वर्षम् अेतत् यत् नाम्ना भारतम् अद्भुतम् ॥ १७ ॥

સઃ ભુક્તભોગાં ત્યજ્વા ઇમાં નિર્ગતઃ તપસા હરિમ્ ।
ઉપાસીનઃ તત્ પદવીં લેભે વૈ જન્મભિઃ ત્રિભિઃ ॥ ૧૮ ॥

તેષાં નવ નવદ્વીપપતયઃ અસ્ય સમન્તતઃ ।
કર્મતન્નપ્રણેતારઃ એકાશીતિઃ દ્વિજાતયઃ ॥ ૧૯ ॥

નવ અભવન્ મહાભાગાઃ મુનયઃ હિ અર્થશંસિનઃ ।
શ્રમણાઃ વાતઃ અશનાઃ આત્મવિદ્યાવિશારદાઃ ॥ ૨૦ ॥

કવિઃ હરિઃ અન્તરિક્ષઃ પ્રભુદ્ધઃ પિષ્પલાયનઃ ।
આવિહોત્રઃ અથ દ્રુમિલઃ ચમસઃ કરભાજનઃ ॥ ૨૧ ॥

એતે વૈ ભગવદ્રૂપં વિશ્વં સદસદ્ આત્મકમ્ ।
આત્મનઃ અવ્યતિરેકેણ પશ્યન્તઃ વ્યચરત્ મહીમ્ ॥ ૨૨ ॥

અવ્યાહત ઇષ્ટગતયાઃ સુરસિદ્ધસિદ્ધસાધ્ય
ગન્ધર્વયક્ષનરકિન્નરનાગલોકાન્ ।
મુક્તાઃ ચરન્તિ મુનિચારણભૂતનાથ
વિદ્યાધરદ્વિજગવાં ભુવનાનિ કામમ્ ॥ ૨૩ ॥

તઃ એકદા નિમેઃ સત્રમ્ ઉપજગમુઃ યત્ ઋચ્છયા ।
વિતાયમાનમ્ ઋષિભિઃ અજનાભે મહાત્મનઃ ॥ ૨૪ ॥

તાન્ દૃષ્ટ્વા સૂર્યસદ્ગુણાન્ મહાભગવતાન્ નૃપઃ ।
યજમાનઃ અગ્રયઃ વિપ્રાઃ સર્વઃ એવ ઉપતસ્થિરે ॥ ૨૫ ॥

વિદેહઃ તાન્ અભિપ્રેત્ય નારાયણપરાયણાન્ ।
પ્રીતઃ સમ્મૂજયાન્ ચક્રે આસનસ્થાન્ યથા અર્હતઃ ॥ ૨૬ ॥

તાન્ રોચમાનાન્ સ્વરુચ્યા બ્રહ્મપુત્રૌપમાન્ નવ ।
પપ્રચ્છ પરમપ્રીતઃ પ્રશ્રય અવનતઃ નૃપઃ ॥ ૨૭ ॥

વિદેહઃ ઉવાચ ।
મન્યે ભગવતઃ સાક્ષાત્ પાર્ષદાન્ વઃ મધુદ્ધિષઃ ।
વિષ્ણોઃ ભૂતાનિ લોકાનાં પાવનાથ ચરન્તિ હિ ॥ ૨૮ ॥

દુર્લભઃ માનુષઃ દેહઃ દેહિનાં ક્ષણભડ્ગુરુઃ ।
તત્ર અપિ દુર્લભં મન્યે વૈકુણ્ઠપ્રિયદર્શનમ્ ॥ ૨૯ ॥

अतः आत्यन्तिकं कलेभं पृच्छामः भवतः अनघाः ।
संसारे अस्मिन् क्षणार्धः अपि सत्सङ्गः शेषधिः नृणाम् ॥

३० ॥

धर्मान् भागवतान् भूत यदि नः श्रुतये क्षमम् ।
वैः प्रसन्नः प्रपन्नाय दास्यति आत्मानम् अपि अजः ॥ ३१ ॥

श्रीनारदः उवाच ।
अवे तं निमिना पृष्टा वसुदेव महत्तमाः ।
प्रतिपूज्य अञ्जुवन् प्रीत्या ससदसि ऋत्विजं नृपम् ॥ ३२ ॥

कविः उवाच ।
मन्ये अकुतश्चित् भयम् अव्युत्स्य
पादाभ्युज्जैपासनम् अत्र नित्यम् ।
उद्भिन्नभुङ्क्षुः असत् आत्माभावात्
विश्वात्मना यत्र निवर्तते भीः ॥ ३३ ॥

ये वै भगवता प्रोक्ताः उपायाः हि आत्मलब्धये ।
अञ्जः पुंसाम् अविदुषां विद्धि भागवतान् हि तान् ॥ ३४ ॥

यान् आस्थाय नरः राजन् न प्रमाद्यैत कर्त्तव्यित् ।
धावन् निमील्य वा नेत्रे न स्थलेन पतेत् छल ॥ ३५ ॥

कायेन वाचा मनसा इन्द्रियैः वा
बुद्ध्या आत्मना वा अनुसृतस्वभावात् ।
करोति यत् यत् सकलं परस्मै
नारायणाय इति समर्पयेत् तत् ॥ ३६ ॥

भयं द्वितीयाभिनिवेशतः स्यात्
ईशात् अपेतस्य विपर्ययः अस्मृतिः ।
तत् मायया अतः बुधः आभजेत् तं
भक्त्या अेक ईशं गुरुदेवतात्मा ॥ ३७ ॥

अविद्यमानः अपि अवभाति हि द्वयोः
ध्यातुः धिया स्वप्नमनोरथौ यथा ।
तत् कर्मसङ्कल्पविकल्पकं मनः
बुधः निरुन्ध्यात् अभयं ततः स्यात् ॥ ३८ ॥

શ્રુણ્વન્ સુભદ્રાણિ રથાઙ્ગપાણેઃ

જન્માનિ કર્માણિ ચ યાનિ લોકે ।

ગીતાનિ નામાનિ તત્ અર્થકાનિ

ગાયન્ વિલજ્જઃ વિચરેત્ અસઙ્ગઃ ॥ ૩૯ ॥

એવં વ્રતઃ સ્વપ્રિયનામકીર્ત્યા

જાતાનુરાગઃ દ્રુતચિત્તઃ ઉચ્ચૈઃ ।

હસતિ અથઃ રોદિતિ રૌતિ ગાયતિ

ઉન્માદવત્ નૃત્યતિ લોકબાહ્યઃ ॥ ૪૦ ॥

ખં વાયુમ્ અગ્નિં સલિલં મહીં ચ

જ્યોતીષિ સત્વાનિ દિશઃ દ્રુમાદીન્ ।

સરિત્ સમુદ્રાન્ ચ હરેઃ શરીરં

ચત્કિચ્ચ ભૂતં પ્રણમેત્ અનન્યઃ ॥ ૪૧ ॥

ભક્તિઃ પરેશ અનુભવઃ વિરક્તિઃ

અન્યત્ર એષ ત્રિકઃ એકકાલઃ ।

પ્રપદ્યમાનસ્ય યથા અગ્રતઃ સ્યુઃ

તુષ્ટિઃ પુષ્ટિઃ ક્ષુત્ અપાયઃ અનુઘાસમ્ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ અચ્યુત અઙ્ગિં ભજતઃ અનુવૃત્યા

ભક્તિઃ વિરક્તિઃ ભગવત્ પ્રબોધઃ ।

ભવન્તિ વૈ ભાગવતસ્ય રાજન્

તતઃ પરાં શાન્તિમ્ ઉપૈતિ સાક્ષાત્ ॥ ૪૩ ॥

રાજા ઉવાચ ।

અથ ભાગવતં બ્રૂત યત્ ધર્મઃ યાદૃશઃ નૃણામ્ ।

યથા ચરતિ યત્ બ્રૂતે યૈઃ લિઙ્ગૈઃ ભગવત્ પ્રિયઃ ॥ ૪૪ ॥

હરિઃ ઉવાચ ।

સર્વભૂતેષુ યઃ પશ્યેત્ ભગવત્ ભાવ આત્મનઃ ।

ભૂતાનિ ભાગવતિ આત્મનિ એષ ભાગવતૌત્તમઃ ॥ ૪૫ ॥

ઇશ્વરે તત્ અધીનેષુ બાલિશેષુ દ્વિષત્સુ ચ ।

પ્રેમમૈત્રીકૃપાઉપેક્ષા યઃ કરોતિ સ મધ્યમઃ ॥ ૪૬ ॥

અર્ચાયામ્ એવ હરયે પૂજાં યઃ શ્રદ્ધયા ઇહતે ।

न तत् भक्तोषु च अन्येषु सः भक्तः प्राकृतः स्मृतः ॥

४७ ॥

गृहीत्वा अपि छिन्द्र्यैः अर्थान्यः न द्वेष्टि न वृष्यति ।

विष्णोः मायाम् धृष्टं पश्यन् सः वै भागवत उत्तमः ॥ ४८ ॥

देहेन्द्रियप्राणमनःधियां यः

जन्मापिअयक्षुत् भयतर्षकुर्व्यैः ।

संसारधर्मैः अविमुह्यमानः

स्मृत्या हरेः भागवतप्रधानः ॥ ४९ ॥

न कामकर्मभीजानां यस्य येतसि सम्भवः ।

वासुदेवश्रेष्ठनिवयः सः वै भागवत उत्तमः ॥ ५० ॥

न यस्य जन्मकर्मभ्यां न वार्णाश्रमजातिभिः ।

सज्जते अस्मिन् अहम्भावः देहे वै सः हरेः प्रियः ॥ ५१ ॥

न यस्य स्वः परः एति वित्तेषु आत्मनि वा सिद्धि ।

सर्वभूतसमः शान्तः सः वौ भागवत उत्तमः ॥ ५२ ॥

त्रिभुवनविभवलेतवे अपि अकुण्डस्मृतिः

अजितात्मसुरादिभिः विमृग्यात् ।

न यलति भगवत् पद अरविन्द्यात्

लवनिमिष अर्धम् अपि यः सः वैष्णव अग्र्यः ॥ ५३ ॥

भगवतः उरुविङ्कम अङ्घ्रिशाष्पा

नभमण्डियन्द्रिकया निरस्ततापे ।

दृष्टि कथम् उपसीदतां पुनः सः

प्रभवति यन्द्रः एव उदिते अर्कतापः ॥ ५४ ॥

विसृजति हृद्यं न यस्य साक्षात्

हरिः अवश अभिहितः अपि अधौघनाशः ।

प्रणयः अशनया धृत अङ्घ्रिपद्मः

सः भवति भागवतप्रधानः उक्तः ॥ ५५ ॥

एति श्रीमत् भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां श्रेष्ठाष्टशस्कन्धे निमिजयन्तसंवादे द्वितीयः

अध्यायः ॥ २ ॥

અથ તૃતીયોઽધ્યાયઃ ।

પરસ્ય વિષ્ણોઃ ઈશસ્ય માયિનામ અપિ મોહિનીમ્ ।

માયાં વેદિતુમ્ ઇચ્છામઃ ભગવન્તઃ બ્રુવન્તુ નઃ ॥ ૧ ॥

ન અનુતૃપ્યે જુષન્ યુષ્મત્ વચઃ હરિકથા અમૃતમ્ ।

સંસારતાપનિઃતપ્તઃ મર્ત્યઃ તત્ તાપ ભેષજમ્ ॥ ૨ ॥

અન્તરિક્ષઃ ઉવાચ ।

એભિઃ ભૂતાનિ ભૂતાત્મા મહાભૂતૈઃ મહાભુજ ।

સસર્જોત્ય અવચાનિ આદ્યઃ સ્વમાત્રપ્રસિદ્ધયે ॥ ૩ ॥

એવં સૃષ્ટાનિ ભૂતાનિ પ્રવિષ્ટઃ પચ્ચઘાતુભિઃ ।

એકઘા દશઘા આત્માનં વિભજન્ જુષતે ગુણાન્ ॥ ૪ ॥

ગુણૈઃ ગુણાન્ સઃ ભુજ્જનઃ આત્મપ્રદ્યોદિતૈઃ પ્રભુઃ ।

મન્યમાનઃ ઇદં સૃષ્ટમ્ આત્માનમ્ ઇહ સજ્જતે ॥ ૫ ॥

કર્માણિ કર્મભિઃ કુર્વન્ સનિમિત્તાનિ દેહભૃત્ ।

તત્ તત્ કર્મફલં ગૃહ્ણન્ ભ્રમતિ ઇહ સુખૈતરમ્ ॥ ૬ ॥

ઇત્યં કર્મગતીઃ ગચ્છન્ બહુભદ્રવહ્નિઃ પુમાન્ ।

આભૂતસમ્પલવાત્ સર્ગપ્રલયૌ અશ્રુતે અવશઃ ॥ ૭ ॥

ઘાતુ ઉપપલવઃ આસન્ને વ્યક્તં દ્રવ્યગુણાત્મકમ્ ।

અનાદિનિધનઃ કાલઃ હિ અવ્યક્તાય અપકર્ષતિ ॥ ૮ ॥

શતવર્ષાઃ હિ અનાવૃષ્ટિઃ ભવિષ્યતિ ઉલ્બણા ભુવિ ।

તત્ કાલ ઉપચિત ઉષણ અર્કઃ લોકાન્ ત્રીન્ પ્રતપિષ્યતિ ॥ ૯ ॥

પાતાલતલમ્ આરભ્ય સદુર્ષણમુખ અનલઃ ।

દહન્ ઊર્ધ્વશિખઃ વિષ્વક્ વર્ષતે વાયુના ઈરિતઃ ॥ ૧૦ ॥

સાંવર્તકઃ મેઘગણઃ વર્ષતિ સ્મ શતં સમાઃ ।

ધારાભિઃ હસ્તિહસ્તાભિઃ લીયતે સલિલે વિરાટ્ ॥ ૧૧ ॥

તતઃ વિરાજમ્ ઉત્સૃજ્ય વૈરાજઃ પુરુષઃ નૃપ ।

અવ્યક્તં વિશતે સૂક્ષ્મં નિરિન્ધનઃ ઇવ અનલઃ ॥ ૧૨ ॥

વાયુના હૃતગન્ધા ભૂઃ સલિલત્વાય કલ્પતે ।

सखिलं तत् धृतरसं ज्योतिष्वाय उपकल्पते ॥ १३ ॥

दृतरुपं तु तमसा वायौ ज्योतिः प्रलीयते ।

दृतरुपः अवकाशेन वायुः नभसि लीयते ।

कालात्मना दृतरुपं नवः आत्मनि लीयते ॥ १४ ॥

धन्वियाणि मनः बुद्धिः सद्यैकारिडैः नृप ।

प्रविशन्ति हि अलङ्कारं स्वगुणैः अहम् आत्मनि ॥ १५ ॥

अेषा माया भगवतः सर्गस्थिति अन्तकारिणी ।

त्रिवर्णा वर्णिता अस्माभिः किं भूयः श्रोतुम् इच्छसि ॥ १६ ॥

राजा उवाच ।

यथा एताम् औश्वरीं मायां दृस्तराम् अकृतात्मभिः ।

तरन्ति अञ्जः स्थूलधियः मर्षः षडम् उच्यताम् ॥ १७ ॥

प्रबुद्धः उवाच ।

कर्माणि आरभमाणानां दुःखदत्यै सुभाय य ।

पश्येत् पाकविपर्यासं मिथुनीयारिणां नृणाम् ॥ १८ ॥

नित्यातिदिन वित्तेन दुर्लभेन आत्ममृत्युना ।

गुण अपत्यामपशुभिः का प्रीतिः साधितैः यतैः ॥

१९ ॥

एवं लोके परं विद्यात् नश्वरं कर्मनिर्मितम् ।

सतुल्य अतिशय ध्वंसं यथा मण्डलवर्तिनाम् ॥ २० ॥

तस्मात् गुरुं प्रपद्येत् जिज्ञासुः श्रेयः उत्तमम् ।

शाब्दे परे य निष्पातं ब्रह्मणि उपशमाश्रयम् ॥ २१ ॥

तत्र भागवतान् धर्मान् शिक्षेत् गुरुआत्मदैवतः ।

अमायया अनुवृत्त्या यैः तुष्येत् आत्मा आत्मदः हरिः ॥ २२ ॥

सर्वतः मनसः असङ्गम् आदौ सङ्गं य साधुषु ।

दयां मैत्रीं प्रश्रयं य भूतेषु अह्ना यथा उचितम् ॥ २३ ॥

शौचं तपः तितिक्षां य मौनं स्वाध्यायम् आर्जवम् ।

ब्रह्मथर्यं अहिंसां य समत्वं द्वादशगुणयोः ॥ २४ ॥

सर्वत्र आत्मेश्वर अन्वीक्षां डैवत्यम् अनिकेतताम् ।

વિવિક્તાચીરવસનં સન્તોષં યેન કેનચિત્ ॥ ૨૫ ॥

શ્રદ્ધાં ભાગવતે શાસ્ત્રે અનિન્દામ્ અન્યત્ર ચ અપિ હિ ।

મનોવાકુ કર્મદણ્ડં ચ સત્યં શમદમૌ અપિ ॥ ૨૬ ॥

શ્રવણં કીર્તનં ધ્યાનં હરેઃ અદ્ભુતકર્મણઃ ।

જન્મકર્મગુણાનાં ચ તદર્થે અખિલયેષ્ટિતમ્ ॥ ૨૭ ॥

ઇષ્ટં દત્તં તપઃ જમં વૃત્તં યત્ ચ આત્મનઃ પ્રિયમ્ ।

દારાન્ સુતાન્ ગૃહાન્ પ્રાણાન્ યત્ પરસ્મૈ નિવેદનમ્ ॥ ૨૮ ॥

એવં કૃષ્ણાત્મનાથેષુ મનુષ્યેષુ ચ સૌહૃદમ્ ।

પરિચર્યા ચ ઉભયત્ર મહત્સુ નૃષુ સાધુષુ ॥ ૨૯ ॥

પરસ્પર અનુકથનં પાવનં ભગવત્ યશઃ ।

મિથઃ રતિઃ મિથઃ તુષ્ટિઃ નિવૃત્તિઃ મિથઃ આત્મનઃ ॥ ૩૦ ॥

સ્મરન્તઃ સ્મારયન્તઃ ચ મિથઃ અઘૌઘહરં હરિમ્ ।

ભક્ત્યા સઙ્ગાતયા ભક્ત્યા બિભ્રતિ ઉત્પુલકાં તનુમ્ ॥ ૩૧ ॥

ક્વચિત્ રુદન્તિ અચ્યુતચિન્તયા ક્વચિત્

હસન્તિ નન્દન્તિ વદન્તિ અલૌકિકાઃ ।

નૃત્યન્તિ ગાયન્તિ અનુશીલયન્તિ

અજં ભવન્તિ તૂષણીં પરમ્ એત્ય નિર્વૃતાઃ ॥ ૩૨ ॥

ઇતિ ભાગવતાન્ ધર્માન્ શિક્ષન્ ભક્ત્યા તદ્દુત્થયા ।

નારાયણપરઃ માયમ્ અઙ્ગઃ તરતિ દુસ્તરામ્ ॥ ૩૩ ॥

રાજા ઉવાચ ।

નારાયણ અભિધાનસ્ય બ્રહ્મણઃ પરમાત્મનઃ ।

નિષ્ઠામ્ અર્હથ નઃ વક્તું યૂયં હિ બ્રહ્મવિત્તમાઃ ॥ ૩૪ ॥

પિપ્પલાયનઃ ઉવાચ ।

સ્થિતિ ઉદ્ભવપ્રલયહેતુઃ અહેતુઃ અસ્ય

યત્ સ્વપ્રજાગરસુષુપ્તિષુ સત્ બહિઃ ચ ।

દેહ ઇન્દ્રિયાસુહૃદયાનિ ચરન્તિ યેન

સઙ્ગૃવિતાનિ તત્ અવેહિ પરં નરેન્દ્ર ॥ ૩૫ ॥

ન એતત્ મનઃ વિશતિ વાગુત ચક્ષુઃ આત્મા

प्राणोन्द्रियाणि य यथा अनलम् अरिषः स्वाः ।
 शब्दः अपि बोधकनिषेधतया आत्ममूलम्
 अर्थ उक्तम् आल यदृते न निषेधसिद्धिः ॥ ३६ ॥
 सत्वम् रजः तमः एति त्रिवृष्टकम् आदौ
 सूत्रं मडान् अलम् एति प्रवदन्ति श्रुवम् ।
 ज्ञानक्रिया अर्थकुलरूपतयोः उशक्ति
 अलम् अवे भाति सत् असत् य तयोः परं यत् ॥ ३७ ॥
 न आत्मा जज्ञान न मरिष्यति न ओधते असौ
 न क्षीयते सवनवित् व्यभियारिणां लि ।
 सर्वत्र शस्वदनपायि उपलब्धिमात्रं
 प्राणः यथा एन्द्रियवलेन विकल्पितं सत् ॥ ३८ ॥
 अण्डेषु पेशिषु तरुषु अविनिश्चितेषु
 प्राणः लि श्रुवम् उपधावति तत्र तत्र ।
 सन्ने यत् एन्द्रियगणे अलमि य प्रसुमे
 कूटस्थः आशयमृते तत् अनुस्मृतिः नः ॥ ३९ ॥
 यः लि अल्ल नाभ यररा ओषरायोः उलक्त्या
 येतोमलानि विधमेत् गुणकर्मजानि ।
 तस्मिन् विशुद्धः उपलभ्यतः आत्मतत्त्वम्
 साक्षात् यथा अमलदृशः सवितृप्रकाशः ॥ ४० ॥
 कर्मयोगं वदत नः पुरुषः येन संस्कृतः ।
 विधूय एल आशु कर्माणि नैष्कर्म्यं विन्दते परम् ॥ ४१ ॥
 अवे प्रश्नम् ऋषिन् पूर्वम् अपृच्छं पितुः अन्तिके ।
 न अल्लवन् अल्लमणः पुत्राः तत्र कारणम् उच्यताम् ॥ ४२ ॥
 आविर्लोत्रः उवाच ।
 कर्म अकर्मविकर्म एति वेदवादः न लौकिकः ।
 वेदस्थ य एश्वरात्मत्वात् तत्र मुख्यन्ति सूरयः ॥ ४३ ॥
 परोक्षवादः वेदः अयं बालानाम् अनुशासनम् ।
 कर्मभोक्षाय कर्माणि विधत्ते लि अगदं यथा ॥ ४४ ॥
 न आचरेत् यः तु वेद उक्तं स्वयम् अज्ञः अजितेन्द्रियः ।

વિકર્મણા હિ અધર્મેણ મૃત્યોઃ મૃત્યુમ્ ઉપૈતિ સઃ ॥ ૪૫ ॥

વેદ ઉક્તમ્ એવ કુર્વાણઃ નિઃસડ્ગઃ અર્પિતમ્ ઈશ્વરે ।

નૈષ્કર્મ્યાં લભતે સિદ્ધિં રોચનાર્થાં ફલશ્રુતિઃ ॥ ૪૬ ॥

યઃ આશુ હૃદયગ્રન્થિં નિર્જિહીષુઃ પરાત્મનઃ ।

વિધિના ઉપચરેત્ દેવં તન્ન ઉક્તેન ચ કેશવમ્ ॥ ૪૭ ॥

લબ્ધ અનુગ્રહઃ આચાર્યાત્ તેન સન્દર્શિતાગમઃ ।

મહાપુરુષમ્ અભ્યર્ચેત્ મૂર્ત્યાં અભિમતયા આત્મનઃ ॥ ૪૮ ॥

શુચિઃ સંમુખમ્ આસીનઃ પ્રાણસંયમનાદિભિઃ ।

પિણ્ડં વિશોઢ્ય સંન્યાસકૃતરક્ષઃ અર્ચયેત્ હરિમ્ ॥ ૪૯ ॥

અર્ચાદૌ હૃદયે ચ અપિ યથાલબ્ધ ઉપચારકૈઃ ।

દ્રવ્યક્ષિતિઆત્મલિડ્ગાનિ નિષ્પાદ્ય પ્રોક્ષ્ય ચ આસનમ્ ॥ ૫૦ ॥

પાદ્યાદીન્ ઉપકલ્પ્યા અથ સંનિધાય સમાહિતઃ ।

હૃત્ આદિભિઃ કૃતન્યાસઃ મૂલમન્ત્રેણ ચ અર્ચયેત્ ॥ ૫૧ ॥

સાડ્ગોપાડ્ગાં સપાર્ષદાં તાં તાં મૂર્તિં સ્વમન્ત્રતઃ ।

પાદ્ય અર્ધ્યાચમનીયાદૈઃ સ્નાનવાસઃવિભૂષણૈઃ ॥ ૫૨ ॥

ગન્ધમાલ્યાક્ષતઞ્ગિભિઃ ધૂપદીપહારકૈઃ ।

સાડ્ગાં સમ્પૂજ્ય વિધિવત્ સ્તવૈઃ સ્તુત્વા નમેત્ હરિમ્ ॥ ૫૩ ॥

આત્માં તન્મયં ધ્યાયન્ મૂર્તિં સમ્પૂજયેત્ હરેઃ ।

શેષામ્ આધાય શિરસિ સ્વધામ્નિ ઉદ્વાસ્ય સત્કૃતમ્ ॥ ૫૪ ॥

એવમ્ અગ્નિ અર્કતોયાદૌ અતિથૌ હૃદયે ચ યઃ ।

યજતિ ઈશ્વરમ્ આત્માનમ્ અચિરાત્ મુચ્યતે હિ સઃ ॥ ૫૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે નિમિજાયન્તસંવાદે

માયાકર્મબ્રહ્મનિરૂપણં તૃતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૩ ॥

અથ ચતુર્થોડધ્યાયઃ ।

રાજા ઉવાચ ।

યાનિ યાનિ ઇહ કર્માણિ ચૈઃ ચૈઃ સ્વચ્છન્દજન્મભિઃ ।

ચક્રે કરોતિ કર્તાં વા હરિઃ તાનિ બ્રુવન્તુ નઃ ॥ ૧ ॥

द्रुमिलः उवाच ।

यः वा अनन्तस्य गुणान् अनन्तान्

अनुकमिष्यन् सः तु बालबुद्धिः ।

रञ्जसि भूमेः गाणयेत् कथञ्चित्

कालेन न अेव अभिलशक्तिधाम्नः ॥ २ ॥

भूतैः यदा पञ्चभिः आत्मसृष्टैः

पुरं विराजं विरचय्य तस्मिन् ।

स्वांशेन विष्टः पुरुषाभिधान

मवाप नारायणः आदितेवः ॥ ३ ॥

यत् कायः अेषः भुवनत्रयसंनिवेशः

यस्य धन्द्रियैः तनुभृताम् उभयैन्द्रियाणि ।

ज्ञानं स्वतः शसनतः बलम् ओजः धडा

सत्त्वादिभिः स्थितिलयौद्भवः आदिकर्ता ॥ ४ ॥

आदौ अभूत् शतधृती रजस अस्य सर्गे

विष्णु स्थितौ ङतुपतिः द्विजधर्मसेतुः ।

रुद्रः अपि अयाय तमसा पुरुषः सः आधः

धति उद्भवस्थितिलयाः सततं प्रजासु ॥ ५ ॥

धर्मस्य दक्षदुडितर्यजनिष्टः मूर्त्या

नारायणः नरः ऋषिप्रवरः प्रशान्तः ।

नैष्ठर्भ्यलक्षणाम् उवाच ययार डर्म

यः अध अपि य आस्त ऋषिवर्यनिषेविताङ्घ्रिः ॥ ६ ॥

धन्द्रः विशङ्क्य मम धाम जिघृक्षति धति

कामं न्ययुङ्क्त सगाणं सः बदरिउपाध्यम् ।

गत्वा अप्सरोगणवसन्तसुमन्दवातैः

स्त्रीप्रेक्षाण धपुभिः अविध्यतत् मडिङ्गः ॥ ७ ॥

विज्ञाय शङ्कृतम् अडमम् आदितेवः

प्राड प्रडस्य गतविस्मयः अेजमानान् ।

मा लैष्ट भो मदन मारुत देववध्वः

गृणीत नः बलिम् अशून्यम् धमं कुरुध्वम् ॥ ८ ॥

धत्थं भ्रुवति अभयटे नरदेव देवाः

સપ્રીડનમ્નશિરસઃ સઘૃણમ્ તમ્ ઊચુઃ ।
 ન એતત્ વિભો ત્વયિ પરે અવિકૃતે વિચિત્રમ્
 સ્વારામધીઃ અનિકરાનતપાદપન્ને ॥ ૯ ॥

ત્વાં સેવતાં સુરકૃતા બહવઃ અન્તરાયાઃ
 સ્વૌકો વિલડુઘ્ય પરમં વ્રજતાં પદં તે ।
 ન અન્યસ્ય બર્હિષિ બલીન્ દદતઃ સ્વભાગાન્
 ધત્તે પદં ત્વમ્ અવિતા યદિ વિદ્મમૂર્ઘ્નિ ॥ ૧૦ ॥

ક્ષુત્ તૃટ્ત્રિકાલગુણમારુતજૈવ્હયશૈશ્વાન્
 અસ્માન્ અપારજલધીન્ અતિતીર્ય કેચિત્ ।
 ક્રોધસ્ય યાન્તિ વિકલસ્ય વશ પદે ગોઃ
 મજ્જન્તિ દુશ્વરતપઃ ચ વૃથા ઉત્સૃજન્તિ ॥ ૧૧ ॥

ઇતિ પ્રગૃણતાં તેષાં સ્ત્રિયઃ અતિ અદ્ભુતદર્શનાઃ ।
 દર્શયામાસ શુશ્રૂષાં સ્વર્ચિતાઃ કુર્વતીઃ વિભુઃ ॥ ૧૨ ॥
 તે દેવ અનુચરાઃ દૃષ્ટ્વા સ્ત્રિયઃ શ્રીઃ ઇવ રૂપિણીઃ ।
 ગન્ધેન મુમુહુઃ તાસાં રૂપ ઔદાર્યહતશ્રિયઃ ॥ ૧૩ ॥

તાન્ આહ દેવદેવ ઇશઃ પ્રણતાન્ પ્રહસન્ ઇવ ।
 આસામ્ એકતમાં વૃડુઘ્વં સવર્ણાં સ્વર્ગભૂષણામ્ ॥
 ૧૪ ॥

ઓમ્ ઇતિ આદેશમ્ આદાય નત્વા તં સુરવન્દિનઃ ।
 ઉર્વશીમ્ અપ્સરઃશ્રેષ્ઠાં પુરસ્કૃત્ય દિવં યયુઃ ॥ ૧૫ ॥
 ઇન્દ્રાય આનમ્ય સદસિ શ્રુણવતાં ત્રિદિવૌકસામ્ ।
 ઊચુઃ નારાયણબલં શકઃ તત્ર આસ વિસ્મિતઃ ॥ ૧૬ ॥

હંસસ્વરૂપી અવદદત્ અચ્યુતઃ આત્મયોગમ્
 દત્તઃ કુમાર ઋષભઃ ભગવાન્ પિતા નઃ ।
 વિષ્ણુઃ શિવાય જગતાં કલયા અવતીર્ણઃ
 તેન આહૃતાઃ મધુમિદા શ્રુતયઃ હયાસ્યે ॥ ૧૭ ॥

ગુપ્તઃ અપિ અયે મનુઃ ઇલા ઓષધયઃ ચ માત્સ્યે
 કૌડે હતઃ દિતિજઃ ઉદ્ધરતા અમ્ભસઃ ક્ષમામ્ ।
 કૌર્મે ધૃતઃ અદ્રિઃ અમૃત ઉન્મથને સ્વપૃષ્ઠે

आडात् प्रपन्नमिभराजम् अमुञ्चत् आर्तम् ॥ १८ ॥

संस्तुन्वतः अब्धिपतितान् श्रमणान् ऋषीं च

शङ्कं च वृत्रवधतः तमसि प्रविष्टम् ।

दिवस्त्रियः असुरगृहे पिडिताः अनाथाः

जघ्ने असुरेन्द्रम् अभयाय सतां नृसिंहे ॥ १९ ॥

दिव असुरे युधि च दैत्यपतीन् सुरार्थे

उत्वा अन्तरेषु भुवनानि अदधात् कलाभिः ।

भूत्वा अथ वामनः ध्रुवाम् अहत् बलेः क्षाम्

याञ्चाच्छलेन समदात् अदितेः सुतेभ्यः ॥ २० ॥

निःक्षत्रियाम् अकृत गां च त्रिःसप्तकृत्वः

रामः तु डैडयकुल अपि अयत्नार्गव अग्निः ।

सः अब्धिं बबन्ध दशवक्त्रम् अहन् सलङ्गम्

सीतापतिः जयति लोकम् अलक्ष्मीर्तिः ॥ २१ ॥

भूमैः भर अवतरणाय यद्दुषि अजन्मा जातः

करिष्यति सुरैः अपि दुष्कराणि ।

वादैः विमोडयति यज्ञाकृतः अतदर्शनम्

शूद्रां कलौ क्षितिभुजः न्यडनिष्यदन्ते ॥ २२ ॥

अवेविविधानि कर्माणि जन्मानि च जगत् पतेः ।

भूरीणि भूरियशसः वर्णितानि मडाभुज ॥ २३ ॥

एति श्रीमद्भगवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संखितायामेकादशस्कन्धे निमिजायन्तसंवादे

यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

राजा उवाच ।

भगवन्तं हरिं प्रायः न भजन्ति आत्मवित्तमाः ।

तेषाम् अशान्तकामानां का निष्ठा अविजितात्मनाम् ॥ १ ॥

यमसः उवाच ।

मुपभाडूडुपादेभ्यः पुरुषस्य आश्रमैः सड ।

यत्वारः जङ्गिरे वार्णाः गुणैः विप्रादयः पृथक् ॥ २ ॥

यः ओषां पुरुषं साक्षात् आत्मप्रभवम् ईश्वरम् ।
न भजन्ति अवजानन्ति स्थानात् भ्रष्टाः पतन्ति अधः ॥ ३ ॥

दूरे हरिकथाः केचित् दूरे य अच्युतकीर्तनाः ।
स्त्रियः शूद्रादयः य एव ते अनुकम्पया भवादृशाम् ॥ ४ ॥

विप्रः राजन्यवैश्यौ य उरेः प्राप्ताः पदान्तिकम् ।
श्रौतेन जन्मना अथ अपि मुड्यन्ति आम्लायवादिनः ॥ ५ ॥

कर्मणि अकोविदाः स्तब्धाः मूर्खाः पण्डितमानिनः ।
वदन्ति यादुकात् मूढाः यथा माध्या गिर उत्सुकाः ॥ ६ ॥

रजसा घोरसङ्कल्पाः कामुकाः अडिमन्यवः ।
दाम्भिकाः मानिनः पापाः विडसन्ति अच्युतप्रियान् ॥ ७ ॥

वदन्ति ते अन्योन्यम् उपासितस्त्रियः
गृहेषु मैथुन्यसुप्नेषु य आशिषः ।
यजन्ति असृष्टान् अविधान् अदक्षिणाम्
वृत्त्यै परं धन्ति पशून् अतद्विदः ॥ ८ ॥

श्रिया विभूत्या अभिजनेन विद्यया
त्यागेन रुपेण बलेन कर्मणाम्
सतः अवमन्यन्ति हरिप्रियान् भलाः ॥ ९ ॥

सर्वेषु शश्वत् तनुभृत् स्ववस्थितम्
यथा स्वम् आत्मानम् अत्मीष्टम् ईश्वरम् ।
वेदोपगीतं य न श्रुण्वते अबुधाः
मनोरथानां प्रवदन्ति वार्तया ॥ १० ॥

लोके व्यवाय आमिषम् अधसेवा
नित्याः तु जन्तोः न हि तत्र योदना ।
व्यवस्थितिः तेषु विवाहयज्ञ
सुराग्रहैः आसु निवृत्तिः ईष्टा ॥ ११ ॥

धनं य धर्मभेदङ्गलं यतः वै
ज्ञानं सविज्ञानम् अनुप्रशान्ति ।
गृहेषु युञ्जन्ति कलेवरस्य
मृत्युं न पश्यन्ति दुरन्तवीर्यम् ॥ १२ ॥

यत् द्वाणभक्षः विहितः सुरायाः

तथा पशोः आलभनं न हिंसा ।

अेवं व्यवायः प्रजया न रत्या

धमं विशुद्धं न विदुः स्वधर्मम् ॥ १३ ॥

ये तु अनेवंविधः असन्तः स्तब्धाः सत् अभिमानिनः ।

पशून् द्रुष्यन्ति विस्रब्धाः प्रेत्य भादन्ति ते य तान् ॥ १४ ॥

द्विषन्तः परकायेषु स्वात्मानं हरिम् धर्मम् ।

भृतके सानुबन्धे अस्मिन् बद्धस्नेहाः पतन्ति अधः ॥ १५ ॥

ये डैवत्यम् असम्प्राप्ताः ये य अतीताः य मूढताम् ।

त्रैवर्गिकाः हि अक्षणिकाः आत्मानं धातयन्ति ते ॥ १६ ॥

अेतः आत्महनः अशान्ताः अज्ञाने ज्ञानमानिनः ।

सीदन्ति अकृतकृत्याः वै कालध्वस्तमनोरथाः ॥ १७ ॥

हित्वा आत्याय असरयिताः गृह अपत्यसुदृत् श्रियः ।

तमः विशन्ति अनिश्चन्तः वासुदेवपराङ्मुखाः ॥ १८ ॥

राजा उवाच ।

कस्मिन् काले सः भगवान् किं वार्ताः कीदृशः नृभिः ।

नाम्ना वा केन विधिना पूजयते तत् एत उच्यताम् ॥ १९ ॥

करभाजनः उवाच ।

कृतं त्रेता द्वापरं य कलिः धृत्येषु केशवः ।

नानावार्ता अभिधाकारः नाना अेव विधिना धज्यते ॥ २० ॥

कृते शुक्लः यतुर्बाहुः जटिलः वल्कलाम्बरः ।

कृष्णजिनौपवीताक्षान् भिन्नत् दण्डकमण्डलून् ॥ २१ ॥

मनुष्याः तु तदा शान्ताः निर्वैराः सुसुदः समाः ।

यजन्ति तपसा देवं शमेन य धमेन य ॥ २२ ॥

हंसः सुपर्णः वैकुण्ठः धर्मः योगेश्वरः अमलः ।

धर्मः पुरुषः अव्यक्तः परमात्मा धति गीयते ॥ २३ ॥

त्रेतायां रक्तवर्णः असौ यतुर्बाहुः त्रिभेजलः ।

हिरण्यकेशः त्रयी आत्मा सुकृष्णवादि उपलक्षणः ॥ २४ ॥

તં તદા મનુજા દેવં સર્વદેવમયં હરિમ્ ।
 યજન્તિ વિદ્યયા ત્રય્યા ધર્મિષ્ઠાઃ બ્રહ્મવાદિનઃ ॥ ૨૫ ॥
 વિષ્ણુઃ યજ્ઞઃ પૃષ્ણિગર્ભઃ સર્વદેવઃ ઉરુક્રમઃ ।
 વૃષાકપિઃ જયન્તઃ ચ ઉરુગાય ઇતિ ઈર્યતે ॥ ૨૬ ॥
 દ્વાપરે ભગવાન્ શ્યામઃ પીતવાસા નિજાયુધઃ ।
 શ્રીવત્સાદિભિઃ અક્રુઃ ચ લક્ષ્ણૈઃ ઉપલક્ષિતઃ ॥ ૨૭ ॥
 તં તદા પુરુષં મર્ત્યા મહારાજૌપલક્ષણમ્ ।
 યજન્તિ વેદતન્ત્રાભ્યાં પરં જિજ્ઞાસવઃ નૃપ ॥ ૨૮ ॥
 નમઃ તે વાસુદેવાય નમઃ સકુર્ષણાય ચ ।
 પ્રદ્યુમ્નાય અનિરુદ્ધાય તુભ્યં ભગવતે નમઃ ॥ ૨૯ ॥
 નારાયણાય ઋષયે પુરુષાય મહાત્મને ।
 વિશ્વેશ્વરાય વિશ્વાય સર્વભૂતાત્મને નમઃ ॥ ૩૦ ॥
 ઇતિ દ્વાપરઃ ઉર્વીશ સ્તુવન્તિ જગદીશ્વરમ્ ।
 નાનાતન્ત્રવિધાનેન કલૌ અપિ યથા શ્રુણુ ॥ ૩૧ ॥
 કૃષ્ણવર્ણ ત્વિષાકૃષ્ણં સાડ્ગૌપાડ્ગાસ્ત્ર
 પાર્ષદમ્ ।
 યજ્ઞૈઃ સક્રીર્તનપ્રાયૈઃ યજન્તિ હિ સુમેધસઃ ॥ ૩૨ ॥
 ધ્યેયં સદા પરિભવદ્ગમ્ અભીષ્ટદોહમ્
 તીર્થાસ્પદં શિવવિરિગ્ચિનુતં શરણ્યમ્ ।
 ભૂત્યાર્તિહન્ પ્રણાતપાલ ભવાભ્યિપોતમ્
 વન્દે મહાપુરુષ તે ચરણારવિન્દમ્ ॥ ૩૩ ॥
 ત્યક્ત્વા સુદુસ્ત્યજસુરૈષ્ણિતરાજ્યલક્ષ્મીમ્
 ધર્મિષ્ઠઃ આર્યવચસા યત્ અગાત્ અરણ્યમ્ ।
 માયામૃગં દયિતયા ઇષ્ણિતમ્ અન્વધાવત્
 વન્દે મહાપુરુષ તે ચરણારવિન્દમ્ ॥ ૩૪ ॥
 એવં યુગાનુરૂપાભ્યાં ભગવાન્ યુગવર્તિભિઃ ।
 મનુજૈઃ ઇજ્યતે રાજન્ શ્રેયસામ્ ઇશ્વરઃ હરિઃ ॥ ૩૫ ॥
 કલિં સભાજયન્તિ આર્યા ગુણજ્ઞાઃ સારભાગિનઃ ।

यत्र सङ्कीर्तनेन अवे सर्वः स्वार्थः अभिलष्यते ॥ ३६ ॥

न छि अतः परमः लाभः देहिनां भ्राम्यताम् षड ।

यतः विन्देत परमां शान्तिं नश्यति संसृतिः ॥ ३७ ॥

कृतादिषु प्रजा राजन् कलौ ष्यन्ति सम्भवम् ।

कलौ भलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः ॥ ३८ ॥

क्वचित् क्वचित् मडाराज द्रविडेषु य भूरिशः ।

ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी ॥ ३९ ॥

कावेरी य मडापुण्या प्रतीची य मडानदी ।

ये पिबन्ति जलं तासां मनुजा मनुजेश्वर ।

प्रायः भक्ताः भगवति वासुदेवः अमल आशयाः ॥ ४० ॥

देवर्षिभूतामनृणां पितृणां

न डिङ्करः न अयं ऋणी य राजन् ।

सर्वात्मना यः शरणां शरण्यम्

गतः मुकुन्दं परिदृत्य कर्तुम् ॥ ४१ ॥

स्वपादमूलं भजतः प्रियस्य

त्यक्त्वाभ्यास्य हरिः परेशः ।

विकर्म यत् य उत्पतितं कथञ्चित्

धुनोति सर्वं दृष्टि संनिविष्टः ॥ ४२ ॥

नारदः उवाच ।

धर्मान् भागवतान् षत्थं श्रुत्वा अथ मिथिलेश्वरः ।

जायन्त षयान् मुनीन् प्रीतः सोपाध्यायः छि अपूजयत् ॥ ४३ ॥

ततः अन्तः दधिरे सिद्धाः सर्वलोकस्य पश्यतः ।

राजा धर्मान् उपातिष्ठन् अवाप परमां गतिम् ॥ ४४ ॥

त्वम् अपि ऐतान् मडाभाग धर्मान् भागवतान् श्रुतान् ।

आस्थितः श्रद्धया युक्तः निःसङ्गः यास्यसे परम् ॥ ४५ ॥

युवयोः भलु दम्पत्योः यशसा पूरितं जगत् ।

पुत्रताम् अगमत् यत् वां भगवान् ष्वरः हरिः ॥ ४६ ॥

दर्शनाविङ्गनालापैः शयनासनभोजनैः ।

આત્મા વાં પાવિતઃ કૃષ્ણો પુત્રસ્નેહ પ્રકુર્વતોઃ ॥ ૪૭ ॥

વૈરેણ ચં નૃપતયઃ શિશુપાલપૌણ્ડ્ર

શાલ્વાદયઃ ગતિવિલાસવિલોકનાદયૈઃ ।

ધ્યાયન્તઃ આકૃતધિયઃ શયનાસનાદૌ

તત્ સામ્યમ્ આપુઃ અનુરક્તધિયાં પુનઃ કિમ્ ॥ ૪૮ ॥

મા અપત્યભુદ્ધિમ્ અકૃથાઃ કૃષ્ણો સર્વાત્મનઈશ્વરે ।

માયામનુષ્યભાવેન ગૂઢ ઐશ્વર્યે પરે અવ્યયે ॥ ૪૯ ॥

ભૂભારરાજન્યહન્તવે ગુમયે સતામ્ ।

અવતીર્ણસ્ય નિર્વૃત્યૈ યશઃ લોકે વિતન્યતે ॥ ૫૦ ॥

શ્રીશુકઃ ઉવાચ ।

એતત્ શ્રુત્વા મહાભાગઃ વસુદેવઃ અતિવિસ્મિતઃ ।

દેવકી ચ મહાભાગાઃ જહતુઃ મોહમ્ આત્મનઃ ॥ ૫૧ ॥

ઇતિહાસમ્ ઇમં પુણ્યં ધારયેત્ યઃ સમાહિતઃ ।

સઃ વિધૂય ઇહ શમલં બ્રહ્મભૂયાય કલ્પતે ॥ ૫૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે વસુદેવનારદસંવાદે

પચ્ચમોઽધ્યાયઃ ॥ ૫ ॥

અથ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીશુકઃ ઉવાચ ।

અથ બ્રહ્મા આત્મજૈઃ દેવૈઃ પ્રજેશૈઃ આવૃતઃ અભ્યગાત્ ।

ભવઃ ચ ભૂતભવ્યઈશઃ યયૌ ભૂતગણૈઃ વૃતઃ ॥ ૧ ॥

ઇન્દ્રઃ મરુદ્ભિઃ ભગવાન્ આદિત્યાઃ વસવઃ અશ્વિનૌ ।

ઋભવઃ અર્જુનિરસઃ રુદ્રાઃ વિશ્વે સાધ્યાઃ ચ દેવતાઃ ॥ ૨ ॥

ગન્ધર્વાપ્સરસઃ નાગાઃ સિદ્ધ્યારણગુહ્યકાઃ ।

ઋષયઃ પિતરઃ ચ એવ સવિધાધરકિન્નરાઃ ॥ ૩ ॥

દ્વારકામ્ ઉપસગ્જગ્મુઃ સર્વે કૃષ્ણાદિદૃક્ષવઃ ।

વપુષા યેન ભગવાન્ નરલોકમનોરમઃ ।

યશઃ વિતેને લોકેષુ સર્વલોકમલાપહમ્ ॥ ૪ ॥

तस्यां विभ्राजमानायां समृद्धायां मडर्धिभिः ।
व्ययक्षत अवितृभाक्षाः कृष्णाम् अद्भुतदर्शनम् ॥

प ॥

स्वर्गोद्धानौअपगैः मात्वैः छाद्यन्तः यद् उक्तमम् ।
गीर्भिः शित्रपदार्थाभिः तुष्टुवुः जगत् ईश्वरम् ॥ ६ ॥

देवाः उचुः ।

नताः स्म ते नाथ पदारविन्दं

बुद्धीन्द्रियप्राणमनोवयोभिः ।

यत् शिन्त्यते अन्तर्दृष्टिं भावयुक्तैः

मुमुक्षुभिः कर्मभय उरुपाशात् ॥ ७ ॥

त्वं मायया त्रिगुणया आत्मनि दूर्विभाव्यं

व्यक्तं सृजसि अवसि लुम्पसि तत् गुणस्थः ।

न भेतैः भवान् अजित कर्मभिः अजयते वै

यत् स्वे सुषे अव्यवहिते अभिरतः अनवद्यः ॥ ८ ॥

शुद्धिः नृणां न तु तथा ईज्य दुराशयानां

विद्याश्रुताध्ययनदानतपङ्कियाभिः ।

सत्त्वात्मनाम् ऋषभ ते यशसि प्रवृद्ध

सत् श्रद्धया श्रवणसम्भृतया यथा स्यात् ॥ ९ ॥

स्यात् नः तव अङ्घ्रिः अशुभाशयधूमकेतुः

क्षेमाय यः मुनिभिः आर्द्रदृष्टौल्यमानः ।

यः सात्वतैः समविभूतयः आत्मवद्भिः

व्युडे अर्थितः सवनशः स्वः अतिक्रमाय ॥ १० ॥

यः शिन्त्यते प्रयतपाणिभिः अध्वराज्ञौ

त्रय्या निरुक्तविधिना ईश उविः गृहीत्वा ।

अध्यात्मयोगः उत योगिभिः आत्ममायां

जिज्ञासुभिः परमभागवतैः परीष्टः ॥ ११ ॥

पर्युष्टया तव विभो वनमालया इयं

संस्पर्धिनी भगवती प्रतिपन्नित्वत् श्रीः ।

यः सुप्रणीतम् अमुयार्द्धणम् आदत् अत्रः

ભૂયાત્ સદા અઙ્ઘિઃ અશુભાશયધૂમકેતુઃ ॥ ૧૨ ॥

કેતુઃ ત્રિવિક્રમયુતઃ ત્રિપત્ પતાકઃ

યઃ તે ભયાભયકરઃ અસુરદેવચમ્વોઃ ।

સ્વર્ગાય સાધુષુ ખલુ એષુ ઇતરાય ભૂમન્

પાદઃ પુનાતુ ભગવન્ ભજતામ્ અર્ધં નઃ ॥ ૧૩ ॥

નસ્યોતગાવઃ ઇવ યસ્ય વશે ભવન્તિ

બ્રહ્માદયઃ અનુભૂતઃ મિથુરર્ધમાનાઃ ।

કાલસ્ય તે પ્રકૃતિપૂરુષયઓઃ પરસ્ય

શં નઃ તનોતુ ચરણઃ પુરુષોત્તમસ્ય ॥ ૧૪ ॥

અસ્ય અસિ હેતુઃ ઉદયસ્થિતિસંચમાનાં

અવ્યક્તજીવમહતામ્ અપિ કાલમ્ આહુઃ ।

સઃ અયં ત્રિણાભિઃ અખિલ અપચયે પ્રવૃત્તઃ

કાલઃ ગભીરરયઃ ઉત્તમપૂરુષઃ ત્વમ્ ॥ ૧૫ ॥

ત્વત્તઃ પુમાન્ સમધિગમ્ય યયા સ્વવીર્યં

ધત્તે મહાન્તમ્ ઇવ ગર્ભમ્ અમોઘવીર્યઃ ।

સઃ અયં તયા અનુગતઃ આત્મનઃ આણ્ડકોશં

હૈમં સસર્જ બહિઃ આવરણૈઃ ઉપેતમ્ ॥ ૧૬ ॥

તત્તસ્થુષઃ ચ જગતઃ ચ ભવાન્ અધીશઃ

યત્ માયયા ઉત્યગુણવિક્રિયયા ઉપનીતાન્ ।

અર્થાન્ જુષન્ અપિ હૃષીકપતે ન લિપ્તઃ

યે અન્યે સ્વતઃ પરિહૃતાત્ અપિ બિભ્યતિ સ્મ ॥ ૧૭ ॥

સ્માયા અવલોકલવદર્શિતભાવહારિ

ભૂમાણ્ડલપ્રહિતસૌરતમન્નશૌણ્ડૈઃ ।

પત્યઃ તુ ષોડશસહસ્રમ્ અન્ડગબાણૈઃ

યસ્ય ઇન્દ્રિયં વિમથિતું કરણૈઃ વિભ્યઃ ॥ ૧૮ ॥

વિભ્યઃ તવ અમૃતકથા ઉદવહાઃ ત્રિલોક્યાઃ

પાદૌ અનેજસરિતઃ શમલાનિ હન્તુમ્ ।

આનુશ્રવં શ્રુતિભિઃ અઙ્ઘિજમ્ અઙ્ગસઙ્ગૈઃ

તીર્યદ્વયં શુચિષદસ્તઃ ઉપસ્પૃશન્તિ ॥ ૧૯ ॥

भादरायणिः उवाच ।

एति अभिष्टूय विबुधैः सेशः शतधृतिः हरिम् ।

अव्यभाषत गोविन्दं प्राण्य अम्बरम् आश्रितः ॥ २० ॥

ब्रह्म उवाच ।

भूमेः भार अवताराय पुरा विज्ञापितः प्रभो ।

त्वम् अस्माभिः अशेषात्मन् तत् तथा एव उपपादितम् ॥ २१ ॥

धर्मः यं स्थापितः सत्सु सत्यसन्धेषु वै त्वया ।

कीर्तिः यं दिक्षु विक्षिप्ता सर्वलोकमलापहा ॥ २२ ॥

अवतीर्य यदोः वंशे भिन्नत् रूपम् अनुत्तमम् ।

कर्माणि उद्दामवृत्तानि छिताय जगतः अकृथाः ॥ २३ ॥

यानि ते यश्चितानि एष मनुष्याः साधवः कलौ ।

शृण्वन्तः कीर्तयन्तः यं तस्मिन्ति अञ्जसा तमः ॥ २४ ॥

यदुवंशे अवतीर्णस्य भवतः पुरुषोत्तम ।

शरत् शतं व्यतीयाय पञ्चविंश अधिकं प्रभोः ॥ २५ ॥

न अधुना ते अभिल आधार देवकार्यं अवशेषितम् ।

कुलं यं विप्रशापेन नष्टप्रायम् अब्रूत् एतम् ॥ २६ ॥

ततः स्वधाम परमं विशस्व यद्वि मन्यसे ।

सलोकान् लोकपालान् नः पाळि वैकुण्ठकिङ्करान् ॥ २७ ॥

श्री भगवान् उवाच ।

अवधारितम् ऐतत् मे यदात्थ विबुधेश्वर ।

कृतं वः कार्यम् अभिलं भूमेः भारः अवतारितः ॥ २८ ॥

तत् एतं यादवकुलं वीर्यशौर्यश्रियोद्धतम् ।

लोकं जिघृक्षत् रुद्धं मे वेलया एव मङ्गलार्णवः ॥ २९ ॥

यद्वि असंभृत्य दृष्टानां यदुनां विपुलं कुलम् ।

गन्तास्मि अनेन लोकः अयम् उद्धेलेन विनङ्क्ष्यति ॥ ३० ॥

एदानीं नाशः आरब्धः कुलस्य द्विजशापतः ।

यास्यामि भवनं ब्रह्मन् न ऐतत् अन्ते तव आनघ ॥ ३१ ॥

श्री शुकः उवाच ।

ઇતિ ઉક્તઃ લોકનાથેન સ્વયમ્ભૂઃ પ્રણિપત્ય તમ્ ।

સહ દેવગણૈઃ દેવઃ સ્વધામ સમપદ્યત ॥ ૩૨ ॥

અથ તસ્યાં મહોત્પાતાન્ દ્વારવત્યાં સમુત્થિતાન્ ।

વિલોક્ય ભગવાન્ આહ યદુવૃદ્ધાન્ સમાગતાન્ ॥ ૩૩ ॥

શ્રી ભગવાન્ ઉવાચ ।

એતે વૈ સુમહોત્પાતાઃ વ્યુત્તિષ્ઠન્તિ ઇહ સર્વતઃ ।

શાપઃ ચ નઃ કુલસ્ય આસીત્ બ્રાહ્મણોભ્યઃ દુરત્યયઃ ॥ ૩૪ ॥

ન વસ્તવ્યમ્ ઇહ અસ્માભિઃ જિજ્ઞવિષુભિઃ આર્યકાઃ ।

પ્રભાસં સુમહત્ પુણ્યં યાસ્યામઃ અથ એવ મા ચિરમ્ ॥ ૩૫ ॥

યત્ર સ્નાત્વા દક્ષશાપાત્ ગૃહીતઃ યક્ષ્મણૌડુરાટ્ ।

વિમુક્તઃ કિલ્બિષાત્ સદ્યઃ ભેજે ભૂયઃ કલોદયમ્ ॥ ૩૬ ॥

વયં ચ તસ્મિન્ આપ્લુત્ય તર્પયિત્વા પિતૃન્સુરાન્ ।

ભોજયિત્વા ઉશિજઃ વિપ્રાન્ નાનાગુણવતા અન્ધસા ॥ ૩૭ ॥

તેષુ દાનાનિ પાત્રેષુ શ્રદ્ધયા ઉભ્વા મહાન્તિ વૈ ।

વૃજિનાનિ તરિષ્યામઃ દાનૈઃ નૌભિઃ ઇવ અર્ણવમ્ ॥ ૩૮ ॥

શ્રી શુકઃ ઉવાચ ।

એવં ભગવતા આદિષ્ટાઃ યાદવાઃ કુલનન્દન ।

ગન્તું કૃતધિયઃ તીર્થં સ્યન્દનાન્ સમયૂયુજન્ ॥ ૩૯ ॥

તત્ નિરીક્ષ્ય ઉદ્ધવઃ રાજન્ શ્રુત્વા ભગવતા ઉદિતમ્ ।

દૃષ્ટ્વા અરિષ્ટાનિ ઘોરાણિ નિત્યં કૃષ્ણમ્ અનુવ્રતઃ ॥ ૪૦ ॥

વિવિક્તઃ ઉપસઙ્ગમ્ય જગતામ્ ઈશ્વરેશ્વરમ્ ।

પ્રણમ્ય શિરસા પાદૌ પ્રાઞ્જલિઃ તમ્ અભાષત ॥ ૪૧ ॥

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

દેવદેવેશ યોગેશ પુણ્યશ્રવણકીર્તન ।

સંહૃત્ય એતત્ કુલં નૂનં લોકં સન્ત્યક્ષ્યતે ભવાન્ ।

વિપ્રશાપં સમર્થઃ અપિ પ્રત્યહન્ ન યદિ ઈશ્વરઃ ॥ ૪૨ ॥

ન અહં તવ અઙ્ગિકમલં ક્ષણાર્ધમ્ અપિ કેશવ ।

ત્યક્તું સમુત્સહે નાથ સ્વધામ નય મામ્ અપિ ॥ ૪૩ ॥

तव विकीडितं कृष्ण नृणां परममङ्गलम् ।
 कर्णपीयूषम् आस्वाद्य त्यजति अन्यस्पृहां जनः ॥ ४४ ॥
 शय्यासनाटनस्थानस्नानक्रीडाशनादिषु ।
 कथं त्वां प्रियम् आत्मानं वयं भक्ताः त्यजेमहि ॥ ४५ ॥
 त्वया उपभुक्तस्रङ्गान्धवासः अलङ्कारयर्हिताः ।
 उच्छिष्टभोजिनः दासाः तव मायां जयेमहि ॥ ४६ ॥
 वाताशनाः यः ऋषयः श्रमणा उर्ध्वमन्यिनः ।
 ब्रह्माप्यं धाम ते यान्ति शान्ताः संन्यासिनः अमलाः ॥
 ४७ ॥
 वयं तु षड् मढायोगिन् भ्रमन्तः कर्मवर्त्मसु ।
 त्वत् वार्तया तश्चिन्मः तावकैः द्रुस्तरे तमः ॥ ४८ ॥
 स्मरन्तः कीर्तयन्तः ते कृतानि गदितानि य ।
 गतिउत्स्मितश्लेषाक्षयेलि यत् नृलोकविडम्बनम् ॥ ४९ ॥
 श्री शुक्रः उवाच ।
 अयं विज्ञापितः राजन् भगवान् देवकीसुतः ।
 अेकान्तिनं प्रियं भृत्यम् उद्धवं समभाषत ॥ ५० ॥
 षति श्रीमद्भागवते मढापुराणे पारमडंस्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे देवस्तुत्युद्धवविज्ञापनं नाम
 षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥
 अथ समभोऽध्यायः ।
 श्री भगवान् उवाच ।
 यत् आत्थ मां मढाभाग तत् चिकीर्षितम् अेव मे ।
 ब्रह्मा भवः लोकपालाः स्वर्वासं मे अभिकाङ्क्षिणः ॥ १ ॥
 मया निष्पादितं हि अत्र देवकार्यम् अशेषतः ।
 यदर्थम् अवतीर्णः अडम् अंशेन ब्रह्मणार्थितः ॥ २ ॥
 कुलं वै शापनिर्दग्धं नड्क्ष्यति अन्योन्यविग्रहात् ।
 समुद्रः सममे अड्न्डयेतां पुरीं य प्लावयिष्यति ॥ ३ ॥
 यः हि अेव अयं मया त्यक्तः लोकः अयं नष्टमङ्गलः ।

ભવિષ્યતિ અચિરાત્ સાધો કલિનાઽપિ નિરાકૃતઃ ॥ ૪ ॥

ન વસ્તવ્યં ત્વયા એવ ઇહ મયા ત્યક્તે મહીતલે ।

જનઃ અધર્મરુચિઃ ભદ્રઃ ભવિષ્યતિ કલૌ યુગે ॥ ૫ ॥

ત્વં તુ સર્વં પરિત્યજ્ય સ્નેહં સ્વજનબન્ધુષુ ।

મયિ આવેશ્ય મનઃ સમ્યક્ સમદૃક્ વિચરસ્વ ગામ્ ॥ ૬ ॥

યત્ ઇદં મનસા વાચા ચક્ષુર્ભ્યાં શ્રવણાદિભિઃ ।

નશ્ચરં ગૃહ્યમાણં ચ વિહ્નિ માયામનોમયમ્ ॥ ૭ ॥

પુંસઃ અયુક્તસ્ય નાનાર્થઃ ભ્રમઃ સઃ ગુણદોષભાક્ ।

કર્માકર્મવિકર્મ ઇતિ ગુણદોષધિયઃ ભિદા ॥ ૮ ॥

તસ્માત્ યુક્તૈન્દ્રિયગ્રામઃ યુક્તચિત્તઃ ઇદં જગત્ ।

આત્મનિ ઇક્ષસ્વ વિતતમ્ આત્માનં મયિ અધીશ્વરે ॥ ૯ ॥

જ્ઞાનવિજ્ઞાનસંયુક્તઃ આત્મભૂતઃ શરીરિણામ્ ।

આત્માનુભવતુષ્ટાત્મા ન અન્તરાયૈઃ વિહન્યસે ॥ ૧૦ ॥

દોષબુદ્ધ્યા ઉભયાતીતઃ નિષેધાત્ ન નિવર્તતે ।

ગુણબુદ્ધ્યા ચ વિહિતં ન કરોતિ યથા અર્ભકઃ ॥ ૧૧ ॥

સર્વભૂતસુહૃત્ શાન્તઃ જ્ઞાનવિજ્ઞાનનિશ્ચયઃ ।

પશ્યન્ મદાત્મકં વિશ્વં ન વિપદૈત વૈ પુનઃ ॥ ૧૨ ॥

શ્રી શુકઃ ઉવાચ ।

ઇતિ આદિષ્ઠઃ ભગવતા મહાભાગવતઃ નૃપ ।

ઉદ્ધવઃ પ્રણિપત્ય આહ તત્વજિજ્ઞાસુઃ અચ્યુતમ્ ॥ ૧૩ ॥

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

યોગેશ યોગવિન્ધ્યાસ યોગાત્મ યોગસમ્ભવ ।

નિઃશ્રેયસાય મે પ્રોક્તઃ ત્યાગઃ સંન્યાસલક્ષણઃ ॥ ૧૪ ॥

ત્યાગઃ અયં દુષ્કરઃ ભૂમન્ કામાનાં વિષયાત્મભિઃ ।

સુતરાં ત્વયિ સર્વાત્મન્ ન અભક્તૈઃ ઇતિ મે મતિઃ ॥ ૧૫ ॥

સઃ અહં મમ અહમ્ ઇતિ મૂઢમતિઃ વિગાઢઃ

ત્વત્ માયથા વિરચિત આત્મનિ સાનુબન્ધે ।

તત્ તુ અજ્ઞસા નિગદિતં ભવતા યથા અહમ્

संसाधयामि भगवन् अनुशाधि भृत्यम् ॥ १६ ॥

सत्यस्य ते स्वदृशः आत्मनः आत्मनः अन्यम्

वक्तारम् षष्ठं विबुधेषु अपि न अनुयक्षे ।

सर्वे विमोक्षितधियः तव मायया धमे

ब्रह्माद्यः तनुभृतः बलिः अर्थभावः ॥ १७ ॥

तस्मात् भवन्तम् अनवधम् अनन्तपारम्

सर्वज्ञम् षष्ठं अकुण्ठविकुण्ठधिष्विण्ये अयम् ।

निर्विण्णधीः अहम् उ उ वृजनामितमः

नारायणं नरसभं शरणं प्रपद्ये ॥ १८ ॥

श्री भगवान् उवाच ।

प्रायेण मनुजा लोके लोकतत्त्ववियक्षाः ।

समुद्धरन्ति हि आत्मानम् आत्मना एव अशुभाशयात् ॥ १९ ॥

आत्मनः गुरुः आत्मा एव पुरुषस्य विशेषतः ।

यत् प्रत्यक्ष अनुमानाभ्यां श्रेयः असौ अनुविन्दते ॥ २० ॥

पुरुषत्वे य मां धीराः साङ्ख्ययोगविशारदाः ।

आविस्तरां प्रपश्यन्ति सर्वशक्ति उपबृंहितम् ॥ २१ ॥

अेकद्वित्रियतुष्पादः बहुपादः तथा अपदः ।

बहुव्यः सन्ति पुरः सृष्टाः तासां मे पौरुषी प्रिया ॥ २२ ॥

अत्र मां मार्गयन्त्यद्वाः युक्ताः उेतुभिः षष्ठं ।

गृह्यमाणैः गुणैः लिङ्गैः अत्राख्यम् अनुमानतः ॥ २३ ॥

अत्र अपि उदाहरन्ति धमम् धतिडासं पुरातनम् ।

अवधूतस्य संवाहं यदोः अमिततेजसः ॥ २४ ॥

(अथ अवधूतगीतम् ।)

अवधूतं द्विजं कञ्चित् यरन्तम् अकुतोभयम् ।

कविं निरीक्ष्य तरुणं यदुः पप्रच्छ धर्मवित् ॥ २५ ॥

यदुः उवाच ।

कुतः बुद्धिः धयं ब्रह्मन् अकर्तुः सुविशारदा ।

याम् आसाद्य भवान् लोकं विद्वान् यरति बालवत् ॥ २६ ॥

પ્રાયઃ ધર્માર્થકામેષુ વિવિત્સાયાં ચ માનવાઃ ।

હેતુના એવ સમીહન્તે આયુષઃ યશસઃ શ્રિયઃ ॥ ૨૭ ॥

ત્વં તુ કલ્પઃ કવિઃ દક્ષઃ સુભગઃ અમૃતભાષણઃ ।

ન કર્તા નેહસે કિંચિત્ જડૌન્મત્તપિશાયવત્ ॥ ૨૮ ॥

જનેષુ દહ્યમાનેષુ કામલોભદવાગ્નિના ।

ન તાપ્યસે અગ્નિના મુક્તઃ ગડ્ગામ્ભસ્થઃ ઇવ દ્વિપઃ ॥ ૨૯ ॥

ત્વં હિ નઃ પૃથ્થતાં બ્રહ્મન્ આત્મનિ આનન્દકારણમ્ ।

બ્રૂહિ સ્પર્શવિહીનસ્ય ભવતઃ કેવલ આત્મનઃ ॥ ૩૦ ॥

શ્રી ભગવાન્ ઉવાચ ।

યદુના એવં મહાભાગઃ બ્રહ્મણ્યેન સુમેધસા ।

પૃષ્ઠઃ સભાજિતઃ પ્રાહ પ્રશ્રય અવનતં દ્વિજઃ ॥ ૩૧ ॥

બ્રાહ્મણઃ ઉવાચ ।

સન્તિ મે ગુરવઃ રાજન્ બહવઃ બુદ્ધ્યા ઉપાશ્રિતાઃ ।

યતઃ બુદ્ધિમ્ ઉપાદાય મુક્તઃ અટામિ ઇહ તાન્ શ્રુણુ ॥ ૩૨ ॥

પૃથિવી વાયુઃ આકાશમ્ આપઃ અગ્નિઃ ચન્દ્રમા રવિઃ ।

કપોતઃ અજગરઃ સિન્ધુઃ પતંગઃ મધુકુદ્ ગજઃ ॥ ૩૩ ॥

મધુહા હરિણઃ મીનઃ પિંગ્લાલા કુરરઃ અર્ભકઃ ।

કુમારી શરકૃત્ સાર્પઃ ઊર્ણનાભિઃ સુપેશકૃત્ ॥ ૩૪ ॥

એતે મે ગુરવઃ રાજન્ ચતુર્વિંશતિઃ આશ્રિતાઃ ।

શિક્ષા વૃત્તિભિઃ એતેષામ્ અન્વશિક્ષમ્ ઇહ આત્મનઃ ॥ ૩૫ ॥

યતઃ યત્ અનુશિક્ષામિ યથા વા નાહુષાત્મજ ।

તત્ તથા પુરુષવ્યાઘ્ર નિબોધ કથયામિ તે ॥ ૩૬ ॥

ભૂતૈઃ આહ્મણઃ અપિ ધીરઃ દૈવવશાનુગૈઃ ।

તત્ વિદ્વાન્ ન ચલેત્ માર્ગાત્ અન્વશિક્ષં ક્ષિતેઃ વ્રતમ્ ॥ ૩૭ ॥

શશ્વત્ પરાર્થસર્વેહઃ પરાર્થ એકાન્તસમ્ભવઃ ।

સાધુઃ શિક્ષેત ભૂભૂત્તઃ નગશિષ્યઃ પરાત્મતામ્ ॥

૩૮ ॥

પ્રાણવૃત્ત્યા એવ સન્તુષ્યેત્ મુનિઃ ન એવ ઇન્દ્રિયપ્રિયૈઃ ।

ज्ञानं यथा न नश्येत न अवकीर्येत वाङ्मनः ॥ ३९ ॥

विषयेषु आविशन् योगी नानाधर्मेषु सर्वतः ।

गुणदोषव्यपेत आत्मा न विषज्जेत वायुवत् ॥ ४० ॥

पार्थिवेषु षड् दंडेषु प्रविष्टः तत् गुणान्नाश्रयः ।

गुणैः न युज्यते योगी गन्धैः वायुः षव आत्मदृक् ॥ ४१ ॥

अन्तः छितः य स्थिरजङ्गमेषु

ब्रह्म आत्मभावेन समन्वयेन ।

व्यास्य अवच्छेदम् असङ्गम् आत्मनः

मुनिः नभः त्वं विततस्य भावयेत् ॥ ४२ ॥

तेजः अबन्नामयैः भावैः मेघ आद्यैः वायुना षरितैः ।

न स्पृश्यते नभः तद्भत् कालसृष्टैः गुणैः पुमान् ॥

४३ ॥

स्वच्छः प्रकृतितः स्निग्धः माधुर्यः तीर्थभूः नृणाम् ।

मुनिः पुनाति अपां मित्रम् षक्ष उपस्पर्शकीर्तनैः ॥ ४४ ॥

तेजस्वी तपसा दीप्तः दुर्धर्षोऽदरभाजनः ।

सर्वभक्षः अपि युक्त आत्मा न आदत्ते मलम् अग्निवत् ॥ ४५ ॥

क्वचित् शत्रुः क्वचित् स्पष्टः उपास्यः श्रेयः षच्छताम् ।

भुङ्क्ते सर्वत्र दातृणां दडन् प्राक् उत्तर अशुभम् ॥

४६ ॥

स्वमायया सृष्टम् षदं सत् असत् लक्षणां विभुः ।

प्रविष्टः षयते तत् तत् स्वरूपः अग्निः षव ओधसि ॥ ४७ ॥

विसर्गाद्याः श्मशानान्ताः भावाः देडस्य न आत्मनः ।

कलानाम् षव यन्द्रस्य कालेन अव्यक्तवर्त्मना ॥ ४८ ॥

कालेन छि ओधवेगेन भूतानां प्रभव अपि अयौ ।

नित्यौ अपि न दृश्येते आत्मनः अग्नेः यथा अर्षिषाम् ॥ ४९ ॥

गुणैः गुणान् उपादत्ते यथाकालं विमुञ्चति ।

न तेषु युज्यते योगी गोभिः गाः षव गोपतिः ॥ ५० ॥

બુદ્ધ્યતે સ્વેન ભેદેન વ્યક્તિસ્થઃ ઇવ તત્ ગતઃ ।
લક્ષ્યતે સ્થૂલમત્તિભિઃ આત્મા ચ અવસ્થિતઃ અર્કવત્ ॥ ૫૧ ॥

ન અતિસ્નેહઃ પ્રસન્નઃ વા કર્તવ્યઃ ક્વ અપિ કેનચિત્ ।
કુર્વન્ વિન્દેત સન્તાપં કપોતઃ ઇવ દીનધીઃ ॥ ૫૨ ॥

કપોતઃ કશ્ચન અરણ્યે કૃતનીડઃ વનસ્પતી ।
કપોત્યા ભાર્યયા સાર્ધમ્ ઉવાસ કતિચિત્ સમાઃ ॥ ૫૩ ॥

કપોતૌ સ્નેહગુણિતલૃદયૌ ગૃહધર્મિણૌ ।
દૃષ્ટિ દૃષ્ટ્યાન્નગમ્ અન્નગેન બુદ્ધિ બુદ્ધ્યા બબન્ધતુઃ ॥

૫૪ ॥

શય્યાસનાટનસ્થાનવાર્તાકીડાશનાદિકમ્ ।
મિથુનીભૂય વિસ્રબ્ધૌ ચેરતુઃ વનરાજિષુ ॥ ૫૫ ॥

યં યં વાગ્છતિ સા રાજન્ તર્પયન્તિ અનુકમ્પિતા ।
તં તં સમનયત્ કામં કૃચ્છ્રેણ અપિ અજિતૈન્દ્રિયઃ ॥ ૫૬ ॥

કપોતી પ્રથમં ગર્ભં ગૃહ્ણતિ કાલઃ આગતે ।
અણ્ડાનિ સુષુપ્તે નીડે સ્વપત્યુઃ સંનિધૌ સતી ॥ ૫૭ ॥

તેષૂ કાલે વ્યજાયન્ત રચિતાવયવા હરેઃ ।
શક્તિભિઃ દુર્વિભાવ્યાભિઃ કોમલાન્નગતનૂરુહાઃ ॥ ૫૮ ॥

પ્રજાઃ પુપુષ્ણતુઃ પ્રીતૌ દમ્પતી પુત્રવત્સલૌ ।
શૃણ્ણવન્તૌ કૂજિતં તાસાં નિર્વૃત્તૌ કલભાષિતૈઃ ॥ ૫૯ ॥

તાસાં પતત્રૈઃ સુસ્પર્શૈઃ કૂજિતૈઃ મુગ્ધચેષ્ટિતૈઃ ।
પ્રત્યુદ્ગમૈઃ અદીનાનાં પિતરૌ મુદમ્ આપતુઃ ॥ ૬૦ ॥

સ્નેહાનુબદ્ધલૃદયૌ અન્યોન્યં વિષ્ણુમાયયા ।
વિમોહિતૌ દીનધિયૌ શિશૂન્ પુપુષ્ણતુઃ પ્રજાઃ ॥ ૬૧ ॥

એકદા જગમતુઃ તાસામ્ અન્નાર્થં તૌ કુટુમ્બિનૌ ।
પરિતઃ કાનને તસ્મિન્ અર્થિનૌ ચેરતુઃ ચિરમ્ ॥ ૬૨ ॥

દૃષ્ટ્વા તાન્ લુબ્ધકઃ કશ્ચિત્ ચદૃચ્છ અતઃ વનેચરઃ ।
જગૃહે જાલમ્ આતત્ય ચરતઃ સ્વાલયાન્તિકે ॥ ૬૩ ॥

कपोतः यः कपोती यः प्रजापोषे सदा उत्सुकौ ।
 गतौ पोषणम् आदाय स्वनीडम् उपजग्मतुः ॥ ६४ ॥
 कपोती स्वात्मजान् वीक्ष्य बालकान् जालसंवृतान् ।
 तान् अभ्यधावत् कोशन्ती कोशतः भृशदुःप्तिता ॥ ६५ ॥
 सा असङ्गत् स्नेहगुणिता दीनयित्ता अजमायया ।
 स्वयं यः अबध्यत शिया बद्धान् पश्यन्ति अपस्मृतिः ॥ ६६ ॥
 कपोतः यः आत्मजान् बद्धान् आत्मनः अपि अधिकान् प्रियान् ।
 भार्यां यः आत्मसामां दीनः विललाप अतिदुःप्तिता ॥ ६७ ॥
 अहो मे पश्यत अपायम् अल्पपुण्यस्य दुर्मतेः ।
 अतृप्तस्य अकृतार्थस्य गृहः त्रैवर्गिकः उतः ॥ ६८ ॥
 अनुरुपा अनुकूला यः यस्य मे पतिदेवता ।
 शून्ये गृहे मां सन्त्यज्य पुत्रैः स्वर्याति साधुभिः ॥ ६९ ॥
 सः अहं शून्ये गृहे दीनः मृतदारः मृतप्रजः ।
 जिञ्जविषे किमर्थं वा विधुरः दुःखञ्जवितः ॥ ७० ॥
 तान् तथा भवे आवृतान् शिग्लिः मृत्युग्रस्तान् विशेष्टतः ।
 स्वयं यः कृपाणः शिक्षु पश्यन् अपि अबुधः अपतत् ॥ ७१ ॥
 तं लब्ध्वा लुब्धकः क्रूरः कपोतं गृहमेघिनम् ।
 कपोतकान् कपोतीं यः सिद्धार्थः प्रययौ गृहम् ॥ ७२ ॥
 अवेणं कुटुम्भी अशान्त आत्मा द्वन्द्व आरामः पतत् त्रिवत् ।
 पुष्पान् कुटुम्भं कृपाणः सानुबन्धः अवसीदति ॥ ७३ ॥
 यः प्राप्य मानुषं लोकं मुक्तिद्वारम् अपावृतम् ।
 गृहेषु भगवत् सक्तः तम् आरुढय्युतं विदुः ॥ ७४ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
 यद्धधृतेतिहासे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥
 अथास्ष्टमोऽध्यायः ।
 सुभम् अन्द्रियकं राजन् स्वर्गे नरकः भवे यः ।
 देहिनः यत् यथा दुःखं तस्मात् न भवेत् तत् बुधाः ॥ १ ॥

ગ્રાસં સુમૃષ્ટં વિરસં મહાન્તં સ્તોકમ્ એવ વા ।
યદૃચ્છયા એવ અપતિતં ગ્રસેત્ આજગરઃ અક્રિયઃ ॥ ૨ ॥

શયીત અહાનિ ભૂરીણિ નિરાહારઃ અનુપક્રમઃ ।
યદિ ન ઉપનમેત્ ગ્રાસઃ મહાહિઃ ઇવ દિષ્ટભુક્ ॥ ૩ ॥

ઓજઃ સહોબલયુતં બિભ્રત્ દેહમ્ અકર્મકમ્ ।
શયાનઃ વીતનિદ્રઃ ચ નેહેત ઇન્દ્રિયવાન્ અપિ ॥ ૪ ॥

મુનિઃ પ્રસન્નગમ્ભીરઃ દુર્વિગાહ્યઃ દુરત્યયઃ ।
અનન્તપારઃ હિ અક્ષોભ્યઃ સ્તિમિત ઉદઃ ઇવ અર્ણવઃ ॥ ૫ ॥

સમૃદ્ધકામઃ હીનઃ વા નારાયણપરઃ મુનિઃ ।
ન ઉત્સર્પેત ન શુષ્યેત સરિદ્ભિઃ ઇવ સાગરઃ ॥ ૬ ॥

દૃષ્ટ્વા સ્ત્રિયં દેવમાયાં તત્ ભાવૈઃ અજિતેન્દ્રિયઃ ।
પ્રલોભિતઃ પતતિ અન્ધે તમસિ અગ્રૌ પતઙ્ગવત્ ॥ ૭ ॥

યોષિત્ હિરણ્ય આભરણ અમ્બરાદિ
દ્રવ્યેષુ માયારચિતેષુ મૂઢઃ ।
પ્રલોભિતાત્મા હિ ઉપભોગબુદ્ધ્યા
પતઙ્ગવત્ નશ્યતિ નષ્ટદૃષ્ટિઃ ॥ ૮ ॥

સ્તોકં સ્તોકં ગ્રસેત્ ગ્રાસં દેહઃ વર્તેત યાવતા ।
ગૃહાન્ અહિંસત્ ન આતિષ્ઠેત્ વૃત્તિં માધુકરીં મુનિઃ ॥ ૯ ॥

અણુભ્યઃ ચ મહદ્ભ્યઃ ચ શાસ્ત્રેભ્યઃ કુશલઃ નરઃ ।
સર્વતઃ સારમ્ આદદ્યાત્ પુષ્પેભ્યઃ ઇવ ષટ્પદઃ ॥ ૧૦ ॥

સાયન્તનં શ્વસ્તનં વા ન સઙ્ગૃહ્ણીત ભિક્ષિતમ્ ।
પાણિપાત્ર ઉદરામત્રઃ મક્ષિકા ઇવ ન સઙ્ગ્રહી ॥ ૧૧ ॥

સાયન્તનં શ્વસ્તનં વા ન સઙ્ગૃહ્ણીત ભિક્ષુકઃ ।
મક્ષિકાઃ ઇવ સઙ્ગૃહ્ણન્ સહ તેન વિનશ્યતિ ॥ ૧૨ ॥

પદ અપિ યુવર્તી ભિક્ષુઃ ન સ્મૃશેત્ દારવીમ્ અપિ ।
સ્મૃશન્ કરીવ બદ્યેત કરિણ્યા અઙ્ગસઙ્ગતઃ ॥ ૧૩ ॥

ન અધિગચ્છેત્ સ્ત્રિયં પ્રાણઃ કર્હિચિત્ મૃત્યુમ્ આત્મનઃ ।
બલ અધિકૈઃ સ હન્યેત ગજૈઃ અન્યૈઃ ગજઃ યથા ॥ ૧૪ ॥

न दैयं न उपभोग्यं च लुब्धैः यत् द्रुम सञ्चितम् ।
 भुङ्क्ते तत् अपि तत् च अन्यः मधुलेव अर्थवित् मधु ॥ १५ ॥
 सुभु द्रुम उपार्जितैः वित्तैः आशासानां गृह आशिषः ।
 मधुलेव अग्रतः भुङ्क्ते यतिः वै गृहमेधिनाम् ॥ १६ ॥
 ग्राम्यगीतं न श्रुणुयात् यतिः वनचरः क्वचित् ।
 शिष्ये त उरिणात् वद्धात् मृगयोः गीतमोडितात् ॥ १७ ॥
 नृत्यवादित्रगीतानि जुषन् ग्राम्याणि योषिताम् ।
 आसां क्रीडनकः वश्यः ऋष्यशृङ्गः मृगीसुतः ॥ १८ ॥
 जिह्वया अतिप्रमाथिन्या जनः रसविमोडितः ।
 मृत्युम् ऋच्छति असत् बुद्धिः मीनः तु बडिशैः यथा ॥ १९ ॥
 छन्द्रेयाणि जयन्ति आशुः निराडाराः मनीषिणः ।
 वर्जयित्वा तु रसनं तत् निरन्नस्य वर्धते ॥ २० ॥
 तावत् जितेन्द्रियः न स्यात् विजितानि छन्द्रेयः पुमान् ।
 न जयेत् रसनं यावत् जितं सर्वं जिते रसे ॥ २१ ॥
 पिङ्गला नाम वेश्या आसीत् विदेहनगरे पुरा ।
 तस्या मे शिक्षितं किञ्चित् निबोध नृपनन्दन ॥ २२ ॥
 सा स्वैरिष्येकदा कान्तं सङ्केत उपनेष्यती ।
 अमूलकाले बडिर्दारि बिभ्रती रुपमुत्तमम् ॥ २३ ॥
 मार्ग आगच्छतो वीक्ष्य पुरुषान्पुरुषर्षभ ।
 तान् शुल्कदान्वित्तवतः कान्तान्मेनेऽर्थकामुका ॥ २४ ॥
 आगतेष्वपयातेषु सा सङ्केतोपश्रुवनी ।
 अप्यन्यो वित्तवाञ्छोऽपि मामुपैष्यति भूरिदः ॥ २५ ॥
 अेअवं दुराशया ध्वस्तनिद्रा द्रार्थवलम्बती ।
 निर्गच्छन्ती प्रविशती निशीथं समपद्यत ॥ २६ ॥
 तस्या वित्ताशया शुष्यद्द्रुत्राया दीनयेतसः ।
 निर्वेदः परमो जज्ञे यिन्ताडेतुः सुभाषडः ॥ २७ ॥
 तस्या निर्वेदेष्यत्ताया गीतं श्रुणु यथा मम ।
 निर्वेद आशापाशानां पुरुषस्य यथा ऽयसिः ॥ २८ ॥

ન હિ અડ્ગાજાતનિર્વેદઃ દેહબન્ધં જિહાસતિ ।
યથા વિજ્ઞાનરહિતઃ મનુજઃ મમતાં નૃપ ॥ ૨૯ ॥

પિડ્ગલા ઉવાચ ।
અહો મે મોહવિતતિં પશ્યત અવિજિત આત્મનઃ ।
યા કાન્તાત્ અસતઃ કામં કામયે યેન બાવિશા ॥ ૩૦ ॥

સન્તં સમીપે રમાણં રતિપ્રદં
વિત્તપ્રદં નિત્યમ્ ઇમં વિહાય ।
અકામદં દુઃખભય આદિ શોક
મોહપ્રદં તુચ્છમ્ અહં ભજે અજ્ઞા ॥ ૩૧ ॥

અહો મયાત્મા પરિતાપિતો વૃથા
સાહુત્યવૃત્ત્યાડતિવિગર્હ્યવાર્તયા ।
સ્ત્રૈણાન્નરાધાડર્થતૃષ્ણોડનુશોચ્યા
હીતેન વિત્તં રતિમાત્મનેચ્છતી ॥ ૩૨ ॥

યદસ્થિભિર્નિર્મિતવંશવંશ્ય
સ્થૂણં ત્વયા રોમનખૈઃ પિન્દ્રમ્ ।
ક્ષરન્નવદ્ધારમગારમેતદ્
વિણમૂત્રપૂર્ણં મદુપૈતિ કાન્યા ॥ ૩૩ ॥

વિદેહાનાં પુરે હ્યસ્મિન્નહમેકૈવ મૂઢધીઃ ।
યાડન્યસ્મિચ્છન્ત્યસત્યસ્માદાત્મદાત્કામમચ્યુતાત્ ॥ ૩૪ ॥

સુહૃત્પ્રેષ્ઠતમો નાથ આત્મા યાયં શરીરિણામ્ ।
તં વિક્રીયાત્મનૈવાહં રમેડનેન યથા રમા ॥ ૩૫ ॥

કિંચત્પ્રિયં તે વ્યભજન્કામા યે કામદા નરાઃ ।
આધન્તવન્તો ભાર્યાયા દેવા વા કાલવિદ્યુતાઃ ॥ ૩૬ ॥

નૂનં મે ભગવાન્ પ્રીતઃ વિષ્ણુઃ કેન અપિ કર્મણા ।
નિર્વેદઃ અયં દુરાશાયા યત્ મે જાતઃ સુખાવહઃ ॥ ૩૭ ॥

મૈવં સ્યુર્મન્દભગ્યાયાઃ કલેશા નિર્વેદહેતવઃ ।
યેનાનુબન્ધં નિહૃત્ય પુરુષઃ શમમૃચ્છતિ ॥ ૩૮ ॥

તેન ઉપકૃતમ્ આદાય શિરસા ગ્રામ્યસડ્ગતાઃ ।

त्यक्त्वा दुराशाः शराणां प्रजामि तम् अधीश्वरम् ॥ ३८ ॥

सन्तुष्टा श्रद्धत्येतद्यथावाभेन श्रुवती ।

विडराभ्यमुनैवाडमात्मना रमणेन वै ॥ ४० ॥

संसाररूपे पतितं विषयैर्मुषितेक्ष्णम् ।

ग्रस्तं कालाडिनाऽऽत्मानं कोऽन्यस्त्रातुमधीश्वरः ॥ ४१ ॥

आत्मा अेव ङि आत्मनः गोसा निर्विद्येत यदाभिलात् ।

अप्रमत्तः ष्टं पश्यत् ग्रस्तं कालाडिना जगत् ॥ ४२ ॥

ब्राह्मण उवाच ।

अेअवं व्यवसितमतिर्दुराशां कान्ततर्षणम् ।

छित्तोपशममास्थाय शय्यामुपविवेश सा ॥ ४३ ॥

आशा ङि परमं दुःखं नैराश्यं परमं सुखम् ।

यथा संछिद्य कान्ताशां सुखं सुष्वाप पिङ्गला ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां

संछितायामेकादशस्कन्धे पिङ्गलोपाख्याऽनेष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः ।

ब्राह्मण उवाच ।

परिग्रहः ङि दुःखाय यत् यत् प्रियतमं नृणाम् ।

अनन्तं सुखम् आप्नोति तत् विद्वान् यः तु अकिञ्चनः ॥ १ ॥

सामिषं कुररं जघ्नुः बलिनः ये निरामिषाः ।

तत् सामिषं परित्यज्य सः सुखं समविन्दत ॥ २ ॥

न मे मानावमानौ स्तः न चिन्ता गेडपुत्रिणाम् ।

आत्मक्रीडः आत्मरतिः विचरामि षड् बालवत् ॥ ३ ॥

द्वौ अेव चिन्तया मुक्तौ परम आनन्दः आप्नुतौ ।

यः विमुग्धः जडः बालः यः गुणोभ्यः परं गतः ॥ ४ ॥

क्वचित् कुमारी तु आत्मानं वृणानान् गृहम् आगतान् ।

स्वयं तान् अर्डयामास क्वापि यातेषु बन्धुषु ॥ ५ ॥

तेषुम् अभ्यवडारार्थं शालीन् रडसि पार्थिव ।

अवघ्नन्त्याः प्रकोष्ठस्थाः यङ्कुः शङ्भाः स्वनं मडत् ॥

૬ ॥

સા તત્ જુગુપ્સિતં મત્વા મહતી પ્રીડિતા તતઃ ।
બભઞ્જ એકેકશઃ શઙ્ખાન્ દ્વૌ દ્વૌ પાણ્યોઃ અશેષયત્ ॥

૭ ॥

ઉભયોઃ અપિ અભૂત્ ધોષઃ હિ અવદ્યન્ત્યાઃ સ્મ શઙ્ખયોઃ ।
તત્ર અપિ એકં નિરભિદત્ એકસ્માન્ ન અભવત્ ધ્વનિઃ ॥ ૮ ॥

અન્વશિક્ષમ્ ઇમં તસ્યાઃ ઉપદેશમ્ અરિન્દમ ।
લોકાન્ અનુચરન્ એતાન્ લોકતત્ત્વવિવિત્સયા ॥ ૯ ॥

વાસે બહૂનાં કલહઃ ભવેત્ વાર્તા દ્વયોઃ અપિ ।
એકઃ એવ ચરેત્ તસ્માત્ કુમાર્યાઃ ઇવ કહ્લુણઃ ॥ ૧૦ ॥

મનઃ એકત્ર સંયુજ્યાત્ જિતશ્વાસઃ જિત આસનઃ ।
વૈરાગ્યાભ્યાસયોગેન પ્રિયમાણમ્ અતન્દ્રિતઃ ॥ ૧૧ ॥

યસ્મિન્ મનઃ લબ્ધપદં યત્ એતત્
શનૈઃ શનૈઃ મુગ્ધ્યતિ કર્મરેણૂન્ ।
સત્ત્વેન વૃદ્ધેન રજઃ તમઃ ચ
વિધૂય નિર્વાણમ્ ઉપૈતિ અનિન્દનમ્ ॥ ૧૨ ॥

તત્ એવમ્ આત્મનિ અવરુદ્ધચિત્તઃ
ન વેદ કિઞ્ચિત્ બહિઃ અન્તરં વા ।
યથા ઇષુકારઃ નૃપતિં પ્રજન્તમ્
ઇષૌ ગતાત્મા ન દદર્શ પાર્શ્વે ॥ ૧૩ ॥

એકચાર્યનિકેતઃ સ્યાત્ અપ્રમત્તઃ ગુહાશયઃ ।
અલક્ષ્યમાણઃ આચારૈઃ મુનિઃ એકઃ અલ્પભાષણઃ ॥ ૧૪ ॥

ગૃહારમ્ભઃ અતિદુઃખાય વિફલઃ ચ અધ્રુવાત્મનઃ ।
સર્પઃ પરકૃતં વેશમ પ્રવિશ્ય સુખમ્ એધતે ॥ ૧૫ ॥

એકો નારાયણો દેવઃ પૂર્વસૃષ્ટે સ્વમાયયા ।
સંહૃત્ય કાલકલયા કલ્પાન્ત ઇદમીશ્વરઃ ॥ ૧૬ ॥

એક એવાદ્વિતીયોડભૂદાત્માધારોડખિલાશ્રયઃ ।
કાલેનાત્માનુભાવેન સામ્યં નીતાસુ શક્તિષુ ।

सत्त्वादिष्व्याद्विपुअेरुषः प्रधानपुरुषेश्वरः ॥ १७ ॥

परावराणां परम आस्ते कैवल्यसङ्घातः ।

केवलानुभवानन्दसन्दोहो निरुपाधिकः ॥ १८ ॥

केवलानुभावानुस्वमायां त्रिगुणात्मिकाम् ।

संक्षोभयन्सृजत्यादौ तथा सूत्रमरिन्दम् ॥ १९ ॥

तामाहुस्त्रिगुणव्यक्तिं सृजन्तीं विश्वतोमुभम् ।

यस्मिन्प्रोतमिदं विश्वं येन संसरते पुमान् ॥ २० ॥

यथा ठोर्नाभिः ष्टयात् ठोर्णां सन्तत्य वङ्गतः ।

तथा विष्टत्य भूयस्तां त्रसति अेवं मधेश्वरः ॥ २१ ॥

यत्र यत्र मनः दृढी धारयेत् सकलं धिया ।

स्नेहात् द्वेषात् भयात् वा अपि याति तत् तत् सङ्गपताम् ॥ २२ ॥

कीटः पेशस्कृतं ध्यायन् कुज्यां तेन प्रवेशितः ।

याति तत् स्सात्मतां राजन् पूर्वङ्गपम् असन्त्यजन् ॥ २३ ॥

अेवं गुरुभ्यः अेतेभ्यः ओष मे शिक्षिता मतिः ।

स्वात्मा उपशिक्षितां बुद्धिं श्रुणु मे वदतः प्रभो ॥ २४ ॥

दृढः गुरुः मम विरक्तिविवेकहेतुः

भिन्नत् स्म सत्त्वनिधनं सतत अर्त्युत् अर्कम् ।

तत्त्वानि अनेन विमृशामि यथा तथा अपि

पारङ्गमं षति अवसितः विचरामि असङ्गः ॥ २५ ॥

जायात्मजार्थपशुभृत्यगुणामवर्गान्

पुष्पाति यत् प्रियञ्चिकीर्षया वितन्वन् ॥

स्वान्ते सकृच्छ्रम् अवरुद्धधनः सः दृढः

सृष्ट्वा अस्य बीजम् अवसीदति वृक्षधर्मा ॥ २६ ॥

जिह्वा अेकतः अमुम् अवकर्षति कर्तुं तर्षा

शिश्नः अन्यतः त्वङ् उदरं श्रवणं कुतश्चित् ।

ग्राणः अन्यतः थपलदृङ् क्व य कर्मशक्तिः

भङ्ग्यः सपत्न्यः षव गेडपतिं लुनन्ति ॥ २७ ॥

सृष्ट्वा पुराणि विविधानि अजया आत्मशक्त्या

वृक्षान् सरीसृपपशून्भगदंशमत्स्यान् ।

तैः तैः अतुष्टुदृष्टयः पुरुषं विधाय

ब्रह्मावलोकधिषण्णं मुदमाप देवः ॥ २८ ॥

लब्ध्वा सुदुर्लभम् धंदं बहुसम्भवा-न्ते

मानुष्यमर्थदमनित्यमपीड धीरः ।

तूर्णं यतेत न पतेत् अनुमृत्युः यावत्

निःश्रेयसाय विषयः भवु सर्वतः स्यात् ॥ २९ ॥

अेवं सञ्जातवैराग्यः विज्ञानलोक आत्मनि ।

वियरामि मळीम् अेतां मुक्तसङ्गः अनडङ्कृतिः ॥ ३० ॥

न डि अेकस्मात् गुरोः ज्ञानं सुस्थिरं स्यात् सुपुञ्जलम् ।

ब्रह्म अेतत् अद्वितीयं वै गीयते बहुधा ऋषिभिः ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

धृत्युक्त्वा स यदुं विप्रस्तमामन्त्रय गभीरधीः ।

वन्दितो । आभ्यर्थितो राज्ञा यथौ प्रीतो यथागतम् ॥ ३२ ॥

अवधूतवयः श्रुत्वा पूर्वेषां नः स पूर्वजः ।

सर्वसङ्गविनिर्मुक्तः समयित्तो बभूव ड ॥ ३३ ॥

(धति अवधूतगीतम् ।)

धति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे भगवदुद्धवसंवादे

नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽध्यायः ।

श्रीभगवान् उवाच ।

मया उदितेषु अवछितः स्वधर्मेषु मदाश्रयः ।

वर्णाश्रमकुल आचारम् अकाभात्मा समाचरेत् ॥ १ ॥

अन्वीक्षेत विशुद्धात्मा देछिनां विषयात्मनाम् ।

गुणेषु तत्त्वध्यानेन सर्वारम्भविपर्ययम् ॥ २ ॥

सुमस्य विषयालोकः ध्यायतः वा मनोरथः ।

नानामकत्वात् विङ्गलः तथा भेदात्मदीः गुणैः ॥ ३ ॥

निवृत्तं कर्म सेवेत प्रवृत्तं मत्परः त्यजेत् ।
 जिज्ञासायां सम्प्रवृत्तः न अद्रियेत् कर्म थोदनाम् ॥ ४ ॥
 यमान्भीक्ष्णं सेवेत नियमान् मत्परः क्वचित् ।
 मद्भिज्ञं गुरुं शान्तम् उपासीत मदात्मकम् ॥ ५ ॥
 अमान्यमत्सरः दक्षः निर्भ्रमः दृढसौहृदः ।
 असत्परः अर्थजिज्ञासुः अनसूयौः अमोघवाक् ॥ ६ ॥
 जायापत्यगृहक्षेत्रस्वजनद्रविषा आदिषु ।
 उदासीनः समं पश्यन् सर्वेषु अर्थम् एव आत्मनः ॥ ७ ॥
 विलक्षाणः स्थूलसूक्ष्मात् देहात् आत्मोक्षिता स्वदृक् ।
 यथाग्निः दारुणः दाहयात् दाहकः अन्यः प्रकाशकः ॥ ८ ॥
 निरोध उत्पत्ति अणु बृहन् नानात्वं तद्दृशान् गुणान् ।
 अन्तः प्रविष्टः आधत्तः अवेवं देहगुणान् परः ॥ ९ ॥
 यः असौ गुणैः विरचितः देहः अयं पुरुषस्य हि ।
 संसारः तत् निबन्धः अयं पुंसः विधात् छिदात्मनः ॥ १० ॥
 तस्मात् जिज्ञासया आत्मानम् आत्मस्थं परम् ।
 सङ्गम्य निरसेत् अतत् वस्तुबुद्धिं यथाक्रमम् ॥ ११ ॥
 आचार्यः अरणिः आद्यः स्यात् अन्तेवासि उत्तर अरणिः ।
 तत् सन्धानं प्रवचनं विधा सन्धिः सुभाषणः ॥ १२ ॥
 वैशारदी सा अतिविशुद्धबुद्धिः
 धुनोति मायां गुणसम्प्रसूताम् ।
 गुणान् य सन्धय यत् आत्मम् अतत्
 स्वयं य शाम्यति असमिद् यथा अग्निः ॥ १३ ॥
 अथ ओषां कर्मकर्तृणां भोक्तृणां सुभङ्गुभयोः ।
 नानात्वम् अथ नित्यत्वं लोककालागम आत्मनाम् ॥ १४ ॥
 मन्यसे सर्वभावानां संस्था हि औत्पत्तिकी यथा ।
 तत् तत् आकृतिभेदेन जायते भिद्यते य धीः ॥ १५ ॥
 अवेम् अपि अङ्ग सर्वेषां देहिनां देहयोगतः ।
 काल अवयवतः सन्ति भावा जन्मादयोः असकृत् ॥ १६ ॥

अत्र अपि कर्मणां कर्तुः अस्वातन्त्र्यं च लक्ष्यते ।
 भोक्तुः च दुःखसुखयोः कः अन्वर्थः विवशं भजेत् ॥ १७ ॥
 न देहिनां सुखं किञ्चित् विद्यते विदुषाम् अपि ।
 तथा च दुःखं मूढानां वृथा अलङ्कुराणां परम् ॥ १८ ॥
 यद्वि प्राप्तिं विधातं च जानन्ति सुखदुःखयोः ।
 ते अपि अद्धा न विदुः योगं मृत्युः न प्रभवत् यथा ॥ १९ ॥
 कः अन्वर्थः सुभयति अनेन कामः वा मृत्युः अन्तिके ।
 आघातं नीयमानस्य वध्यसि अवे न तुष्टिदः ॥ २० ॥
 श्रुतं च दृष्टवत् दुष्टं स्पर्धा असूया अत्ययव्ययैः ।
 बहू अन्तराय कामत्वात् कृषिवत् च अपि निष्कलम् ॥ २१ ॥
 अन्तरायैः अविलतः यद्वि धर्मः स्यनुष्ठितः ।
 तेनापि निर्जितं स्थानं यथा गच्छति तत् श्रुशु ॥ २२ ॥
 एष्वा एव देवताः यज्ञैः स्वर्लोकं याति याज्ञिकः ।
 भुञ्जते देववत् तत्र भोगान् दिव्यान् निज अर्जितान् ॥ २३ ॥
 स्वपुण्य उपयिते शुभ्रे विमानः उपगीयते ।
 गन्धर्वैः विहरन्मध्ये देवीनां लृष्टवेषधृक् ॥ २४ ॥
 स्त्रीभिः कामगयानेन किङ्किणीजालमालिना ।
 कीडन् न वेद आत्मपातं सुराकीडेषु निर्वृतः ॥ २५ ॥
 तावत् प्रमोदते स्वर्गे यावत् पुण्यं समाप्यते ।
 क्षीणपुण्यः पतति अर्वाङ् अनिच्छन् कालयावितः ॥ २६ ॥
 यद्वि अधर्मरतः सङ्गात् असतां वा अजितेन्द्रियः ।
 कामात्मा कृपाणः लुब्धः स्रैणः भूतविर्धिसकः ॥ २७ ॥
 पशून् अविधिना आलस्य प्रेतभूतगणान् यजन् ।
 नरकान् अवशः जन्तुः गत्वा याति उल्बणां तमः ॥ २८ ॥
 कर्माणि दुःख उदकर्माणि कुर्वन् देहेन तैः पुनः ।
 देहम् आभजते तत्र किं सुखं मर्त्यधर्मिणः ॥ २९ ॥
 लोकानां लोकपालानां महामयं कल्पज्विनाम् ।
 ब्रह्मणः अपि भयं भक्तः द्विपराधपर आयुषः ॥ ३० ॥

ગુણાઃ સૃજન્તિ કર્માણિ ગુણઃ અનુસૃજતે ગુણાન્ ।
 જીવઃ તુ ગુણસંયુક્તઃ ભુક્તે કર્મકૃલાનિ અસૌ ॥ ૩૧ ॥
 યાવત્ સ્થાત્ ગુણવૈષમ્યં તાવત્ નાનાત્વમ્ આત્મનઃ ।
 નાનાત્વમ્ આત્મનઃ યાવત્ પારતન્ત્ર્યં તદા એવ હિ ॥ ૩૨ ॥
 યાવત્ અસ્થ અસ્વતન્ત્રત્વં તાવત્ ઈશ્વરતઃ ભયમ્ ।
 યઃ એતત્ સમુપાસીસ્ન્ તે મુહ્યન્તિ શુચાર્પિતાઃ ॥ ૩૩ ॥
 કાલઃ આત્મા આગમઃ લોકઃ સ્વભાવઃ ધર્મઃ એવ ચ ।
 ઇતિ માં બહુધા પ્રાહુઃ ગુણવ્યતિકરે સતિ ॥ ૩૪ ॥
 ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।
 ગુણોષુ વર્તમાનઃ અપિ દેહજેષુ અનપાવૃતાઃ ।
 ગુણૈઃ ન બધ્યતે દેહી બધ્યતે વા કથં વિભો ॥ ૩૫ ॥
 કથં વર્તેત વિહરેત્ કૈઃ વા જ્ઞાયેત લક્ષણૈઃ ।
 કિં ભુજ્જીત ઉત વિસૃજેત્ શયીત આસીત યાતિ વા ॥ ૩૬ ॥
 એતત્ અચ્યુત મે બ્રૂહિ પ્રશ્નં પ્રશ્નવિદાં વર ।
 નિત્યમુક્તઃ નિત્યબદ્ધઃ એકઃ એવ ઇતિ મે ભ્રમઃ ॥ ૩૭ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ભગવદુદ્ધવસંવાદે
 દશમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૦ ॥
 અથ એકાદશોઽધ્યાયઃ ।
 શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।
 બદ્ધઃ મુક્તઃ ઇતિ વ્યાખ્યા ગુણાતઃ મે ન વસ્તુતઃ ।
 ગુણસ્ય માયામૂલત્વાત્ ન મે મોક્ષઃ ન બન્ધનમ્ ॥ ૧ ॥
 શોકમોહૌ સુખં દુઃખં દેહાપત્તિઃ ચ માયયા ।
 સ્વપ્નઃ યથા આત્મનઃ ખ્યાતિઃ સંસૃતિઃ ન તુ વાસ્તવી ॥ ૨ ॥
 વિદ્યા અવિદ્યૈ મમ તનૂ વિદ્ધિ ઉદ્ધવ શરીરિણામ્ ।
 મોક્ષબન્ધકરી આદ્યૈ માયયા મે વિનિર્મિતે ॥ ૩ ॥
 એકસ્ય એવ મમ અંશસ્ય જીવસ્ય એવ મહામતે ।

બન્ધઃ અસ્ય અવિદ્યાયા અનાદિઃ વિદ્યાયા ચ તથા ઇતરઃ ॥ ૪ ॥

અથ બદ્ધસ્ય મુક્તસ્ય વૈલક્ષણ્યં વદામિ તે ।

વિરુદ્ધધર્મિણોઃ તાત સ્થિતયોઃ એકધર્મિણિ ॥ ૫ ॥

સુપાર્ણો એતૌ સદૃશૌ સખાયૌ

યદૃચ્છયા એતૌ કૃતનીડૌ ચ વૃક્ષે ।

એકઃ તયોઃ ખાદતિ પિષ્પલાન્નમ્

અન્યઃ નિરન્નઃ અપિ બલેન ભૂયાન્ ॥ ૬ ॥

આત્માનમ્ અન્યં ચ સઃ વેદ વિદ્વાન્

અપિષ્પલાદઃ ન તુ પિષ્પલાદઃ ।

યઃ અવિદ્યાયા યુક્ત્ સ તુ નિત્યબદ્ધઃ

વિદ્યામયઃ યઃ સ તુ નિત્યમુક્તઃ ॥ ૭ ॥

દેહસ્થઃ અપિ ન દેહસ્થઃ વિદ્વાન્ સ્વપ્રાત્ યથા ઉત્થિતઃ ।

અદેહસ્થઃ અપિ દેહસ્થઃ કુમતિઃ સ્વપ્રદૃક્ યથા ॥ ૮ ॥

ઇન્દ્રિયૈઃ ઇન્દ્રિયાર્થેષુ ગુણૈઃ અપિ ગુણેષુ ચ ।

ગૃહ્યમાણેષુ અહૃદ્યુર્થાત્ ન વિદ્વાન્ યઃ તુ અવિક્ષિયઃ ॥ ૯ ॥

દૈવાધીને શરીરે અસ્મિન્ ગુણભાવ્યેન કર્મણા ।

વર્તમાનઃ અબુધઃ તત્ર કર્તા અસ્મિ ઇતિ નિબદ્ધતે ॥ ૧૦ ॥

એવં વિરક્તઃ શયનઃ આસનાટનમજ્જને ।

દર્શનસ્પર્શનઘ્રાણભોજનશ્રવાણાદિષુ ॥ ૧૧ ॥

ન તથા બદ્ધતે વિદ્વાન્ તત્ર તત્ર આદ્યન્ ગુણાન્ ।

પ્રકૃતિસ્થઃ અપિ અસંસક્તઃ યથા ખં સવિતા અનિલઃ ॥ ૧૨ ॥

વૈશારદ્યૈક્ષયા અસડ્ગાશિતયા છિન્નસંશયઃ ।

પ્રતિબુદ્ધઃ ઇવ સ્વપ્રાત્ નાનાત્વાત્ વિનિવર્તતે ॥ ૧૩ ॥

યસ્ય સ્યુઃ વીતસદ્બુલ્યાઃ પ્રાણેન્દ્રિયમનોધિયામ્ ।

વૃત્તયઃ સઃ વિનિર્મુક્તઃ દેહસ્થઃ અપિ હિ તત્ ગુણૈઃ ॥ ૧૪ ॥

યસ્ય આત્મા હિંસ્યતે હિંસ્યૈઃ યેન કિંચિત્ યદૃચ્છયા ।

અચ્ચતે વા ક્વચિત્ તત્ર ન વ્યતિક્ષિયતે બુધઃ ॥ ૧૫ ॥

ન સ્તુવીત ન નિન્દેત કુર્વતઃ સાધુ અસાધુ વા ।

वदतः गुणदोषाभ्यां वर्जितः समदृक् मुनिः ॥ १६ ॥

न कुर्यात् न वदेत् किञ्चित् न ध्यायेत् साधु असाधु वा ।

आत्मारामः अनया वृत्त्या विचरेत् जडवत् मुनिः ॥ १७ ॥

शब्दब्रह्मणि निष्ठातः न निष्ठायात् परे यद्दि ।

श्रमः तस्य श्रमकृलः छि अघेनुम् षव रक्षतः ॥ १८ ॥

गां दृग्धदोषाम् असतीं य भार्याम्

देलं पराधीनम् असत्प्रजं य ।

वित्तं तु अतीर्थाकृतम् अङ्ग वायम्

डीनां मया रक्षति दुःखदुःखी ॥ १९ ॥

यस्यां न मे पावनम् अङ्ग कर्म

स्थितिउद्भवप्राण निरोधनम् अस्य ।

लीलावतारछप्सितजन्म वा स्यात्

बन्ध्यां गिरं तां भिभ्रयात् न धीरः ॥ २० ॥

अेवं जिज्ञासया अपोख्य नानात्वब्रमम् आत्मनि ।

उपारमेत विरजं मनः मयि अर्ष्य सर्वगे ॥ २१ ॥

यद्दि अनीशः धारयितुं मनः ब्रह्मणि निश्चलम् ।

मयि सर्वाणि कर्माणि निरपेक्षः समाचर ॥ २२ ॥

श्रद्धालुः मे कथाः शृण्वन् सुभद्रा लोकापावनीः ।

गायन् अनुस्मरन् कर्म जन्म य अभिनयन् मुहुः ॥ २३ ॥

मर्द्ये धर्मकामार्थान् आयरन् मधपाश्रयः ।

लभते निश्चलां भक्तिं मयि उद्धव सनातने ॥ २४ ॥

सत्सङ्गलब्धया भक्त्या मयि मां सः उपासिता ।

सः वै मे दर्शितं सद्भिः अञ्जसा विन्दते पदम् ॥ २५ ॥

उद्धव उवाच ।

साधुः तव उत्तमश्लोक मतः कीदृग्विधः प्रभो ।

भक्तिः त्वयि उपयुज्येत कीदृशी सद्भिः आदृता ॥ २६ ॥

अेतत् मे पुरुषाध्यक्ष लोकाध्यक्ष जगत् प्रभो ।

प्रज्ञाताय अनुरक्ताय प्रपन्नाय य कथ्यताम् ॥ २७ ॥

त्वं ब्रह्म परमं व्योम पुरुषः प्रकृतेः परः ।
 अवतीर्णः असि भगवन् स्वेच्छाऽप्यात्तपृथक् वपुः ॥ २८ ॥
 श्रीभगवान् उवाच ।
 कृपालुः अकृतद्रोहः तितिक्षुः सर्वदंष्टिनाम् ।
 सत्यसारः अनवधात्मा समः सर्वोपकारकः ॥ २९ ॥
 कामैः अहतधीः दान्तः मृदुः शुचिः अकिञ्चनः ।
 अनीहः मितभुक् शान्तः स्थिरः मत् शरणः मुनिः ॥ ३० ॥
 अप्रमत्तः गभीरात्मा धृतिमाञ्जितषड्गुणः ।
 अमानी मानदः कल्पः मैत्रः कारुणिकः कविः ॥ ३१ ॥
 आज्ञाय अयं गुणान् द्रोषान्मयादृष्टान् अपि स्वकान् ।
 धर्मान् सन्त्यज्य यः सर्वान् मां भजेत सः सत्तमः ॥ ३२ ॥
 ज्ञात्वा अज्ञात्वा अथ ये वै मां यावान् यः य अस्मि
 यादृशः ।
 भजन्ति अनन्यभावेन ते मे भक्ततमाः मताः ॥ ३३ ॥
 मल्लिङ्गमद्भक्तजनदर्शनस्पर्शनार्थनम् ।
 परिचर्यां स्तुतिः प्रह्वगुणकर्म अनुकीर्तनम् ॥ ३४ ॥
 मत्कथाश्रवणं श्रद्धा मत् अनुष्ठानम् उद्धव ।
 सर्वलाभ उपहरणं दास्येन आत्मनिवेदनम् ॥ ३५ ॥
 भज्जन्मकर्मकथनं मम पर्वानुमोदनम् ।
 गीतताण्डववादित्रगोष्ठीभिः मद्गुह्य उत्सवः ॥ ३६ ॥
 यात्रा बलिविधानं य सर्ववार्षिकपर्वसु ।
 वैदिकी तान्त्रिकी दीक्षा मदीयव्रतधारणम् ॥ ३७ ॥
 मम अर्थास्थापने श्रद्धा स्वतः संलभ्य य उद्यमः ।
 उद्यान उपवनाङ्गीऽपुरमन्दिरकर्मणि ॥ ३८ ॥
 संमार्जनं उपलेपाभ्यां सेकमण्डलवर्तनैः ।
 गृहशुश्रूषणं मध्यं दासवधदमायया ॥ ३९ ॥
 अमानित्वम् अदम्भित्वं कृतस्य अपरिचीर्तनम् ।
 अपि दीपावलोकं मे न उपयुञ्ज्यात् निवेदितम् ॥ ४० ॥

यत् यत् षष्ठतमं लोके यत् य अतिप्रियम् आत्मनः ।
 तत् तत् निवेदयेत् मर्त्यं तत् आनन्त्याय कल्पते ॥ ४१ ॥
 सूर्यः अग्निः ब्राह्मणः गावः वैश्रवाः षं मरुत् जलम् ।
 भूः आत्मा सर्वभूतानि भद्रं पूजापदानि मे ॥ ४२ ॥
 सूर्ये तु विद्यया त्रय्या उविषाग्नौ यजेत माम् ।
 आतिथ्येन तु विप्राग्र्यः गोष्वङ्ग यवसाहिना ॥ ४३ ॥
 वैश्रवावे बन्धुसत्कृत्या वृद्धिं धे ध्याननिष्ठया ।
 वायौ भुष्यधिया तोये द्रव्यैः तोयपुरस्कृतैः ॥ ४४ ॥
 स्थण्डिले मन्त्रवृद्धयैः भोगैः आत्मानम् आत्मनि ।
 क्षेत्रज्ञं सर्वभूतेषु समत्वेन यजेत माम् ॥ ४५ ॥
 धिषण्येषु अेषु षति मद्रूपं शङ्खयङ्गदाम्भुजैः ।
 युक्तं यतुर्भुजं शान्तं ध्यायन् अर्थेत् समाहितः ॥ ४६ ॥
 षष्टापूर्तेन माम् अेवं यः यजेत समाहितः ।
 लभते मयि सद्भक्तिं मत्स्मृतिः साधुसेवया ॥ ४७ ॥
 प्रायेण भक्तियोगेन सत्सङ्गेन विना उद्धव ।
 न उपायः विद्यते सध्यङ् प्रायेणं हि सताम् अहम् ॥ ४८ ॥
 अथ अेतत् परमं गुह्यं श्रुत्वा तः यदुनन्दन ।
 सुगोप्यम् अपि वक्ष्यामि त्वं मे भृत्यः सुहृत् सभा ॥ ४९ ॥
 षति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
 अेकादशपूजाविधानयोगो नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥
 अथ द्वादशोऽध्यायः ।
 श्रीभगवान् उवाच ।
 न रोधयति मां योगः न स्साङ्घ्यं धर्मः अेव य ।
 न स्वाध्यायः तपः त्यागः न षष्टापूर्तं न दक्षिणा ॥ १ ॥
 प्रतानि यज्ञः छन्दांसि तीर्थानि नियमाः यमाः ।
 यथा अवरुन्धे सत्सङ्गः सर्वसङ्ग अपाङ्गः हि माम् ॥ २ ॥
 सत्सङ्गेन हि दैतेया यातुधानः भृगाः षगाः ।

गन्धर्व आस्तरसः नागाः सिद्धाः चारणगुह्यकाः ॥ ३ ॥

विद्याधराः मनुष्येषु वैश्याः शूद्राः स्त्रियः अन्त्यजाः ।

रजः तमः प्रकृतयः तस्मिन् तस्मिन् युगे अनघ ॥ ४ ॥

बडवः मत्पदं प्राप्ताः त्वाष्ट्रकायाधवाद्यः ।

वृषपर्वा बलिः वाणः भयः च अथ विभीषणः ॥ ५ ॥

सुग्रीवः उनुमान् ऋक्षः गजः गृध्रः वशिष्पथः ।

व्याधः कुष्ण व्रजे गोप्यः यज्ञापत्यः तथा अपरे ॥ ६ ॥

ते न अधितश्रुतिगणाः न उपासितमहत्तमाः ।

अप्रतातमतपसः मत्सङ्गात् माम् उपागताः ॥ ७ ॥

डेवलेन छिन्नावेन गोप्यः गावः नगाः मृगाः ।

ये अन्ये भूढधियः नागाः सिद्धाः माम् ईयुः अञ्जसा ॥ ८ ॥

यं न योगेन साङ्ग्येन दानव्रततपः अध्वरैः ।

व्याभ्याः स्वाध्यायसंन्यासैः प्राप्नुयात् यत्नवान् अपि ॥ ९ ॥

रामेण सार्धं मथुरां प्रणीते

श्चाङ्किना मयि अनुरक्तचित्ताः ।

विगाढभावेन न मे वियोग

तीव्राधयः अन्यं ददृशुः सुभाय ॥ १० ॥

ताः ताः क्षपाः प्रेष्ठतमेन नीताः

मया अेव वृन्दावनगोचरेण ।

क्षणार्धवत् ताः पुनरङ्ग तासां

ढीना माया कल्पसमा बलूवुः ॥ ११ ॥

ताः न अविदन् मयि अनुषङ्गबद्ध

धियः स्वमात्मानम् अदः तथा षट्म् ।

यथा समाधौ मुनयः अब्धितोये

नद्यः प्रविष्टाः षव नामरूपे ॥ १२ ॥

मत्कामा रमणं जारम् अस्वरूपविदः अबलाः ।

ब्रह्म मां परमं प्रापुः सङ्गात् शतसहस्रशः ॥ १३ ॥

तस्मात् त्वम् उद्धव उत्सृज्य योदनां प्रतियोदनाम् ।

प्रवृत्तं य निवृत्तं य श्रोतव्यं श्रुतम् अवे य ॥ १४ ॥

माम् ओकम् अवे शरणम् आत्मानं सर्वदृष्टिनाम् ।

याहि सर्वात्माभावेन मया स्याः हि अकुतोत्सवः ॥ १५ ॥

उद्धवः उवाच ।

संशयः श्रुण्वतः वाचं तव योगेश्वर ईश्वर ।

न निवर्ततः आत्मस्थः येन ब्राम्यति मे मनः ॥ १६ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

सः ओष जुवः विवरप्रसूतिः

प्राणैर्न घोषेण गुडां प्रविष्टः ।

मनोमयं सूक्ष्मम् उपेत्य रूपं

मात्रा स्वरः वर्णः इति स्थविष्ठः ॥ १७ ॥

यथा अनलः प्रे अनिलबन्धुः उष्मा

बलेन दारुण्यधिभयमानः ।

आणुः प्रजातः उविषा समिध्यते

तथा अवे मे व्यङ्क्तिः इयं हि वाणी ॥ १८ ॥

अवे गदिः कर्मगतिः विसर्गः

घ्राणः रसः दृक् स्पर्शः श्रुतिः य ।

सङ्कुल्पविज्ञानम् अथ अभिमानः

सूत्रं रजः सत्त्वतमोविकारः ॥ १९ ॥

अयं हि जुवः त्रिवृत् अञ्जयोनिः

अव्यक्तः अेकः वयसा सः आधः ।

विश्विष्टशक्तिः बहुधा अवे भाति

बीजानि योनिं प्रतिपद्य यद्भत् ॥ २० ॥

यस्मिन् इदं प्रोतम् अशेषम् ओतं

पटः यथा तन्तुवितानसंस्थः ।

यः ओष संसारतरः पुराणः

कर्मात्मकः पुष्पकले प्रसूते ॥ २१ ॥

द्वे अस्य बीजे शतमूलः त्रिनालः

पञ्चस्कन्धः पञ्चरसप्रसूतिः ।

દશ એકશાખઃ દ્વિસુપાર્ણનીડઃ

ત્રિવલ્કલઃ દ્વિફલઃ અર્ક પ્રવિષ્ટઃ ॥ ૨૨ ॥

અદન્તિ ચ એકં ફલમ્ અસ્થ ગૃધ્રા

ગ્રામેચરાઃ એકમ્ અરણ્યવાસાઃ ।

હંસાઃ યઃ એકં બહુરૂપમ્ ઇજયૈઃ

માયામયં વેદ સઃ વેદ વેદમ્ ॥ ૨૩ ॥

એવં ગુરુ ઉપાસનયા એકભક્ત્યા

વિદ્યાકુઠારેણ શિતેન ધીરઃ ।

વિવૃશ્ચ જીવાશયમ્ અપ્રમત્તઃ

સમ્પદ્ય ચ આત્માનમ્ અથ ત્યજ અસ્ત્રમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે શ્રીકૃષ્ણોદ્ધવસંવાદે

દ્વાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૨ ॥

અથ ત્રયોદશોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

સત્ત્વં રજઃ તમઃ ઇતિ ગુણાઃ બુદ્ધેઃ ન ચ આત્મનઃ ।

સત્ત્વેન અન્યતમૌ હન્યાત્ સત્ત્વં સત્ત્વેન ચ એવ હિ ॥ ૧ ॥

સત્ત્વાત્ ધર્મઃ ભવેત્ વૃદ્ધાત્ પુંસઃ મદ્ભક્તિલક્ષણઃ ।

સાત્વિક ઉપાસયા સત્ત્વં તતઃ ધર્મઃ પ્રવર્તતે ॥ ૨ ॥

ધર્મઃ રજઃ તમઃ હન્યાત્ સત્ત્વવૃદ્ધિઃ અનુત્તમઃ ।

આશુ નશ્યતિ તત્ મૂલઃ હિ અધર્મઃ ઉભયે હતે ॥ ૩ ॥

આગમઃ અપઃ પ્રજા દેશઃ કાલઃ કર્મ ચ જન્મ ચ ।

ધ્યાનં મન્ત્રઃ અથ સંસ્કારઃ દશ એતે ગુણહતવઃ ॥ ૪ ॥

તત્ તત્ સાત્વિકમ્ એવ એષાં યત્ યત્ વૃદ્ધાઃ પ્રચક્ષતે ।

નિન્દન્તિ તામસં તત્ તત્ રાજસં તત્ ઉપેક્ષિતમ્ ॥ ૫ ॥

સાત્વિકાનિ એવ સેવેત પુમાન્ સત્ત્વવિવૃદ્ધયે ।

તતઃ ધર્મઃ તતઃ જ્ઞાનં યાવત્ સ્મૃતિઃ અપોહનમ્ ॥ ૬ ॥

વેણુસડ્ઘર્ષજઃ વહ્નિઃ દગ્ધ્વા શામ્યતિ તત્ વનમ્ ।

એવં ગુણવ્યત્યયજઃ દેહઃ શામ્યતિ તત્ ક્રિયઃ ॥ ૭ ॥

उद्धवः उवाच ।

विदन्ति मर्त्याः प्रायेण विषयान् पदम् आपदाम् ।
तथा अपि भुञ्जते कृष्ण तत् कथं श्व षर अजावत् ॥ ८ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

अहम् एति अन्यथाबुद्धिः प्रभक्तस्य यथा लृष्टि ।
उत्सर्पति रजः धोरं ततः वैकारिकं मनः ॥ ९ ॥

रजोयुक्तस्य मनसः सङ्कल्पः सविकल्पकः ।
ततः कामः गुणध्यानात् दुःसहः स्यात् छि दुर्मतेः ॥ १० ॥

करोति कामवशातः कर्माणि अविजितेन्द्रियः ।
दुःभोदकर्माणि सम्पश्यन् रजोवेगविमोहितः ॥ ११ ॥
रजः तमोभ्यां यत् अपि विद्वान् विक्षिप्तधीः पुनः ।
अतन्द्रितः मनः युञ्जन् दोषदृष्टिः न सञ्जते ॥ १२ ॥

अप्रभक्तः अनुयुञ्जतः मनः मयि अर्पयन् शनैः ।
अनिर्विण्णः यथाकालं जितश्लासः जितासनः ॥ १३ ॥

येतावान् योगः आदिष्टः मत् शिष्यैः सनक आदिभिः ।
सर्वतः मनः आकृष्य मय्यद्वा आवेश्यते यथा ॥ १४ ॥

उद्धवः उवाच ।

यदा त्वं सनक आदिभ्यः येन रूपेण केशव ।
योगम् आदिष्टवान् अतत् रूपम् ष्णामि वेदितुम् ॥ १५ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

पुत्राः छिदण्यगर्भस्य मानसाः सनक आद्यः ।
पप्रच्छुः पितरं सूक्ष्मां योगस्य औकान्तिकीं गतिम् ॥

१६ ॥

सनक आद्यः त्रिभुः ।
गुणेषु आविशते येतः गुणाः येतसि य प्रभो ।
कथम् अन्योन्यसन्त्यागः मुमुक्षोः अतितितीर्षोः ॥ १७ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

अवं पृष्टः मडादिवः स्वयम्भूः भूतभावनः ।

ધ્યાયમાનઃ પ્રશ્નબીજં ન અભ્યપદ્યત કર્મધીઃ ॥ ૧૮ ॥
 સઃ મામ્ અચિન્તયત્ દેવઃ પ્રશ્નપારતિતીર્થયા ।
 તસ્ય અહં હંસરૂપેણ સકાશમ્ અગમં તદા ॥ ૧૯ ॥
 દૃષ્ટ્વા મામ્ ત ઉપગ્રજય કૃત્વા પાદ અભિવન્દનમ્ ।
 બ્રહ્માણમ્ અગ્રતઃ કૃત્વા પપ્રચ્છુઃ કઃ ભવાન્ ઇતિ ॥ ૨૦ ॥
 ઇતિ અહં મુનિભિઃ પૃષ્ઠઃ તત્ત્વજિજ્ઞાસુભિઃ તદા ।
 યત્ અવોચમ્ અહં તેભ્યઃ તત્ ઉદ્ધવ નિબોધ મે ॥ ૨૧ ॥
 વસ્તુનઃ યદિ અનાનાત્વમ્ આત્મનઃ પ્રશ્નઃ ઇદૃશઃ ।
 કથં ઘટેત વઃ વિપ્રાઃ વક્તુઃ વા મે કઃ આશ્રયઃ ॥ ૨૨ ॥
 પગ્ચાત્મકેષુ ભૂતેષુ સમાનેષુ ચ વસ્તુતઃ ।
 કઃ ભવાન્ ઇતિ વઃ પ્રશ્નઃ વાચારમ્ભઃ હિ અનર્થકઃ ॥ ૨૩ ॥
 મનસા વચસા દૃષ્ટયા ગૃહ્યતે અન્યૈઃ અપિ ઇન્દ્રિયૈઃ ।
 અહમ્ એવ ન મત્તઃ અન્યત્ ઇતિ બુદ્ધ્યધ્વમ્ અગ્જસા ॥ ૨૪ ॥
 ગુણેષુ આવિશતે ચેતઃ ગુણાઃ ચેતસિ ચ પ્રજાઃ ।
 જીવસ્ય દેહઃ ઉભયં ગુણાઃ ચેતઃ મત્ આત્મનઃ ॥ ૨૫ ॥
 ગુણેષુ ચ આવિશત્ ચિત્તમ્ અભીક્ષણં ગુણસેવયા ।
 ગુણાઃ ચ ચિત્તપ્રભવાઃ મત્ રૂપઃ ઉભયં ત્યજેત્ ॥ ૨૬ ॥
 જાગ્રત્ સ્વપ્નઃ સુષુપ્તમં ચ ગુણાતઃ બુદ્ધિવૃત્તયઃ ।
 તાસાં વિલક્ષણઃ જીવઃ સાક્ષિત્વેન વિનિશ્ચિતઃ ॥ ૨૭ ॥
 યઃ હિ સંસૃતિબન્ધઃ અયમ્ આત્મનઃ ગુણવૃત્તિદઃ ।
 મયિ તુર્યે સ્થિતઃ જહ્યાત્ ત્યાગઃ તત્ ગુણચેતસામ્ ॥ ૨૮ ॥
 અહંકારકૃતં બન્ધમ્ આત્મનઃ અર્થવિપર્યયમ્ ।
 વિદ્વાન્ નિર્વિદ્ય સંસારચિન્તાં તુર્યે સ્થિતઃ ત્યજેત્ ॥ ૨૯ ॥
 યાવત્ નાનાર્થધીઃ પુંસઃ ન નિવર્તેત યુક્તિભિઃ ।
 જાગર્તિ અપિ સ્વપન્ અજ્ઞઃ સ્વપ્ને જાગરણં યથા ॥ ૩૦ ॥
 અસત્ત્વાત્ આત્મનઃ અન્યેષાં ભાવાનાં તત્ કૃતા ભિદા ।
 ગતયઃ હેતવઃ ચ અસ્ય મૃષા સ્વપ્નદૃશઃ યથા ॥ ૩૧ ॥

यो जागरे भङ्गिः अनुक्षणधर्मिणः अर्थान्
 भुङ्क्ते समस्तकरणैः हृदि तत् सदृक्षान् ।
 स्वप्ने सुषुप्तः उपसंहरते सः ऐकः
 स्मृतिं अन्वयात् त्रिगुणवृत्तिदृक् एन्द्रिय ईशः ॥ ३२ ॥

एवं विभृश्य गुणतः मनसः त्रयस्था
 मत् मायया मयि कृता एति निश्चितायाः ।
 संछिद्य हार्दम् अनुमानस्तु उक्तितीक्ष्ण
 ज्ञानासिना भजतः मा अभिलसंशयाधिम् ॥ ३३ ॥

ईक्षेत विभ्रमम् एदं मनसः विलासम्
 दृष्टं विनष्टम् अतिलोलम् अलातयकम् ।
 विज्ञानम् ऐकम् उरुधा एव विभाति माया
 स्वप्नः त्रिधा गुणविसर्गकृतः विकल्पः ॥ ३४ ॥

दृष्टिं ततः प्रतिनियत्य निवृत्ततृष्णः
 तूष्णीं भवेत् निजसुप्त अनुभवः निरीडः ।
 सन्दृश्यते क्व य यदि एदम् अवस्तुबुद्ध्या
 त्यक्तं भ्रमाय न भवेत् स्मृतिः आनिपातात् ॥ ३५ ॥

देहं य नश्चरम् अवस्थितम् उत्थितं वा
 सिद्धः न पश्यति यतः अध्यगमत्स्वरूपम् ।
 दैवात् अपेतम् उत दैवशात् उपेतम्
 वासः यथा परिकृतं महिरामदान्धः ॥ ३६ ॥

देहः अपि दैववशगः ऋतु कर्म यावत्
 स्वारम्भकं प्रतिसमीक्षतः ऐव सासुः ।
 तं अप्रपञ्चम् अधिदृढसमाधियोगः
 स्वाप्नं पुनः न भजते प्रतिबुद्धवस्तुः ॥ ३७ ॥

मया ऐतत् उक्तं वः विप्राः गुह्यं यत् साङ्ख्ययोगयोः ।
 जानीतम् आगतं यज्ञं युष्मत् धर्मविवक्षया ॥ ३८ ॥

अहं योगस्य साङ्ख्यस्य सत्यस्यर्तस्य तेजसः ।
 परायणं द्विजश्रेष्ठः श्रियः कीर्तिः दमस्य च ॥ ३९ ॥

मां भजन्ति गुणाः सर्वे निर्गुणां निरपेक्षकम् ।

સુહૃદં પ્રિયમ્ આત્માનં સામ્ય અસડ્ગ આદયઃ ગુણાઃ ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ મે છિન્નસન્દેહાઃ મુનયઃ સનક આદયઃ ।

સભાજયિત્વા પરયા ભક્ત્યા અગૃણાત સંસ્તવૈઃ ॥ ૪૧ ॥

તૈઃ અહં પૂજિતઃ સમ્યક્ સંસ્તુતઃ પરમ ઋષિભિઃ ।

પ્રત્યેયાય સ્વકં ધામ પશ્યતઃ પરમેષ્ઠિનઃ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્થાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે શ્રીકૃષ્ણોદ્ધવસંવાદે

હંસગીતાનિરૂપણં નામ ત્રયોદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૩ ॥

અથ ચતુર્દશોઽધ્યાયઃ ।

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

વદન્તિ કૃષ્ણ શ્રેયાંસિ બહૂનિ બ્રહ્મવાદિનઃ ।

તેષાં વિકલ્પપ્રાધાન્યમ્ ઉત અહો એકમુખ્યતા ॥ ૧ ॥

ભવત્ ઉદાહૃતઃ સ્વામિન્ ભક્તિયોગઃ અનપેક્ષિતઃ ।

નિરસ્ય સર્વતઃ સડ્ગં યેન ત્વયિ આવિશેત્ મનઃ ॥ ૨ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

કાલેન નષ્ટા પ્રલયે વાણીયં વેદસઙ્ગિતા ।

મયા આદૌ બ્રહ્મણો પ્રોક્તા ધર્મઃ યસ્થાં મદાત્મકઃ ॥ ૩ ॥

તેન પ્રોક્તા ચ પુત્રાય મનવે પૂર્વજાય સા ।

તતઃ ભૃગુ આદયઃ અગૃહ્ણન્ સમબ્રહ્મમહર્ષયઃ ॥ ૪ ॥

તેભ્યઃ પિતૃભ્યઃ તત્ પુત્રાઃ દેવદાનવગુહ્યકાઃ ।

મનુષ્યાઃ સિદ્ધગન્ધર્વાઃ સવિદ્યાધરચારણાઃ ॥ ૫ ॥

કિન્દેવાઃ કિન્નરાઃ નાગાઃ રક્ષઃ કિમ્પુરુષ આદયઃ ।

બહુવ્યઃ તેષાં પ્રકૃતયઃ રજઃસત્ત્વતમોભુવઃ ॥ ૬ ॥

યાભિઃ ભૂતાનિ ભિદ્યન્તે ભૂતાનાં મતયઃ તથા ।

યથાપ્રકૃતિ સર્વેષાં ચિત્રાઃ વાયઃ સ્રવન્તિ હિ ॥ ૭ ॥

એવં પ્રકૃતિવૈચિત્ર્યાત્ ભિદ્યન્તે મતયઃ નૃણામ્ ।

પારમ્પર્યેણ કેષાઙ્ચિત્ પાખાણ્ડમતયઃ અપરે ॥ ૮ ॥

મન્માયામોહિતધિયઃ પુરુષાઃ પુરુષર્ષભ ।

श्रेयः वदन्ति अनेकान्तं यथाकर्म यथारुचि ॥ ९ ॥

धर्मम् अेके यशः य अन्ये कामं सत्यं दमं शमम् ।
 अन्ये वदन्ति स्वार्थं वा अैश्वर्यं त्यागभोजनम् ।
 केचित् यज्ञतपोदानं प्रतानि नियम अन्यमान् ॥ १० ॥
 आदि अन्तवन्तः अेव ओषां लोकाः कर्मविनिर्मिताः ।
 दुःख उदकाः तमोनिष्ठाः क्षुद्र आनन्दाः शुच्य अर्पिताः ॥

११ ॥

मयि अर्पित मनः सत्य निरपेक्षस्य सर्वतः ।
 मया आत्मना सुभं यत् तत् कुतः स्यात् विषय आत्मनाम् ॥

१२ ॥

अङ्गिञ्चनस्य दान्तस्य शान्तस्य समयेतसः ।
 मया सन्तुष्टमनसः सर्वाः सुभमयाः दृशः ॥ १३ ॥

न पारमेष्ठ्यं न मडेन्द्रधिष्यम्
 न सार्वभौमं न रसाधिपत्यम् ।
 न योगसिद्धीः अपुनर्भवं वा
 मयि अर्पित आत्मा ष्ठ्यति मत् विना अन्यत् ॥ १४ ॥

न तथा मे प्रियतमः आत्मयोनिः न शङ्करः ।
 न य सङ्कर्षणः न श्रीः न अेव आत्मा य यथा भवान् ॥ १५ ॥

निरपेक्षं मुनिं शातं निर्वैरं समदर्शनम् ।
 अनुव्रजामि अलं नित्यं पूयेयेति अङ्घ्रिरेणुभिः ॥ १६ ॥

निष्किञ्चना मयि अनुरक्तयेतसः
 शान्ताः मडान्तः अभिलज्जवत्सलाः ।
 कामैः अनालब्धधियः जुषन्ति यत्
 तत् नैरपेक्ष्यं न विदुः सुभं मम ॥ १७ ॥

बाध्यमानः अपि मद्भक्तः विषयैः अजितेन्द्रियः ।
 प्रायः प्रगल्भया भक्त्या विषयैः न अभिभूयते ॥ १८ ॥

यथा अग्निः सुसमृद्ध अर्थिः करोति अेषांसि भस्मसात् ।
 तथा मद्भिषया भक्तिः उद्धव अेनांसि कृत्स्नशः ॥ १९ ॥

न साधयति मां योगः न साङ्ख्यं धर्मः उद्धव ।
 न स्वाध्यायः तपः त्यागः यथा भक्तिः मम उर्जिता ॥ २० ॥
 भक्त्या अहम् ऐक्या ग्राह्यः श्रद्धया आत्मा प्रियः सताम् ।
 भक्तिः पुनाति मन्त्रिष्ठा श्वापाकान् अपि संभवात् ॥ २१ ॥
 धर्मः सत्यदया उपेतः विद्या वा तपसान्विता ।
 मद्भक्त्यापेतम् आत्मानं न सम्यक् प्रपुनाति हि ॥ २२ ॥
 कथं विना रोमदर्शं द्रवता येतसा विना ।
 विनाननञ्च अश्रुकलया शुध्येत् भक्त्या विनाशयः ॥ २३ ॥
 वाक् गद्गदा द्रवते यस्य चित्तम्
 रुदति अभीक्ष्णं लसति क्वचित् य ।
 विलज्जः उद्रायति नृत्यते य
 मद्भक्तियुक्तः भुवनं पुनाति ॥ २४ ॥
 यथा अग्निना हेम मलं जडाति
 ध्मातं पुनः स्वं भजते य रुपम् ।
 आत्मा य कर्मानुशयं विधूय
 मद्भक्तियोगेन भजति अथः माम् ॥ २५ ॥
 यथा यथा आत्मा पश्चिभृजयते असौ
 मत्पुण्यगाथाश्रवण अभिधानैः ।
 तथा तथा पश्यति वस्तु सूक्ष्मम्
 यक्षुः यथा अेव अञ्जनसम्प्रयुक्तम् ॥ २६ ॥
 विषयान् ध्यायतः चित्तं विषयेषु विषज्जते ।
 माम् अनुस्मरतः चित्तं मयि अेव प्रविलीयते ॥ २७ ॥
 तस्मात् असत् अभिधानं यथा स्वप्नमनोरथम् ।
 छित्वा मयि समाधत्स्व मनः मद्भावभावितम् ॥ २८ ॥
 स्त्रीणां स्त्रीसङ्गिनां सङ्गं त्यक्त्वा दूरतः आत्मवान् ।
 क्षेमे विविक्तः आसीनः चिन्तयेत् माम् अतन्द्रितः ॥ २९ ॥
 न तथा अस्य भवेत् क्लेशः बन्धः य अन्यप्रसङ्गतः ।
 योषित् सङ्गात् यथा पुंसः यथा तत् सङ्गिसङ्गतः ॥ ३० ॥

उद्धवः उवाच ।

यथा त्वाम् अरविन्दोक्ष यादृशं वा यदात्मकम् ।

ध्यायेत् मुमुक्षुः अेतत् मे ध्यानं मे वक्तुम् अर्हसि ॥ ३१ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

समः आसनः आसीनः समकायः यथासुभम् ।

उस्तौ उत्सङ्गः आधाय स्वनासाग्रकृतं षष्ठाङ्गः ॥ ३२ ॥

प्राणस्थ शोधयेत् मार्गं पूरकुम्भकरेयकैः ।

विपर्ययेण अपि शनैः अभ्यसेत् निर्जितेन्द्रियः ॥ ३३ ॥

दृष्टिं अविच्छिन्नम् ओङ्कारं घण्टानादं भिसोर्णवत् ।

प्राणेन उदीर्य तत्र अथ पुनः संवेशयेत् स्वरम् ॥ ३४ ॥

अेवं प्राणवसंयुक्तं प्राणाम् अेव समभ्यसेत् ।

दशकृत्वः त्रिषवणं मासात् अर्वाङ् जित अनिलः ॥ ३५ ॥

दृत्पुण्डरीकम् अन्तस्थम् उर्ध्वनालम् अधोमुभम् ।

ध्यात्वा उर्ध्वमुभम् उन्निद्रम् अष्टपत्रं सकर्णिकम् ॥ ३६ ॥

कर्णिकायां न्यसेत् सूर्यसोमाग्नीन् उत्तरोत्तरम् ।

वह्निमध्ये स्मरेत् वृषं मम अेतत् ध्यानमङ्गलम् ॥ ३७ ॥

समं प्रशान्तं सुमुपं दीर्घयारुच्यतुर्भुजम् ।

सुयारुसुन्दरग्रीवं सुकपोलं शुचिस्मितम् ॥ ३८ ॥

समानं कर्णं विन्यस्तं स्फुरन् मकरं कुण्डलम् ।

उभे अम्बरं घनश्यामं श्रीवत्स श्रीनिकेतनम् ॥ ३९ ॥

शङ्खं चक्रं गदां पद्मं वनमालां विभूषितम् ।

नूपुरैः विलसत् पादं कौस्तुभं प्रभया युतम् ॥ ४० ॥

धुमत् किरीटं कटकं कटिसूत्रं अङ्गदं अयुतम् ।

सर्वाङ्गं सुन्दरं दृढं प्रसादं सुमुपं षष्ठाङ्गम् ॥ ४१ ॥

सुकुमारम् अभिध्यायेत् सर्वाङ्गेषु मनः धत् ।

धन्द्रियाणि धन्द्रियेभ्यः मनसा आकृष्य तत् मनः ।

भुङ्ध्या सारथिना धीरः प्राणयेत् मयि सर्वतः ॥ ४२ ॥

तत् सर्वं व्यापकं चित्तम् आकृष्य अेकत्र धारयेत् ।

ન અન્યાનિ ચિન્તયેત્ ભૂયઃ સુસ્મિત્ ભાવયેત્ મુખમ્ ॥ ૪૩ ॥

તત્ર લબ્ધપદં ચિત્તમ્ આદૃષ્ય વ્યોમ્નિ ધારયેત્ ।

તત્ ચ ત્યક્ત્વા મદારોહઃ ન કિઞ્ચિત્ અપિ ચિન્તયેત્ ॥ ૪૪ ॥

એવં સમાહિતમતિઃ મામ્ એવ આત્માનમ્ આત્મનિ ।

વિચષ્ટે મયિ સર્વાત્મત્ જ્યોતિઃ જ્યોતિષિ સંયુતમ્ ॥ ૪૫ ॥

ધ્યાનેન ઇત્યં સુતીપ્રેણ યુગ્જતઃ યોગિનઃ મનઃ ।

સંયાસ્યતિ આશુ નિર્વાણં દ્રવ્ય જ્ઞાન ક્રિયા ભ્રમઃ ॥ ૪૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે શ્રીકૃષ્ણોદ્ધવસંવાદે

ભક્તિરહસ્યાવધારણયોગો નામ ચતુર્દશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૪ ॥

અથ પચ્ચદશોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

જિતેન્દ્રિયસ્ય યુક્તસ્ય જિતશ્ચાસસ્ય યોગિનઃ

મયિ ધારયતઃ ચેતઃ ઉપતિષ્ઠન્તિ સિદ્ધયઃ ॥ ૧ ॥

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

કયા ધારણયા કાસ્વિત્ કથંસ્વિત્ સિદ્ધિઃ અચ્યુત ।

કતિ વા સિદ્ધયઃ બ્રૂહિ યોગિનાં સિદ્ધિદઃ ભવાન્ ॥ ૨ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

સિદ્ધયઃ અષ્ટાદશ પ્રોક્તા ધારણાયોગપારગૈઃ ।

તાસામ્ અષ્ઠૌ મત્ પ્રધાનાઃ દશઃ એવ ગુણહેતવઃ ॥ ૩ ॥

અણિમા મહિમા મૂર્તેઃ લઘિમા પ્રાપ્તિઃ ઇન્દ્રિયૈઃ ।

પ્રાકામ્યં શ્રુતદૃષ્ટેષુ શક્તિપ્રેરણામ્ ઇશિતા ॥ ૪ ॥

ગુણેષુ અસઙ્ગઃ વશિતા યત્ કામઃ તત્ અવસ્યતિ ।

એતાઃ મે સિદ્ધયઃ સૌમ્ય અષ્ઠૌ ઉત્પત્તિકાઃ મતાઃ ॥ ૫ ॥

અનૂર્મિમત્ત્વં દેહે અસ્મિન્ દૂરશ્રવણદર્શનમ્ ।

મનોજવઃ કામરૂપં પરકાયપ્રવેશનમ્ ॥ ૬ ॥

સ્વચ્છન્દમૃત્યુઃ દેવાનાં સહક્રીડાનુદર્શનમ્ ।

યથાસહુલ્પસંસિદ્ધિઃ આજ્ઞાપ્રતિહતા ગતિઃ ॥ ૭ ॥

त्रिकालज्ञात्वम् अद्भुतं परश्चितादि अभिज्ञता ।
 अग्नि अर्क अम्बु विष आदीनां प्रतिष्ठम्भः अपराजयः ॥ ८ ॥
 अेताः य उद्देशतः प्रोक्ता योगधारणसिद्ध्यः ।
 यथा धारणया या स्यात् यथा वा स्यात् निबोध मे ॥ ९ ॥
 भूतसूक्ष्म आत्मनि मयि तन्मात्रं धारयेत् मनः ।
 अग्निमानम् अवाप्नोति तन्मात्र उपासकः मम ॥ १० ॥
 मडति आत्मन् मयि परे यथासंस्थं मनः धधत् ।
 मडिमानम् अवाप्नोति भूतानां य पृथक् पृथक् ॥ ११ ॥
 परमाणुमये चित्तं भूतानां मयि रञ्जयन् ।
 कालसूक्ष्मात्मतां योगी लधिमानम् अवाप्नुयात् ॥ १२ ॥
 धारयन् मयि अहंतत्त्वे मनः वैकारिके अभिलम् ।
 सर्वेन्द्रियाणाम् आत्मत्वं प्राप्तिं प्राप्नोति मन्मनाः ॥ १३ ॥
 मडति आत्मनि यः सूत्रे धारयेत् मयि मानसम् ।
 प्राकाशं पारमेष्ठ्यं मे विन्दते अव्यक्तजन्मनः ॥ १४ ॥
 विषणौ त्र्यधि ष्चरे चित्तं धारयेत् कालविग्रहे ।
 सः षष्टित्वम् अवाप्नोति क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोदनाम् ॥ १५ ॥
 नारायणे तुरीयाभ्ये भगवत् शब्दशब्दिते ।
 मनः मयि आधत् योगी मत् धर्माः वडिताम् षयात् ॥ १६ ॥
 निर्गुणे ब्रह्मणि मयि धारयन् विशदं मनः ।
 परमानन्दम् आप्नोति यत्र कामः अवसीयते ॥ १७ ॥
 श्वेतदीपपतौ चित्तं शुद्धे धर्ममये मयि ।
 धारयन् श्वेततां याति षडूर्मिरडितः नरः ॥ १८ ॥
 मयि आकाश आत्मनि प्राणे मनसा घोषम् उद्धलन् ।
 तत्र उपलब्ध्या भूतानां डंसः वायः श्रुणोति असौ ॥ १९ ॥
 यक्षुः त्वष्टरि संयोजय त्वष्टारम् अपि यक्षुषि ।
 मां तत्र मनसा ध्यायन् विश्वं पश्यति सूक्ष्मदृक् ॥ २० ॥
 मनः मयि सुसंयोजय देडं तदनु वायुना ।
 मद्धारणे अनुभावेन तत्र आत्मा यत्र वै मनः ॥ २१ ॥

यदा मनः उपादाय यत् यत् रूपं बुभूषति ।
 तत् तत् भवेत् मनोरूपं मधोगबलम् आश्रयः ॥ २२ ॥
 परकायं विशन् सिद्धः आत्मानं तत्र भावयेत् ।
 पिएडं छित्वा विशेत् प्राणः वायुभूतः षडङ्घ्रिवत् ॥ २३ ॥
 पाषर्या आपीड्य गुदं प्राणं हृत् उरः कण्ठ मूर्धसु ।
 आरोप्य ब्रह्मरन्ध्रेण ब्रह्म नीत्वा उत्सृजेत् तनुम् ॥ २४ ॥
 विडरिष्यन् सुराकीडे मत्स्थं सत्त्वं विभावयेत् ।
 विमानेन उपतिष्ठन्ति सत्त्ववृत्तीः सुरस्त्रियः ॥ २५ ॥
 यथा सङ्कल्पयेत् बुद्ध्या यदा वा मत्परः पुमान् ।
 मयि सत्ये मनः युञ्जन् तथा तत् समुपाश्रुते ॥ २६ ॥
 यः वै मद्भावम् आपन्नः षिशितुः वशितुः पुमान् ।
 कुतश्चित् न विडन्येत तस्य य आज्ञा यथा मम ॥ २७ ॥
 मद्भक्त्या शुद्धसत्त्वस्य योगिनः धारणाविदः ।
 तस्य त्रैकालिकी बुद्धिः जन्म मृत्यु उपभृङ्गिता ॥ २८ ॥
 अग्नि आदिभिः न डन्येत मुनेः योगम् अयं वपुः ।
 मधोगश्रान्तचित्तस्य यादसाम् उदकं यथा ॥ २९ ॥
 मद्धिभूतिः अभिधायन् श्रीवत्स अस्त्रभिभूषिताः ।
 ध्वजतपत्रव्यजनैः सः भवेत् अपराजितः ॥ ३० ॥
 उपासकस्य माम् अेवं योगधारणया मुनेः ।
 सिद्धयः पूर्वकथिताः उपतिष्ठन्ति अशेषतः ॥ ३१ ॥
 जितेन्द्रियस्य दान्तस्य जितश्चास आत्मनः मुनेः ।
 भङ्गारणां धारयतः का सा सिद्धिः सुदुर्लभा ॥ ३२ ॥
 अन्तरायान् वदन्ति अेताः युञ्जतः योगम् उत्तमम् ।
 मया सम्पद्यमानस्य कालक्षेपणहेतवः ॥ ३३ ॥
 जन्म ओषधि तपो मन्त्रैः यावतीः षड सिद्धयः ।
 योगेन आप्नोति ताः सर्वाः न अन्यैः योगगतिं प्रजेत् ॥ ३४ ॥
 सर्वासाम् अपि सिद्धीनां हेतुः पतिः अहं प्रभुः ।

अहं योगस्य साङ्ख्यस्य धर्मस्य ब्रह्मवादिनाम् ॥ ३५ ॥

अहम् आत्मा अन्तरः बाह्यः अनावृतः सर्वदृष्टिनाम् ।

यथा भूतानि भूतेषु बहिः अन्तः स्वयं तथा ॥ ३६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे

सिद्धनिरूपणयोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः ।

उद्धवः उवाच ।

त्वं ब्रह्म परमं साक्षात् अनादि अनन्तम् अपावृतम् ।

सर्वेषाम् अपि भावानां त्राणस्थिति आश्रय उद्भवः ॥ १ ॥

उभ्यावयेषु भूतेषु दुर्ज्ञेयम् अकृत आत्मभिः ।

उपासते त्वां भगवन् याथातथ्येन ब्राह्मणाः ॥ २ ॥

येषु येषु च भावेषु भक्त्या त्वां परमर्षयः ।

उपासीनाः प्रपद्यन्ते संसिद्धिं तत् पदस्व मे ॥ ३ ॥

गूढः यरसि भूतात्मा भूतानां भूतभावन ।

न त्वां पश्यन्ति भूतानि पश्यन्तं भोक्षितानि ते ॥ ४ ॥

याः काः च भूमौ द्रिषि वै रसायाम्

विभूतयः द्रिक्षु मडाविभूते ।

ताः मज्ज्यम् आप्याहि अनुभाविताः ते

नमामि ते तीर्थं पद अङ्घ्रिपद्मम् ॥ ५ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

अेवम् अेतत् अहं पृष्टः प्रश्नं प्रश्नविदां वर ।

युयुत्सुना विनशने सपत्नैः अर्जुनेन वै ॥ ६ ॥

ज्ञात्वा ज्ञातिवधं गर्ज्यम् अधर्मं राज्यहेतुकम् ।

ततः निवृत्तः छन्ता अहं हतः अयम् एति लौकिकः ॥ ७ ॥

सः तदा पुरुषव्याघ्रः युक्त्या मे प्रतिबोधितः ।

अभ्यभाषत माम् अेवं यथा त्वं रणमूर्धनि ॥ ८ ॥

अहम् आत्मा उद्धव आभीषां भूतानां सुहृत् ईश्वरः ।

અહં સર્વાણિ ભૂતાનિ તેષાં સ્થિતિ ઉદ્ભવ અપ્યયઃ ॥ ૯ ॥

અહં ગતિઃ ગતિમતાં કાલઃ કલયતામ્ અહમ્ ।

ગુણાનાં ચ અપિ અહં સામ્યં ગુણિન્યા ઉત્પત્તિકઃ ગુણઃ ॥ ૧૦ ॥

ગુણિનામ્ અપિ અહં સૂત્રં મહતાં ચ મહાન્ અહમ્ ।

સૂક્ષ્માણામ્ અપિ અહં જીવઃ દુર્જયાનામ્ અહં મનઃ ॥ ૧૧ ॥

હિરણ્યગર્ભઃ વેદાનાં મન્ત્રાણાં પ્રણવઃ ત્રિવૃત્ ।

અક્ષરાણામ્ અકારઃ અસ્મિ પદાનિ છન્દસામ્ અહમ્ ॥ ૧૨ ॥

ઇન્દ્રઃ અહં સર્વદેવાનાં વસૂનામસ્મિ હવ્યવાટ્ ।

આદિત્યાનામ્ અહં વિષ્ણુ રુદ્રાણાં નીલલોહિતઃ ॥ ૧૩ ॥

બ્રહ્મર્ષીણાં ભૃગુઃ અહં રાજર્ષીણામ્ અહં મનુઃ ।

દેવર્ષીણાં નારદઃ અહં હવિર્ધાનિ અસ્મિ ધેનુષુ ॥ ૧૪ ॥

સિદ્ધેશ્વરાણાં કપિલઃ સુપાર્ણઃ અહં પતત્રિણામ્ ।

પ્રજાપતીનાં દક્ષઃ અહં પિતૃણામ્ અહમ્ અર્થમા ॥ ૧૫ ॥

માં વિહ્વિ ઉદ્ધવ દૈત્યાનાં પ્રહ્લાદમ્ અસુરેશ્વરમ્ ।

સોમં નક્ષત્ર ઓષધીનાં ધનેશં યક્ષરક્ષસામ્ ॥ ૧૬ ॥

ઐરાવતં ગજેન્દ્રાણાં યાદસાં વરુણં પ્રભુમ્ ।

તપતાં ધુમતાં સૂર્ય મનુષ્યાણાં ચ ભૂપતિમ્ ॥ ૧૭ ॥

ઉચ્ચૈશ્રવાઃ તુરગ્ગાણાં ધાતૂનામ્ અસ્મિ કાઞ્ચનમ્ ।

યમઃ સંયમતાં ચ અહં સર્પાણામ્ અસ્મિ વાસુકિઃ ॥ ૧૮ ॥

નાગેન્દ્રાણાં અનન્તઃ અહં મૃગેન્દ્રઃ શ્ઠ્ઠિદ્દ્વિણામ્ ।

આશ્રમાણામ્ અહં તુર્યઃ વર્ણાનાં પ્રથમઃ અનઘ ॥ ૧૯ ॥

તીર્થાનાં સ્રોતસાં ગડ્ગા સમુદ્રઃ સરસામ્ અહમ્ ।

આયુધાનાં ધનુઃ અહં ત્રિપુરઘ્નઃ ધનુષ્મતામ્ ॥ ૨૦ ॥

ઘિષ્ણ્યાનામ્ અસ્મિ અહં મેરુઃ ગહનાનાં હિમાલયઃ ।

વનસ્પતીનામ્ અશ્વત્થઃ ઓષધીનામ્ અહં યવઃ ॥ ૨૧ ॥

પુરોઘસાં વસિષ્ઠઃ અહં બ્રહ્મિષ્ઠાનાં બૃહસ્પતિઃ ।

સ્કન્દઃ અહં સર્વસેનાન્યામ્ અગ્રણ્યાં ભગવાન્ અજઃ ॥ ૨૨ ॥

यज्ञानां ब्रह्मयज्ञः अहं प्रतानाम् अविद्धिसनम् ।
 वायु अग्नि अर्क अम्बु वाक् आत्मा शुचीनाम् अपि अहं शुचिः ॥ २३ ॥
 योगानाम् आत्मसंरोधः मन्त्रः अस्मि विजिगीषताम् ।
 आन्वीक्षिकी कौशलानां विकल्पः प्यातिवादिनाम् ॥ २४ ॥
 स्त्रीणां तु शतश्रुपा अहं पुंसां स्वायंभुवः मनुः ।
 नारायणः मुनीनां य कुमारः ब्रह्मचारिणाम् ॥ २५ ॥
 धर्माणाम् अस्मि संन्यासः क्षेमाणाम् अबलिः मतिः ।
 गुड्यानां सूनृतं मौनं मिथुनानाम् अजः तु अहम् ॥ २६ ॥
 संवत्सरः अस्मि अनिमिषाम् ऋतूनां मधुमाधवौ ।
 मासानां मार्गशीर्षः अहं नक्षत्राणां तथा अभिजित् ॥ २७ ॥
 अहं युगानां य कृतं धीराणां देववः असितः ।
 द्वैपायनः अस्मि व्यासानां कवीनां काव्यः आत्मवान् ॥ २८ ॥
 वासुदेवः भगवतां त्वं भागवतेषु अहम् ।
 किम्पुरुषाणां हनुमान् विद्याघ्नाणां सुदर्शनः ॥ २९ ॥
 रत्नानां पद्मरागः अस्मि पद्मकोशः सुपेशसाम् ।
 कुशः अस्मि दर्भजातीनां गव्यम् आजयं लविष्णु अहम् ॥
 ३० ॥
 व्यवसायिनाम् अहं लक्ष्मीः कितवानां छलग्रहः ।
 तितिक्षा अस्मि तितिक्षाणां सत्त्वं सत्त्ववताम् अहम् ॥ ३१ ॥
 ओजः सलोबलवतां कर्म अहं विद्धि सात्त्वताम् ।
 सात्त्वतां नवमूर्तीनाम् आदिमूर्तिः अहं परा ॥ ३२ ॥
 विश्वावसुः पूर्वचित्तिः गन्धर्व अप्सरसाम् अहम् ।
 भूधराणाम् अहं स्थैर्यं गन्धमात्रम् अहं भुवः ॥ ३३ ॥
 अपां रसः य परमः तेजिष्ठानां विभावसुः ।
 प्रभा सूर्यं षण्डु ताराणां शब्दः अहं नभसः परः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मण्डयानां बलिः अहं विराणाम् अहम् अर्जुनः ।
 भूतानां स्थितिः उत्पत्तिः अहं वै प्रतिसङ्कमः ॥ ३५ ॥

गति उक्ति उत्सर्ग उपादानम् आनन्द स्पर्श लक्षणम् ।
आस्वाद श्रुति अवघ्राणम् अहं सर्वेन्द्रिय इन्द्रियम् ॥ ३६ ॥

पृथिवी वायुः आकाशः आपः ज्योतिः अहं मडान् ।
विकारः पुरुषः अव्यक्तं रजः सत्त्वं तमः परम् ।
अहम् ऐतत् प्रसङ्ग्यानां ज्ञानं सत्त्वविनिश्चयः ॥ ३७ ॥

मया ईश्वरेण ज्ञेनेन गुणेन गुणिना विना ।
सर्वात्मना अपि सर्वेण न भावः विद्यते क्वचित् ॥ ३८ ॥

सङ्ख्यानां परमाणूनां कालेन द्वियते मया ।
न तथा मे विभूतीनां सृजतः अण्डानि कोटिशः ॥ ३९ ॥

तेजः श्रीः कीर्तिः ऐश्वर्यं ह्रीः त्यागः सौभागं भगः ।
वीर्यं तितिक्षा विज्ञानं यत्र यत्र स मे अंशकः ॥ ४० ॥

ऐताः ते कीर्तिताः सर्वाः संक्षेपेण विभूतयः ।
मनोविकाराः ऐव ऐते यथा वाचा अभिधीयते ॥ ४१ ॥

वायं यच्छ मनः यच्छ प्राणानि यच्छ इन्द्रियाणि य ।
आत्मानम् आत्मना यच्छ न भूयः कल्पसे अध्वने ॥ ४२ ॥

यः वै वाक् मनसि सम्यक् असंयच्छन् धिया यतिः ।
तस्य व्रतं तपः दानं स्रवत्यामघटाम्भुवत् ॥ ४३ ॥

तस्मात् मनः वयः प्राणान् नियच्छेत् मत् परायणः ।
मत् भक्ति युक्तया बुद्ध्या ततः परिसमाप्यते ॥ ४४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संखितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
विभूतियोगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

अथ समदशोऽध्यायः ।

उद्धवः उवाच ।

यः त्वया अभितः पूर्वं धर्मः त्वत् भक्ति लक्षणः ।
वर्णाश्रम आचारवतां सर्वेषां द्विपदाम् अपि ॥ १ ॥

यथा अनुष्ठीयमानेन त्वयि भक्तिः नृणां भवेत् ।
स्वधर्मेण अरविन्दाक्ष तत् समाप्यातुम् अर्हसि ॥ २ ॥

पुरा डिल मडाबाडो धर्म परमकं प्रभो ।
 यत् तेन ढंसरूपेण ब्रह्मणे अब्यात्थ माधव ॥ ३ ॥
 सः ष्टदानीं सुमडता कालेन अमित्रदर्शन ।
 न प्रायः भविता मर्त्यलोके प्राक् अनुशासितः ॥ ४ ॥
 वक्ता कर्ता अविता न अन्यः धर्मस्य अय्युत ते भुवि ।
 सभायाम् अपि वैरिञ्च्यां यत्र मूर्तिधराः कलाः ॥ ५ ॥
 कर्त्रा अवित्रा प्रवक्त्रा य भवता मधुसूदन ।
 त्यक्ते मडीतले देव विनष्टे कः प्रवक्ष्यति ॥ ६ ॥
 तत्त्वं नः सर्वधर्मज्ञ धर्मः त्यत् भक्तिवक्ष्णः ।
 यथा यस्य विधीयेत तथा वार्ण्य मे प्रभो ॥ ७ ॥
 श्रीशुकः उवाच ।
 ष्टत्थं स्वभृत्यमुष्येन पृष्टः सः भगवान् ढरिः ।
 प्रीतः क्षेमाय मर्त्यानां धर्मान् आढ सनातनान् ॥ ८ ॥
 श्रीभगवान् उवाच ।
 धर्म्यः ओष तव प्रश्नः नैःश्रेयसकरः नृणाम् ।
 वार्णाश्रम आचारवतां तम् उद्धव निबोध मे ॥ ९ ॥
 आदौ कृतयुगे वार्णः नृणां ढंसः ष्टति स्मृतः ।
 कृतकृत्याः प्रजाः जात्याः तस्मात् कृतयुगं विदुः ॥ १० ॥
 वेदः प्राणवः अवे अग्ने धर्मः अढं वृषरूपधृक् ।
 उपासते तपोनिष्ठां ढंसं मां मुक्तकिल्बिषाः ॥ ११ ॥
 त्रेतामुषे मडाभाग प्राणात् मे ढृदयात् त्रयी ।
 विद्या प्रादुः अबूत् तस्याः अढम् आसं त्रिवृन्मभः ॥ १२ ॥
 विप्र क्षत्रिय विट् शूद्राः मुष ब्राहु उरु पादृजाः ।
 वैराजात् पुरुषात् जाताः यः आत्माचारवक्ष्णः ॥ १३ ॥
 गृडाश्रमः जधनतः ब्रह्मचर्यं ढृदः मम ।
 वक्षःस्थानात् वने वासः न्यासः शीर्षणि संस्थितः ॥ १४ ॥
 वार्णानाम् आश्रमाणां य जन्मभूमि अनुसाशिणीः ।
 आसन् प्रकृतयः नृणां नीचैः नीच उत्तम उत्तमाः ॥ १५ ॥

शमः दमः तपः शौर्यं सन्तोषः क्षान्तिः आर्जवम् ।
मद्भक्तिः य दया सत्यं ब्रह्मप्रकृतयः तु धर्माः ॥ १६ ॥

तेजः बलं धृतिः शौर्यं तितिक्षा औदार्यम् उद्यमः ।
स्थैर्यं ब्रह्मणि अत औश्रर्यं क्षत्रप्रकृतयः तु धर्माः ॥

१७ ॥

आस्तिक्यं दाननिष्ठा य अदम्भः ब्रह्मसेवनम् ।
अतुष्टिः अर्थ उपययैः वैश्यप्रकृतयः तु धर्माः ॥ १८ ॥

शुश्रूषणं द्विजगवां देवानां य अपि अमायया ।
तत्र लब्धेन सन्तोषः शूद्रप्रकृतयः तु धर्माः ॥ १९ ॥

अशौचम् अनृतं स्तेयं नास्तिक्यं शुष्कविग्रहः ।
कामः क्रोधः य तर्षः य स्वभावः अन्तेवसायिनाम् ॥ २० ॥

अहिंसा सत्यम् अस्तेयम् अकामक्रोधलोभता ।
भूतप्रियछितेडा य धर्मः अयं सार्ववर्णिकः ॥ २१ ॥

द्वितीयं प्राप्य अनुपूर्व्यात् जन्म उपनयनं द्विजः ।
वसन् गुरुकुले दान्तः ब्रह्म अधीयीत य आहुतः ॥ २२ ॥

मेभला अजिन दण्ड अक्ष ब्रह्मसूत्र कमण्डलून् ।
जटिलः अधौतदद्वासः अरक्तापीठः कुशान् दधत् ॥ २३ ॥

स्नान भोजन डोमेषु जप उच्यारे य वाग्यतः ।
न स्थिन्धात् नप्य रोमाणि कक्ष उपस्थगतानि अपि ॥ २४ ॥

रेतः न अवरिकेत् जातु ब्रह्मप्रतधरः स्वयम् ।
अवकीर्णो अवगाढ्य अप्सु यतासुः त्रिपटीं जपेत् ॥ २५ ॥

अग्नि अर्क आचार्यं गो विप्र गुरु वृद्ध सुरान् शुचिः ।
समाहितः उपासीत सन्ध्ये य यतवाङ् जपन् ॥ २६ ॥

आचार्यं मां विजानीयात् न अवमन्येत कर्त्तव्यित् ।
न मर्त्यबुद्धि आसूयेत सर्वदेवमयः गुरुः ॥ २७ ॥

सायं प्रातः उपानीय भैक्ष्यं तस्मै निवेदयेत् ।
यत् य अन्यत् अपि अनुज्ञातम् उपयुञ्जत संयतः ॥ २८ ॥

शुश्रूषभाणः आचार्यं सदा उपासीत नीयवत् ।
 यान शय्या आसन स्थानैः न अतिदूरे कृताञ्जलिः ॥ २८ ॥
 अेवंवृत्तः गुरुकुले वसेत् भोगविवर्जितः ।
 विद्या समाप्यते यावत् भिन्नत् प्रतम् अप्पण्डितम् ॥ ३० ॥
 यद्वि असौ छन्दसां लोकम् आरोक्ष्यन् ब्रह्मविष्टपम् ।
 गुरवे विन्यसेत् देवं स्वाध्यायार्थं वृढत् प्रतः ॥ ३१ ॥
 अग्रौ गुरौ आत्मनि य सर्वभूतेषु मां परम् ।
 अपृथक् धीः उपासीत ब्रह्मवर्चस्वी अकल्मषः ॥ ३२ ॥
 स्त्रीणां निरीक्षाए स्पर्श संलाप क्ष्वेलन आदिकम् ।
 प्राणिनः मिथुनीभूतान् अगृह्यथः अग्रतः त्यजेत् ॥ ३३ ॥
 शौचम् आयमनं स्नानं सन्ध्या उपासनम् आर्जवम् ।
 तीर्थसेवा जपः अस्पृश्य अभक्ष्य असंभाष्य वर्जनम् ॥
 ३४ ॥
 सर्व आश्रम प्रयुक्तः अयं नियमः कुलनन्दन ।
 मद्भावः सर्वभूतेषु मनोवाक्काय संयमः ॥ ३५ ॥
 अेवं बृढत् प्रतधरः ब्राह्मणः अग्निः षव ज्वलन् ।
 मद्भक्तः तीव्रतपसा दग्धकर्म आशयः अमलः ॥ ३६ ॥
 अथ अनन्तरम् आवेक्ष्यन् यथा जिज्ञासित आगमः ।
 गुरवे दक्षिणां दत्त्वा स्नायत् गुरु अनुमोदितः ॥ ३७ ॥
 गृहं वनं वा उपविशेत् प्रव्रजेत् वा द्विज उत्तमः ।
 आश्रमात् आश्रमं गच्छेत् न अन्यथा मत्परः यरेत् ॥ ३८ ॥
 गृहार्थी सदृशीं भार्याम् उद्भुतेत् अशुगुप्सिताम् ।
 यवीयसीं तु वयसा यां सवर्णाम् अनुकुमात् ॥ ३९ ॥
 षज्य अध्ययन दानानि सर्वेषां य द्विजन्मनाम् ।
 प्रतिग्रहः अध्यापनं य ब्राह्मणस्य अेव याजनम् ॥ ४० ॥
 प्रतिग्रहं मन्यमानः तपः तेजोयशोनुदम् ।
 अन्याभ्याम् अेव ज्वेत् शिलैः वा दोषदृक् तयोः ॥ ४१ ॥

બ્રાહ્મણસ્ય હિ દેહઃ અયં ક્ષુદ્રકામાય ન ઇષ્યતે ।
કૃચ્છ્રાય તપસે ચ ઇહ પ્રેત્ય અનન્તસુખાય ચ ॥ ૪૨ ॥

શિવોઽશ્વત્થા પરિતુષ્ટચિત્તઃ

ધર્મ મહાન્તં વિરજં જુષાણઃ ।

મયિ અર્પિતાત્મા ગૃહઃ એવ તિષ્ઠન્

ન અતિપ્રસક્તઃ સમુપૈતિ શાન્તિમ્ ॥ ૪૩ ॥

સમુદ્ધરન્તિ યે વિપ્રં સીદન્તં મત્પરાયણમ્ ।

તાન્ ઉદ્ધરિષ્યે ન ચિરાત્ આપદ્ભ્યઃ નૌઃ ઇવ આર્ણવાત્ ॥ ૪૪ ॥

સર્વાઃ સમુદ્ધરેત્ રાજા પિતા ઇવ વ્યસનાત્ પ્રજાઃ ।

આત્માનમ્ આત્મના ધીરઃ યથા ગજપતિઃ ગજાન્ ॥ ૪૫ ॥

એવંવિદિઃ નરપતિઃ વિમાનેન અર્કવચસા ।

વિધૂય ઇહ અશુભં કૃત્સ્નમ્ ઇન્દ્રેણ સહ મોદતે ॥ ૪૬ ॥

સીદન્ વિપ્રઃ વણિક્ષુ વૃત્ત્યા પાણ્યૈઃ એવ આપદં તરેત્ ।

ખડ્ગેન વા આપદાકાન્તઃ ન શ્વવૃત્ત્યા કથગ્ચન ॥ ૪૭ ॥

વૈશ્યવૃત્ત્યા તુ રાજાન્ યઃ જીવેત્ મૃગયયા આપદિ ।

ચરેત્ વા વિપ્રરૂપેણ ન શ્વવૃત્ત્યા કથગ્ચન ॥ ૪૮ ॥

શૂદ્રવૃત્તિં ભજેત્ વૈશ્યઃ શૂદ્રઃ કારુકટપ્રિયામ્ ।

કૃચ્છ્રાત્ મુક્તઃ ન ગર્હ્યેણ વૃત્તિં લિપ્સેત કર્મણા ॥ ૪૯ ॥

વેદ અધ્યાય સ્વધા સ્વાહા બલિ અન્ન આદૈઃ યથા ઉદયમ્ ।

દેવર્ષિ પિતૃભૂતાનિ મદ્રૂપાણિ અન્વહં યજેત્ ॥ ૫૦ ॥

યદૃચ્છયા ઉપપન્નેન શુકલેન ઉપાર્જિતેન વા ।

ધનેન અપીડયન્ ભૃત્યાન્ ન્યાયેન એવ આહરેત્ કતૂન્ ॥ ૫૧ ॥

કુટુંબેષુ ન સજ્જેત ન પ્રમાદૈત્ કુટુંબિ અપિ ।

વિપશ્ચિત્ નશ્વરં પશ્યેત્ અદૃષ્ટમ્ અપિ દૃષ્ટવત્ ॥ ૫૨ ॥

પુત્ર દારા આસ બન્ધુનાં સડ્ગમઃ પાન્થસડ્ગમઃ ।

અનુદેહં વિચન્તિ એતે સ્વપ્રઃ નિદ્રાનુગઃ યથા ॥ ૫૩ ॥

ઇત્યં પરિમૃશન્ મુક્તઃ ગૃહેષુ અતિથિવત્ વસન્ ।

ન ગૃહૈઃ અનુબધ્યેત નિર્મમઃ નિરહક્રુતઃ ॥ ૫૪ ॥

कर्मभिः गृहम् अधीयैः षष्ठा माम् अवे भक्तिमान् ।
तिष्ठेत् वनं वा उपविशेत् प्रजावान् वा परिव्रजेत् ॥ ५५ ॥

यः तु आसक्तम् अतिः गेहे पुत्र वित्तैषण आतुरः ।
स्त्रैणः कृपाधीः मूढः मम अहम् इति बध्यते ॥ ५६ ॥

अहो मे पितरौ वृद्धौ भार्या बालात्मजा आत्मजाः ।
अनाथाः माम् ऋते दीनाः कथं जुवन्ति दुःभिताः ॥ ५७ ॥

अवे गृह आशय आक्षिप्त लृद्यः मूढधीः अयम् ।
अतुमः तान् अनुध्यायन् मृतः अन्धं विशते तमः ॥ ५८ ॥

इति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
ब्रह्मचर्यगृहस्थकर्मधर्मनिर्णयपाणे सप्तदशोऽध्यायः ॥

१७ ॥

अथ अष्टादशोऽध्यायः ।

श्रीभगवान् उवाच ।

वनं विविक्षुः पुत्रेषु भार्या न्यस्य सल अवे वा ।
वनः अवे वसेत् शान्तः तृतीयं भागम् आयुषः ॥ १ ॥

कन्दमूलकृलैः वन्यैः मेधैः वृत्तिं प्रकल्पयेत् ।
वसीत वल्कलं वासः तृणपर्णं अजिनानि च ॥ २ ॥

केशरोमनभ्रमश्रुमलानि बिभृयात् अतः ।
न धावेत् अप्सु मज्जेत त्रिकालं स्थण्डिलेशयः ॥ ३ ॥

ग्रीष्मे तप्येत पञ्चाग्नीन् वर्षास्वासारषाड् जले ।
आकण्ठमग्नः शिशिरः अवेवृत्तः तपश्चरेत् ॥ ४ ॥

अग्निपक्वं समश्रीयात् कालपक्वम् अथ अपि वा ।
उलूभल अश्मकुट्टः वा दन्त उलूभलः अवे वा ॥ ५ ॥

स्वयं सञ्चिनुयात् सर्वम् आत्मनः वृत्तिकारणम् ।
देशकालबल अभिज्ञः न आददीत अन्यदा आदृतम् ॥ ६ ॥

वन्यैः यरुपुरोडाशैः निर्वपेत् कालयोदितान् ।
न तु श्रौतेन पशुना मां यजेत वनाश्रमी ॥ ७ ॥

अग्निहोत्रं य दृशः य पूर्णमासः य पूर्ववत् ।
 यातुर्मास्थानि य मुनेः आम्नातानि य नैगमैः ॥ ८ ॥
 अेवं शीर्णेन तपसा मुनिः धमनिसन्ततः ।
 मां तपोमयम् आराध्य ऋषिलोकात् उपैति माम् ॥ ९ ॥
 यः तु अेतत् कृच्छ्रतः शीर्णं तपः निःश्रेयसं मडत् ।
 कामाय अल्पीयसे युञ्जयात् वालिशः कः अपरः ततः ॥ १० ॥
 यदा असौ नियमे अकल्पः जश्या जातवेपथुः ।
 आत्मनि अग्नीन् समारोध्य मच्चित्तः अग्निं समाविशेत् ॥ ११ ॥
 यदा कर्मविपाकेषु लोकेषु निरथ आत्मसु ।
 विरागः जायते सम्यक् न्यस्त अग्निः प्रव्रजेत् ततः ॥ १२ ॥
 षष्ठ्या यथा उपदेशं मां दत्त्वा सर्वस्वम् ऋत्विजे ।
 अग्नीन् स्वप्राणैः आवेश्य निरपेक्षः परिव्रजेत् ॥ १३ ॥
 विप्रस्य वै संन्यसतः देवाः दाराद्विदुषिणः ।
 विद्वान् कुर्वन्ति अयं हि अस्मान् आकम्य समियात् परम् ॥ १४ ॥
 भिभूयात् येत् मुनिः वासः कौपीन आच्छादनं परम् ।
 त्यक्तं न दण्डपात्राभ्याम् अन्यत् किञ्चित् अनापदि ॥ १५ ॥
 दृष्टिपूतं न्यसेत् पादं वस्त्रपूतं पिभेत् जलम् ।
 सत्यपूतां वदेत् वाचं मनःपूतं समाचरेत् ॥ १६ ॥
 मौनं अनीला अनिल आयामाः दण्डाः वाक् देव येतसाम् ।
 नहि अेते यस्य सन्ति अङ्गः वेणुभिः न भवेत् यतिः ॥ १७ ॥
 भिक्षां यतुषु वर्णेषु विगड्यान् वर्जयन् यरेत् ।
 समागारान् असंकलुप्तान् तुष्येत् लब्धेन तावता ॥ १८ ॥
 बलिः जलाशयं गत्वा तत्र उपस्पृश्य वाग्यतः ।
 विभज्य पावितं शेषं भुञ्ज्यत अशेषम् आहृतम् ॥ १९ ॥
 अेकः यरेत् मडीम् अेतां निःसङ्गः संयतेन्द्रियः ।
 आत्मकीडः आत्मरतः आत्मवान् समदर्शनः ॥ २० ॥
 विविक्तक्षेमशरणः मद्भाविमलाशयः ।
 आत्मानं चिन्तयेत् अेकम् अभेदेन मया मुनिः ॥ २१ ॥

अन्वीक्षेत आत्मनः बन्धं भोक्षं य ज्ञाननिष्ठया ।
 बन्धः षण्डियविक्षेपः भोक्षः शेषां य संयमः ॥ २२ ॥
 तस्मात् नियम्य षड्वर्गं मद्भावेन यरेत् मुनिः ।
 विरक्तः क्षुब्धकामेभ्यः लब्ध्वा आत्मनि सुखं मडत् ॥ २३ ॥
 पुरग्रामप्रजान् सारथान् भिक्षार्थं प्रविशन् यरेत् ।
 पुण्यदेशसरित् शैलवन आश्रमवतीं मडीम् ॥ २४ ॥
 वानप्रस्थ आश्रम पदेषु अभीक्ष्णं भैक्ष्यम् आचरेत् ।
 संसिध्यत्याश्रमसंमोहः शुद्धसत्त्वः शिवान्धसा ॥ २५ ॥
 न येतत् वस्तुतया पश्येत् दृश्यमानं विनश्यति ।
 असक्तचित्तः विरमेत् षड् अमुत्र चिकीर्षितात् ॥ २६ ॥
 यत् येतत् आत्मनि जगत् मनोवाक्प्राणसंघतम् ।
 सर्वं माया षति तर्कैश्च स्वस्थः त्यक्त्वा न तत् स्मरेत् ॥ २७ ॥
 ज्ञाननिष्ठः विरक्तः वा मद्भक्तः वा अनपेक्षकः ।
 सविद्गान् आश्रमां त्यक्त्वा यरेत् अविधिगोचरः ॥ २८ ॥
 बुधः बालकवत् कीडेत् कुशलः जडवत् यरेत् ।
 वदेत् उन्मत्तवत् विद्वान् गोचर्या नैगमः यरेत् ॥ २९ ॥
 वेदवादरतः न स्यात् न पापार्थी न डैतुकः ।
 शुष्कवाद्यविवाने न कञ्चित् पक्षं समाश्रयेत् ॥ ३० ॥
 न उद्विजेत जनात् धीरः जनं य उद्वेजयेत् न तु ।
 अतिवादान् तितिक्षेत न अवमन्येत कञ्चन ।
 देडम् उद्विश्य पशुवत् वैरं कुर्यात् न केनचित् ॥ ३१ ॥
 श्रेयः श्रेयः पदः छि आत्मा भूतेषु आत्मनि अवस्थितः ।
 यथा शब्दः उदपात्रेषु भूतानि श्रेयात्मकानि य ॥ ३२ ॥
 अलब्ध्वा न विधीते काले काले अशनं क्वचित् ।
 लब्ध्वा न लृथ्येत् धृतिम् आनुभयं दैवतन्त्रितम् ॥ ३३ ॥
 आडारार्थं समीडेत् युक्तं तत् प्राणधारणम् ।
 तत्त्वं विमृश्यते तेन तत् विज्ञाय विमुच्यते ॥ ३४ ॥

યત્ કચ્છયા ઉપપન્નાત્ અન્નમ્ અદ્યાત્ શ્રેષ્ઠમ્ ઉત અપરમ્ ।
 તથા વાસઃ તથા શય્યાં પ્રાપ્તં પ્રાપ્તં ભજેત્ મુનિઃ ॥ ૩૫ ॥
 શૌચમ્ આચમનં સ્નાનં ન તુ ચોદનયા ચરેત્ ।
 અન્યાન્ ચ નિયમાન્ જ્ઞાની યથા અહં લીલયા ઈશ્વરઃ ॥ ૩૬ ॥
 નહિ તસ્ય વિકલ્પાખ્યા યા ચ મદ્વીક્ષયા હતા ।
 આદેહાન્તાત્ ક્વચિત્ ખ્યાતિઃ તતઃ સમ્પદોતે મયા ॥ ૩૭ ॥
 દુઃખ ઉદર્કેષુ કામેષુ જાતનિર્વેદઃ આત્મવાન્ ।
 અજિજ્ઞાસિત મદ્ધર્મઃ ગુરુઃ મુનિમ્ ઉપાવ્રજેત્ ॥ ૩૮ ॥
 તાવત્ પરિચરેત્ ભક્તઃ શ્રદ્ધાવાન્ અનસૂયકઃ ।
 યાવત્ બ્રહ્મ વિજાનીયાત્ મામ્ એવ ગુરુમ્ આદૃતઃ ॥ ૩૯ ॥
 યઃ તુ અસંચત ષડ્ગુણઃ પ્રચણ્ડ ઇન્દ્રિય સારથિઃ ।
 જ્ઞાન વૈરાગ્ય રહિતઃ ત્રિદણ્ડમ્ ઉપજીવતિ ॥ ૪૦ ॥
 સુરાન્ આત્માનમ્ આત્મસ્થં નિહુતે માં ચ ધર્મહા ।
 અવિપકવ કષાયઃ અસ્માત્ ઉષ્માત્ ચ વિહીયતે ॥ ૪૧ ॥
 ભિક્ષોઃ ધર્મઃ શમઃ અહિંસા તપઃ ઈક્ષા વનૌકસઃ ।
 ગૃહિણઃ ભૂતરક્ષા ઈજ્યાઃ દ્વિજસ્ય આચાર્યસેવનમ્ ॥ ૪૨ ॥
 બ્રહ્મચર્યં તપઃ શૌચં સન્તોષઃ ભૂતસૌહૃદમ્ ।
 ગૃહસ્થસ્ય અપિ ઋતૌ ગન્તુઃ સર્વેષાં મદુપાસનમ્ ॥ ૪૩ ॥
 ઇતિ માં યઃ સ્વધર્મેણ ભજન્ નિત્યમ્ અનન્યભાક્ ।
 સર્વભૂતેષુ મદ્ભાવઃ મદ્ભક્તિં વિન્દતે અચિરાત્ ॥ ૪૪ ॥
 ભક્ત્યા ઉદ્ધવ અનપાયિન્યા સર્વલોકમહેશ્વરમ્ ।
 સર્વ ઉત્પત્તિ અપિ અયં બ્રહ્મ કારણં મા ઉપયાતિ સઃ ॥ ૪૫ ॥
 ઇતિ સ્વધર્મ નિર્ણીકત સત્ત્વઃ નિર્જાત્ મદ્ભક્તિઃ ।
 જ્ઞાન વિજ્ઞાન સમ્પન્નઃ ન ચિરાત્ સમુપૈતિ મામ્ ॥ ૪૬ ॥
 વાર્ણશ્રમવતાં ધર્મઃ ઔષઃ આચારલક્ષણઃ ।
 સઃ એવ મદ્ભક્તિયુતઃ નિઃશ્રેયસકરઃ પરઃ ॥ ૪૭ ॥
 એતત્ તે અભિહિતં સાધો ભવાન્ પૃચ્છતિ યત્ ચ મામ્ ।
 યથા સ્વધર્મસંયુક્તઃ ભક્તઃ માં સમિયાત્ પરમ્ ॥ ૪૮ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां
संछितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
वानप्रस्थसंन्यासधर्मनिरूपणं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

अथ ओकोनविंशः अध्यायः ।

श्रीभगवान् उवाच ।

यः विद्याश्रुतसम्पन्नः आत्मवान् न अनुमानिकः ।
मायामात्रम् एदं ज्ञात्वा ज्ञानं य मयि संन्यसेत् ॥ १ ॥

ज्ञानिनः तु अडम् एव एष्टः स्वार्थः उेतुः य संमतः ।
स्वर्गः य एव अपवर्गः य न अन्यः अर्थः मदृते प्रियः ॥ २ ॥

ज्ञानविज्ञानसंशिक्षाः पदं श्रेष्ठं विदुः मम ।
ज्ञानी प्रियतमः अतः मे ज्ञानेन असौ बिभर्ति माम् ॥ ३ ॥

तपः तीर्थं जपः दानं पवित्राणि एतराणि य ।
न अलं कुर्वन्ति तां सिद्धिं या ज्ञानकलया कृता ॥ ४ ॥

तस्मात् ज्ञानेन सछितं ज्ञात्वा स्वात्मानम् उद्धव ।
ज्ञानविज्ञानसम्पन्नः भज मां भक्तिभावतः ॥ ५ ॥

ज्ञानविज्ञानयज्ञेन माम् एष्ट्वा आत्मानम् आत्मनि ।
सर्वयज्ञपतिं मां वै संसिद्धिं मुनयः अगमन् ॥ ६ ॥

त्वयि उद्धव आश्रयति यः त्रिविधः विकारः
मायान्तरा आपतति न आदि अपवर्गयोः यत् ।
जन्माद्यः अस्य यत् अमी तव तस्य किं स्युः
आदि अन्तयोः यत् असतः अस्ति तत् एव मध्ये ॥ ७ ॥

उद्धवः उवाच ।

ज्ञानं विशुद्धं विपुलं यथा ऐतत्
वैराग्यविज्ञानयुतं पुराणम् ।
आख्याडि विश्वेश्वर विश्वमूर्ते
त्वत् भक्तियोगं य मडत् विमृग्यम् ॥ ८ ॥

तापत्रयेण अभिडतस्य घोरे
सन्तप्यमानस्य भवाध्वनीश ।

पश्यामि न अन्यत् शरणां तवाङ्घ्रि

द्रुद्ध आतपत्रात् अमृत अभिवर्षात् ॥ ९॥

दृष्टं जनं सम्पतितं बिले अस्मिन्

कालाहिना क्षुद्रसुभोः उत्तर्षम् ।

समुद्धर अनेन कृपया अपवर्षैः

वयोभिः आसिञ्च्य महानुभाव ॥ १० ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

धृत्वम् अेतत् पुरा राजा भीष्मं धर्मभृतां वरम् ।

अजातशत्रुः पप्रच्छ सर्वेषां नः अनुश्रुण्वताम् ॥ ११ ॥

निवृत्ते भारते युद्धे सुदृत् निधनविह्वलः ।

श्रुत्वा धर्मान् बडून् पश्चात् मोक्षधर्मान् अपृच्छत् ॥

१२ ॥

तान् अहं ते अभिधास्यामि देवव्रतमुभात् श्रुतान् ।

ज्ञानवैराग्यविज्ञानश्रद्धाभक्ति उपबृंहितान् ॥ १३ ॥

नव अेकादश पञ्च त्रीन् भावान् भूतेषु येन वै ।

धृष्टेय अथ अेकम् अपि अेषु तत् ज्ञानं मम निश्चितम् ॥ १४ ॥

अेतत् अेव हि विज्ञानं न तथा अेकेन येन यत् ।

स्थिति उत्पत्ति अपि अयान् पश्येत् भावानां त्रिगुण आत्मनाम् ॥

१५ ॥

आदौ अन्ते च मध्ये च सृजयात् सृज्यं यत् अन्वियात् ।

पुनः तत् प्रतिसङ्कामे यत् शिष्येय तत् अेव सत् ॥ १६ ॥

श्रुतिः प्रत्यक्षम् अैतिह्यम् अनुमानं यतुष्टयम् ।

प्रमाणेषु अनवस्थानात् विकल्पात् सः विरज्यते ॥ १७ ॥

कर्मणां परिणामित्वात् आविरिञ्चयात् अमङ्गलम् ।

विपश्चित् नश्वरं पश्येत् अदृष्टम् अपि दृष्टवत् ॥ १८ ॥

भक्तियोगः पुरा अेव उक्तः प्रीयमाणाय ते अनघ ।

पुनः च कथयिष्यामि महत्मक्तेः कारणं परम् ॥ १९ ॥

श्रद्धा अमृतकथायां मे शश्वत् मत् अनुकीर्तनम् ।

परिनिष्ठा य पूजायां स्तुतिभिः स्तवनं मम ॥ २० ॥

आदरः परिचर्यायां सर्वाङ्गैः अभिवन्दनम् ।

मद्भक्तपूजाभ्यधिका सर्वभूतेषु मन्मतिः ॥ २१ ॥

मदर्थेषु अङ्गयेष्टा य वयसा मद्गुणैराम् ।

मथ्यर्पाणां य मनसः सर्वकामविवर्जनम् ॥ २२ ॥

मदर्थे अर्थ परित्यागः भोगस्य च सुप्स्य च ।

छष्टं दत्तं भुतं जप्तं मदर्थं यत् प्रतं तपः ॥ २३ ॥

अेवं धर्मैः मनुष्याणाम् उद्धव आत्मनिवेदिनाम् ।

मयि सञ्जायते भक्तिः कः अन्यः अर्थः अस्य अवशिष्यते ॥ २४ ॥

यदा आत्मनि अर्पितं चित्तं शान्तं सत्त्वं उपभूषितम् ।

धर्मं ज्ञानं सर्वैराग्यम् औश्वर्यं च अभिपद्यते ॥ २५ ॥

यत् अर्पितं तत् विकल्पे छिन्नैः परिधावति ।

रञ्जस्ववं च आसन् निष्ठं चित्तं विद्धि विपर्ययम् ॥ २६ ॥

धर्मः मद्भक्तिः प्रोक्तः ज्ञानं च अेकात्म्यदर्शनम् ।

गुणेषु असङ्गः वैराग्यम् औश्वर्यं च अणिम् आदयः ॥ २७ ॥

उद्धवः उवाच ।

यमः कतिविधः प्रोक्तः नियमः वा अरिदर्शन ।

कः शमः कः दमः कृष्ण का तितिक्षा धृतिः प्रभो ॥ २८ ॥

किं दानं किं तपः शौर्यं किं सत्यम् ऋतम् उच्यते ।

कः त्यागः किं धनं येष्टं कः यज्ञः का य दक्षिणा ॥

२९ ॥

पुंसः किंस्वित् जलं श्रीमन् भगः लाभः य केशव ।

का विद्या ह्रीः परा का श्रीः किं सुप्तं दुःखम् अेव च ॥

३० ॥

कः परिउतः कः य मूर्धः कः पन्थाः उत्पथः य कः ।

कः स्वर्गः नरकः कः स्वित् कः बन्धुः उत् किं गृहम् ॥ ३१ ॥

कः आढ्यः कः दरिद्रः वा कृपाणः कः छिन्नः ।

એતાન્ પ્રશ્નાન્ મમ બ્રૂહિ વિપરીતાન્ ચ સત્યતે ॥ ૩૨ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

અહિંસા સત્યમ્ અસ્તેયમ્ અસડ્ગઃ હ્રીઃ અસગ્ચયઃ ।

આસ્તિશ્ચં બ્રહ્મચર્યં ચ મૌનં સ્થૈર્યં ક્ષમા અભયમ્ ॥

૩૩ ।

શૌચં જપઃ તપઃ હોમઃ શ્રદ્ધા આતિથ્યં મત્ અર્ચનમ્ ।

તીર્થાટનં પરાર્થેહા તુષ્ટિઃ આચાર્યસેવનમ્ ॥ ૩૪ ॥

એતે યમાઃ સનિયમાઃ ઉભયોઃ દ્વાદશ સ્મૃતાઃ ।

પુંસામ્ ઉપાસિતાઃ તાત યથાકામં દુહન્તિ હિ ॥ ૩૫ ॥

શમઃ મત્ નિષ્ઠતા બુદ્ધેઃ દમઃ ઇન્દ્રિયસંયમઃ ।

તિતિક્ષા દુઃખસંમર્ષઃ જિહ્વા ઉપસ્થજયઃ ધૃતિઃ ॥ ૩૬ ॥

દાડ્-ન્યાસઃ પરં દાનં કામત્યાગઃ તપઃ સ્મૃતમ્ ।

સ્વભાવવિજયઃ શૌર્યં સત્યં ચ સમદર્શનમ્ ॥ ૩૭ ॥

ઋતં ચ સૂનૃતા વાણી કવિભિઃ પરિકીર્તિતા ।

કર્મસ્વસડ્ગમઃ શૌચં ત્યાગઃ સંન્યાસઃ ઉચ્યતે ॥ ૩૮ ॥

ધર્મઃ ઇષ્ટં ધનં નૃણાં યજ્ઞઃ અહં ભગવત્તમઃ ।

દક્ષિણા જ્ઞાનસન્દેશઃ પ્રાણાયામઃ પરં બલમ્ ॥ ૩૯ ॥

ભગઃ મે ઐશ્વરઃ ભાવઃ લાભઃ મદૂભક્તિઃ ઉત્તમઃ ।

વિદ્યા આત્મનિ ભિદ અબાધઃ જુગુપ્સા હ્રીઃ અકર્મસુ ॥ ૪૦ ॥

શ્રીઃ ગુણાઃ નૈરપેક્ષ્ય આદ્યાઃ સુખં દુઃખસુખ અત્યયઃ ।

દુઃખં કામસુખ અપેક્ષા પાણિડતઃ બન્ધમોક્ષવિત્ ॥ ૪૧ ॥

મૂર્ખઃ દેહ આદિ અહં બુદ્ધિઃ પન્થાઃ મત્ નિગમઃ સ્મૃતઃ ।

ઉત્પથઃ ચિત્તવિક્ષેપઃ સ્વર્ગઃ સત્વગુણ ઉઅદયઃ ॥ ૪૨ ॥

નરકઃ તમઃ ઉન્નહઃ બન્ધુઃ ગુરુઃ અહં સાખે ।

ગૃહં શરીરં માનુષ્યં ગુણાઢ્યઃ હિ આઢ્યઃ ઉચ્યતે ॥ ૪૩ ॥

દરિદ્રઃ યઃ તુ અસન્તુષ્ટઃ કૃપણઃ યઃ અજિતેન્દ્રિયઃ ।

ગુણેષુ અસક્તધીઃ ઈશઃ ગુણસડ્ગઃ વિપર્યયઃ ॥ ૪૪ ॥

એતઃ ઉદ્ધવ તે પ્રશ્નાઃ સર્વે સાધુ નિરૂપિતાઃ ।

किं वर्णितेन बहुना लक्षाणां गुणदोषयोः ।
गुणदोष दृशिः दोषः गुणः तु उभयवर्जितः ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संखितायामेकादशस्कन्धे भगवद्गुणसंवादे
अेकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

अथ विंशः अध्यायः ।

उद्धवः उवाच ।

विधिः य प्रतिषेधः य निगमः छि ईश्वरस्य ते ।
अवेक्षते अरविन्दक्ष गुणां दोषं य कर्मणाम् ॥ १ ॥

वर्णाश्रम विकल्पं य प्रतिलोम अनुलोमजम् ।
द्रव्य देश वयः कालान् स्वर्गं नरकम् एव य ॥ २ ॥

गुण दोष भिदा दृष्टिम् अन्तरेण वयः तव ।
निःश्रेयसं कथं नृणां निषेध विधि लक्षाणाम् ॥ ३ ॥

पितृद्वेषमनुष्णाणां वेदः यक्षुः तव ईश्वर ।
श्रेयः तु अनुपलब्धे अर्थे साध्यसाधनयोः अपि ॥ ४ ॥

गुणदोषभिदादृष्टिः निगमात् ते न छि स्वतः ।
निगमेन अपवादः य भिदायाः एति छि भ्रमः ॥ ५ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

योगाः त्रयः मया प्रोक्ता नृणां श्रेयोविधित्सया ।
ज्ञानं कर्म य भक्तिः य न उपायः अन्यः अस्ति कुत्रचित् ॥

६ ॥

निर्विण्णानां ज्ञानयोगः न्यासिनाम् एष कर्मसु ।
तेषु अनिर्विण्णचित्तानां कर्मयोगः ति कामिनाम् ॥ ७ ॥

यदृच्छया मत् कथा आदौ जातश्रद्धः तु यः पुमान् ।
न निर्विण्णः न अतिसक्तः भक्तियोगः अस्य सिद्धिदः ॥ ८ ॥

तावत् कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येत यावता ।
मत् कथाश्रवण आदौ वा श्रद्धा यावत् न जायते ॥ ९ ॥

स्वधर्मस्थः यजन्त्यङ्गैः अनाशीः कामः उद्धव ।

न याति स्वर्गनरकौ यद्दि अन्यत्र समाचरेत् ॥ १० ॥
 अस्मिन् लोके वर्तमानः स्वधर्मस्थः अनघः शुचिः ।
 ज्ञानं विशुद्धम् आप्नोति मद्भक्तिं वा यदृच्छया ॥ ११ ॥
 स्वर्गिणः अपि अेतम् छच्छन्ति लोकं निरयिणः तथा ।
 साधकं ज्ञानभक्त्याम् उभयं तत् असाधकम् ॥ १२ ॥
 न नरः स्वर्गतिं काङ्क्षेत् नारकीं वा विचक्षाणः ।
 न धर्मं लोकं च काङ्क्षेत् देह आवेशात् प्रमाधति ॥ १३ ॥
 अेतत् विद्वान् पुरा मृत्योः अभवाय घटेत सः ।
 अप्रमत्तः धेँ ज्ञात्वा मर्त्यम् अपि अर्थसिद्धिदम् ॥ १४ ॥
 छिधमानं यमैः अेतैः कुतनीडं वनस्पतिम् ।
 भगः स्वकेतम् उत्सृज्य क्षेमं याति छि अलम्पटः ॥ १५ ॥
 अडोरानैः छिधमानं बुद्ध्यायुः भयवेपथुः ।
 मुक्तसङ्गः परं बुद्ध्या निरीड उपशाभ्यति ॥ १६ ॥
 नृदेडम् आधं सुलभं सुदुर्लभम्
 प्लवं सुकल्पं गुरुकर्णधारम् ।
 मया अनुकुलेन नभस्वतेरितम्
 पुमान् भवाब्धिं न तरेत् सः आत्मडा ॥ १७ ॥
 यदा आरभ्मेषु निर्विणः विरक्तः संयतेन्द्रियः ।
 अब्यासेन आत्मनः योगी धारयेत् अयलं मनः ॥ १८ ॥
 धार्यमाणं मनः यः छि ब्राम्यदाशु अनवस्थितम् ।
 अतन्द्रितः अनुरोधेन मार्गेण आत्मवशं नयेत् ॥ १९ ॥
 मनोगतिं न विसृजेत् जितप्राणः जितेन्द्रियः ।
 सत्त्वसम्पन्नया बुद्ध्या मनः आत्मवशं नयेत् ॥ २० ॥
 अेषः वै परमः योगः मनसः सङ्ग्रहः स्मृतः ।
 दुध्यज्ञात्वम् अन्विच्छन् दम्यस्य अेव अर्वतः मुहुः ॥ २१ ॥
 साङ्ग्येन सर्वभावानां प्रतिलोम अनुलोमतः ।
 भव अपि अथौ अनुध्ययेत् मनः यावत् प्रसीदति ॥ २२ ॥
 निर्विणस्य विरक्तस्य पुरुषस्य उक्तवेदिनः ।

मनः त्यजति दौरात्म्यं चिन्तितस्य अनुचिन्तया ॥ २३ ॥

यम आदिभिः योगापदैः आन्वीक्षिक्या य विधया ।

मम अर्थोपासनाभिः वा न अन्यैः योग्यं स्मरेत् मनः ॥ २४ ॥

यदि कुर्यात् प्रमादेन योगी कर्म विगर्हितम् ।

योगेन एव दृढेत् अंशः न अन्यत् तत्र कदाचन ॥ २५ ॥

स्वे स्वे अधिकारे या निष्ठा सः गुणः परिकीर्तितः ।

कर्मणां जाति अशुद्धानाम् अनेन नियमः कृतः ।

गुणदोषविधानेन सङ्गानां त्याजनेच्छया ॥ २६ ॥

जातश्रद्धः मत्कथासु निर्विण्णः सर्वकर्मसु ।

वेद दृग्भात्मकान् कामान् परित्यागे अपि अनीश्वरः ॥ २७ ॥

ततः भजेत मां प्रीतः श्रद्धालुः दृढनिश्चयः ।

शुभमाज्ञाः य तान् कामान् दृग्भ उदकर्तुं य गर्हयन् ॥ २८ ॥

प्रोक्तेन भक्तियोगेन भजतः मा असकृत् मुनेः ।

कामाः लृष्ट्याः नश्यन्ति सर्वे मयि लृष्टि स्थिते ॥ २९ ॥

भिद्यते लृष्टयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते य अस्य कर्माणि मयि दृष्टे अभिल आत्मनि ॥ ३० ॥

तस्मात् मद्भक्तियुक्तस्य योगिनः वै मत् आत्मनः ।

न ज्ञानं न य वैराग्यं प्रायः श्रेयः भवेत् छल ॥ ३१ ॥

यत् कर्मभिः यत् तपसा ज्ञानवैराग्यतः य यत् ।

योगेन दानधर्मैश्च श्रेयोभिः छतरैः अपि ॥ ३२ ॥

सर्वं मद्भक्तियोगेन मद्भक्तः लभते अञ्जसा ।

स्वर्गं अपवर्गं मत् धाम कथञ्चित् यदि वाञ्छति ॥ ३३ ॥

न किञ्चित् साधवः धीराः भक्ताः हि ऐकान्तिनः मम ।

वाञ्छति अपि मया दत्तं कैवल्यम् अपुनर्भवम् ॥ ३४ ॥

नैरपेक्ष्यं परं प्राहुः निःश्रेयसम् अनल्पकम् ।

तस्मात् निराशिषः भक्तिः निरपेक्षस्य मे भवेत् ॥ ३५ ॥

न मयि ऐकान्तभक्तानां गुणदोष उद्भवाः गुणाः ।

साधूनां समचित्तानां बुद्धेः परम् उपेयुषाम् ॥ ३६ ॥

એવમ્ એતત્ મયા આદિષ્ટાન્ અનુતિષ્ઠન્તિ મે પથઃ ।
ક્ષેમં વિન્દન્તિ મત્ સ્થાનં યત્ બ્રહ્મ પરમં વિદુઃ ॥ ૩૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ભગવદુદ્ધવસંવાદે
વેદત્રયીવિભાગયોગો નામ વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૦ ॥

અથ એકવિંશઃ અધ્યાયઃ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

યઃ એતાન્ મત્પથઃ હિત્વા ભક્તિજ્ઞાનહિયાત્મકાન્ ।
ક્ષુદ્રાન્ કામાન્ ચલૈઃ પ્રાણૈઃ જુષન્તઃ સંસરન્તિ તે ॥ ૧ ॥

સ્વે સ્વે અધિકારે યા નિષ્ઠા સઃ ગુણઃ પરિકીર્તિતઃ ।
વિપર્યયઃ તુ દોષઃ સ્યાત્ ઉભયોઃ એષઃ નિશ્ચયઃ ॥ ૨ ॥

શુદ્ધિ અશુદ્ધી વિધીયેતે સમાનેષુ અપિ વસ્તુષુ ।
દ્રવ્યસ્ય વિચિકિત્સાર્થં ગુણદોષૌ શુભ અશુભૌ ॥ ૩ ॥

ધર્માર્થં વ્યવહારાર્થં યાત્રાર્થમ્ ઇતિ ચ અનઘ ।
દર્શિતઃ અયં મયા આચારઃ ધર્મમ્ ઉદ્ગહતાં ધુરમ્ ॥ ૪ ॥

ભૂમિ અમ્બુ અગ્નિ અનિલ આકાશાઃ ભૂતાનાં પઞ્ચ ધાતવઃ ।
આબ્રહ્મ સ્થાવર આદીનાં શરીરાઃ આત્મસંયુતાઃ ॥ ૫ ॥

વેદેન નામરૂપાણિ વિષમાણિ સમેષુ અપિ ।
ધાતુષુ ઉદ્ધવ કલ્પન્તઃ એતેષાં સ્વાર્થસિદ્ધયે ॥ ૬ ॥

દેશ કાલ આદિ ભાવાનાં વસ્તૂનાં મમ સત્તમ ।
ગુણદોષૌ વિધીયેતે નિયમાર્થં હિ કર્મણામ્ ॥ ૭ ॥

અકૃષ્ણસારઃ દેશાનામ્ અબ્રહ્મણ્યઃ અશુચિઃ ભવેત્ ।
કૃષ્ણસારઃ અપિ અસૌવીર કીકટ અસંસ્કૃતેરિણમ્ ॥ ૮ ॥

કર્મણ્યઃ ગુણવાન્ કાલઃ દ્રવ્યતઃ સ્વતઃ એવ વા ।
યતઃ નિવર્તતે કર્મ સઃ દોષઃ અકર્મકઃ સ્મૃતઃ ॥ ૯ ॥

દ્રવ્યસ્ય શુદ્ધિ અશુદ્ધી ચ દ્રવ્યેણ વચનેન ચ ।
સંસ્કારેણ અથ કાલેન મહત્ત્વ અલ્પતયા અથવા ॥ ૧૦ ॥

शक्त्या अशक्त्या अथवा बुद्ध्या समृद्ध्या य यत् आत्मने ।
 अद्यं कुर्वन्ति हि यथा देश अवस्था अनुसारतः ॥ ११ ॥
 धान्य दारु अस्थि तन्तूनां रस तैजस यर्मणाम् ।
 काल वायु अग्नि मृत्तोर्यैः पार्थिवानां युत अयुतैः ॥ १२ ॥
 अमेध्यलिप्तं यत् येन गन्धं लेपं व्यपोडति ।
 भजते प्रकृतिं तस्य तत् शौचं तावत् षष्ठ्यते ॥ १३ ॥
 स्नान दान तपः अवस्था वीर्यं संस्कार कर्मभिः ।
 मत् स्मृत्या य आत्मनः शौचं शुद्धः कर्म आचरेत् द्विजः ॥ १४ ॥
 मन्त्रस्य य परिज्ञानं कर्मशुद्धिः मदर्पणम् ।
 धर्मः सम्पद्यते षड्भिः अधर्मः तु विपर्ययः ॥ १५ ॥
 क्वचित् गुणः अपि दोषः स्यात् दोषः अपि विधिना गुणः ।
 गुणदोषार्थनियमः तत् सिद्धाम् एव बाधते ॥ १६ ॥
 समानकर्म आचरणं पतितानां न पातकम् ।
 औत्पत्तिकः गुणः सङ्गः न शयानः पतति अधः ॥ १७ ॥
 यतः यतः निवर्तत विमुञ्च्येत ततः ततः ।
 ओषः धर्मः नृणां क्षेमः शोकमोहभय अपहः ॥ १८ ॥
 विषयेषु गुणाध्यासात् पुंसः सङ्गः ततः भवेत् ।
 सङ्गात् तत्र भवेत् कामः कामात् एव कलिः नृणाम् ॥ १९ ॥
 कलेः दूर्विषडः क्रोधः तमः तम् अनुवर्तते ।
 तमसा ग्रस्यते पुंसः येतना व्यापिनी द्रुतम् ॥ २० ॥
 तथा विरडितः साधो जन्तुः शून्याय कल्पते ।
 ततः अस्य स्वार्थविभ्रंशः मूर्च्छितस्य मृतस्य य ॥ २१ ॥
 विषयाभिनिवेशेन न आत्मानं वेद न अपरम् ।
 वृक्षञ्जुविकया ज्वन् व्यर्थं भस्त्रं धव यः श्वसन् ॥ २२ ॥
 हृलश्रुतिः धयं नृणां न श्रेयः रोयनं परम् ।
 श्रेयोविवक्षया प्रोक्तं यथा त्रैषज्यरोयनम् ॥ २३ ॥
 उत्पत्ति एव हि कामेषु प्राणेषु स्वजनेषु य ।
 आसक्तमनसः मर्त्या आत्मनः अनर्थहेतुषु ॥ २४ ॥

ન તાન્ અવિદુષઃ સ્વાર્થં ભ્રામ્યતઃ વૃજિનાધ્વનિ ।
 કથં યુગ્જ્યાત્ પુનઃ તેષુ તાન્ તમઃ વિશતઃ બુધઃ ॥ ૨૫ ॥
 એવં વ્યવસિતં કેચિત્ અવિજ્ઞાય કુબુદ્ધયઃ ।
 કૃલશ્રુતિં કુસુમિતાં ન વેદજ્ઞાઃ વદન્તિ હિ ॥ ૨૬ ॥
 કામિનઃ કૃપણાઃ લુબ્ધાઃ પુષ્પેષુ કૃલબુદ્ધયઃ ।
 અગ્નિમુગ્ધા ધુમતાન્તાઃ સ્વં લોકં ન વિન્દન્તિ તે ॥ ૨૭ ॥
 ન તે મામ્ અડગઃ જાનન્તિ હૃદિસ્થં યઃ ઇદં યતઃ ।
 ઉક્થશસ્ત્રાઃ હિ અસુતૃપઃ યથા નીહારચક્ષુષઃ ॥ ૨૮ ॥
 તે મે મતમ્ અવિજ્ઞાય પરોક્ષં વિષયાત્મકાઃ ।
 હિંસાયાં યદિ રાગઃ સ્યાત્ યજ્ઞઃ એવ ન ચોદના ॥ ૨૯ ॥
 હિંસાવિહારાઃ હિ અલબ્ધૈઃ પશુભિઃ સ્વસુખએચ્છયા ।
 યજન્તે દેવતાઃ યજ્ઞૈઃ પિતૃભૂતપતીન્ ખલાઃ ॥ ૩૦ ॥
 સ્વપ્ ઉપમમ્ અમું લોકમ્ અસન્તં શ્રવણપ્રિયમ્ ।
 આશિષઃ હૃદિ સહુલ્ય ત્યજન્તિ અર્થાન્ યથા વણિક્ ॥ ૩૧ ॥
 રજઃસત્ત્વતમોનિષ્ઠાઃ રજઃસત્ત્વતમોજુષઃ ।
 ઉપાસતઃ ઇન્દ્રમુખ્યાન્ દેવાદીન્ ન તથા એવ મામ્ ॥ ૩૨ ॥
 ઇષ્ટ્વા ઇહ દેવતાઃ યજ્ઞૈઃ ગત્વા રંચ્યામહે દિવિ ।
 તસ્ય અન્તઃ ઇહ ભૂયાસ્મઃ મહાશાલા મહાકુલાઃ ॥ ૩૩ ॥
 એવં પુષ્પિતયા વાચા વ્યાક્ષિમમનસાં નૃણામ્ ।
 માનિનાન્ ય અતિસ્તબ્ધાનાં મદ્ધાર્તાં અપિ ન રોચતે ॥ ૩૪ ॥
 વેદાઃ બ્રહ્માત્મવિષયાઃ ત્રિકાણ્ડવિષયાઃ ઇમે ।
 પરોક્ષવાદાઃ ઋષયઃ પરોક્ષં મમ ચ પ્રિયમ્ ॥ ૩૫ ॥
 શબ્દબ્રહ્મ સુદુર્બોધં પ્રાણ ઇન્દ્રિય મનોમયમ્ ।
 અનન્તપારં ગમ્ભીરં દુર્વિગાહ્યં સમુદ્રવત્ ॥ ૩૬ ॥
 મયા ઉપબૃહિતં ભૂમ્ના બ્રહ્મણા અનન્તશક્તિના ।
 ભૂતેષુ ઘોષરૂપેણ બિસેષુ ઊર્ણા ઇવ લક્ષ્યતે ॥ ૩૭ ॥
 યથા ઊર્ણનાભિઃ હૃદયાત્ ઊર્ણામ્ ઉદ્ભવતે મુખાત્ ।

आकाशात् घोषवान् प्राणः मनसा स्पर्शरूपिणा ॥ ३८ ॥

छन्दोमयः अमृतमयः सलस्रपदवीं प्रभुः ।

ओङ्कारात् व्यञ्जित स्पर्श स्वर उष्म अन्तस्थ भूषिताम् ॥

३९ ॥

विचित्रभाषापिततां छन्दोभिः यतुर उत्तरैः ।

अनन्तापारां बृहतीं सृजति आक्षिपते स्वयम् ॥ ४० ॥

गायत्री उष्णिक् अनुष्टुप् य बृहती पङ्क्तिः अथ य ।

त्रिष्टुप् जगती अतिच्छन्दः छि अत्यष्टि अतिजगत् विराट् ॥ ४१ ॥

किं विधत्ते किम् आचष्टे किम् अनूद्य विकल्पयेत् ।

एति अस्याः दृढ्यं लोके न अन्यः मत् वेद कश्चन ॥ ४२ ॥

मां विधत्ते अभिधत्ते मां विकल्प्य अपोऽप्यते तु अहम् ।

अेतावान् सर्ववेदार्थः शब्दः आस्थाय मां भिदाम् ।

मायामात्रम् अनूद्य अन्ते प्रतिषिध्य प्रसीदति ॥ ४३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे भगवद्भवसंवादे

वेदत्रयविभागनिर्मुपाणं नाम अेकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

अथ द्वाविंशः अध्यायः ।

उद्धवः उवाच ।

कति तत्त्वानि विश्वेश सङ्ख्यातानि ऋषिभिः प्रभो ।

नव अेकादश पञ्च त्रीणि आत्य त्वम् एव शुश्रुम ॥ १ ॥

केचित् षड्विंशतिं प्राहुः अपरे पञ्चविंशतिम् ।

सप्त अेके नव षट् केचित् यत्वारि अेकादश अपरे ।

केचित् सप्तदश प्राहुः षोडश अेके त्रयोदश ॥ २ ॥

अेतावत् त्वम् छि सङ्ख्यानाम् ऋषयः यत् विवक्षया ।

गायन्ति पृथक् आयुष्मन् एदं नः वक्तुम् अर्हसि ॥ ३ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

युक्तं य सन्ति सर्वत्र भाषन्ते ब्राह्मणाः यथा ।

मायां मदीयाम् उद्गृह्य वदतां किं नु दृष्टम् ॥ ४ ॥

ન એતત્ એવં યથા આત્મ ત્વં યત્ અહં વચ્ચિ તત્ તથા ।
એવં વિવદતાં હેતું શક્તયઃ મે દુરત્યયાઃ ॥ ૫ ॥

યાસાં વ્યતિકરાત્ આસીત્ વિકલ્પઃ વદતાં પદમ્ ।
પ્રાપ્તે શમદમે અપિ એતિ વાદસ્તમનુ શામ્યતિ ॥ ૬ ॥

પરસ્પરાન્ અનુપ્રવેશાત્ તત્त्वાનાં પુરુષર્ષભ ।
પૌર્વ અપર્ય પ્રસૂખ્યાનં યથા વક્તુઃ વિવક્ષિતમ્ ॥ ૭ ॥

એકસ્મિન્ અપિ દૃશ્યન્તે પ્રવિષ્ટાનિ ઇતરાણિ ચ ।
પૂર્વસ્મિન્ વા પરસ્મિન્ વા તત્ત્વે તત્त्वાનિ સર્વશઃ ॥ ૮ ॥

પૌર્વ અપર્યમ્ અતઃ અમીષાં પ્રસૂખ્યાનમ્ અભીષ્તામ્ ।
યથા વિવિક્તં યત્ વક્ત્રં ગૃહ્ણીમઃ યુક્તિસંભવાત્ ॥ ૯ ॥

અનાદિ અવિદ્યાયુક્તસ્ય પુરુષસ્ય આત્મવેદનમ્ ।
સ્વતઃ ન સંભવાત્ અન્યઃ તત્ત્વજ્ઞઃ જ્ઞાનદઃ ભવેત્ ॥ ૧૦ ॥

પુરુષ ઈશ્વરયોઃ અત્ર ન વૈભક્ષાણ્યમ્ અણુ અપિ ।
તત્ અન્યકલ્પનાપાર્થા જ્ઞાનં ચ પ્રકૃતેઃ ગુણઃ ॥ ૧૧ ॥

પ્રકૃતિઃ ગુણસામ્યં વૈ પ્રકૃતેઃ ન આત્મનઃ ગુણાઃ ।
સત્ત્વં રજઃ તમઃ ઇતિ સ્થિતિ ઉત્પત્તિ અન્તહેતવઃ ॥ ૧૨ ॥

સત્ત્વં જ્ઞાનં રજઃ કર્મ તમઃ અજ્ઞાનમ્ ઇહ ઉચ્યતે ।
ગુણવ્યતિકરઃ કાલઃ સ્વભાવઃ સૂત્રમ્ એવ ચ ॥ ૧૩ ॥

પુરુષઃ પ્રકૃતિઃ વ્યક્તમ્ અહંકારઃ નભઃ અનિલઃ ।
જ્યોતિઃ આપઃ ક્ષિતિઃ ઇતિ તત્त्वાનિ ઉક્તાનિ મે નવ ॥ ૧૪ ॥

શ્રોત્રં ત્વક્ દર્શનં દ્રાણઃ જિહ્વા ઇતિ જ્ઞાનશક્તયઃ ।
વાક્ પાણિ ઉપસ્થ પાયુ અડ્ધિઃ કર્માણ્યડ્ગ ઉભયં મનઃ ॥ ૧૫ ॥

શબ્દઃ સ્પર્શઃ રસઃ ગન્ધઃ રૂપં ચ ઇતિ અર્થજાતયઃ ।
ગતિ ઉક્તિ ઉત્સર્ગ શિલ્પાનિ કર્મ આયતન સિદ્ધયઃ ॥ ૧૬ ॥

સર્ગ આદૌ પ્રકૃતિઃ હિ અસ્ય કાર્ય કારણ રૂપિણી ।
સત્ત્વ આદિભિઃ ગુણૈઃ ધત્તે પુરુષઃ અવ્યક્તઃ ઈક્ષતે ॥ ૧૭ ॥

વ્યક્ત આદયઃ વિકુર્વાણાઃ ધાતવઃ પુરુષ ઈક્ષયા ।
લબ્ધવીર્યાઃ સુજન્તિ અણં સંહતાઃ પ્રકૃતેઃ ભવાત્ ॥ ૧૮ ॥

સમ એવ ધાતવઃ ઇતિ તત્ર અર્થાઃ પગ્ચ ખાદ્યઃ ।
 જ્ઞાનમ્ આત્મા ઉભય આધારઃ તતઃ દેહ ઇન્દ્રિય આસવઃ ॥ ૧૯ ॥
 ષડ્ ઇતિ અત્ર અપિ ભૂતાનિ પગ્ચ ષષ્ઠઃ પરઃ પુમાન્ ।
 તૈઃ યુક્તઃ આત્મસંભૂતૈઃ સૃષ્ટ્વા ઇદં સમુપાવિશત્ ॥ ૨૦ ॥
 ચત્વારિ એવ ઇતિ તત્ર અપિ તેજઃ આપઃ અન્નમ્ આત્મનઃ ।
 જાતાનિ તૈઃ ઇદં જાતં જન્મ અવયવિનઃ ખલુ ॥ ૨૧ ॥
 સડ્ગ્ધ્યાને સમદશકે ભૂતમાત્ર ઇન્દ્રિયાણિ ચ ।
 પગ્ચપગ્ચ એક મનસા આત્મા સમદશઃ સ્મૃતઃ ॥ ૨૨ ॥
 તદ્ભૂત્ ષોડશસડ્ગ્ધ્યાને આત્મા એવ મનઃ ઉચ્યતે ।
 ભૂતેન્દ્રિયાણિ પગ્ચ એવ મનઃ આત્મા ત્રયોદશઃ ॥ ૨૩ ॥
 એકાદશત્વઃ આત્મા અસૌ મહાભૂતેન્દ્રિયાણિ ચ ।
 અષ્ઠૌ પ્રકૃતયઃ ચ એવ પુરુષઃ ચ નવ ઇતિ અથ ॥ ૨૪ ॥
 ઇતિ નાના પ્રસડ્ગ્ધ્યાનં તત્વાનામ્ ઋષિભિઃ કૃતમ્ ।
 સર્વં ન્યાય્યં યુક્તિમત્વાત્ વિદુષાં કિમ્ અશોભનમ્ ॥ ૨૫ ॥
 ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।
 પ્રકૃતિઃ પુરુષઃ ચ ઉભૌ યદિ અપિ આત્મવિલક્ષણૌ ।
 અન્યોન્ય અપાશ્રયાત્ કૃષ્ણ દૃશ્યતે ન ભિદા તયોઃ ।
 પ્રકૃતૌ લક્ષ્યતે હિ આત્મા પ્રકૃતિઃ ચ તથા આત્મનિ ॥ ૨૬ ॥
 એવં મે પુણ્ડરીકાક્ષ મહાન્તં સંશયં હૃદિ ।
 છેત્તુમ્ અર્હસિ સર્વજ્ઞા વયોભિઃ નયનેપુણૈઃ ॥ ૨૭ ॥
 ત્વત્તઃ જ્ઞાનં હિ જીવાનાં પ્રમોષઃ તે અત્ર શક્તિતઃ ।
 ત્વમ્ એવ હિ આત્મ માયાયા ગતિં વેત્થ ન ચ અપરઃ ॥ ૨૮ ॥
 શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।
 પ્રકૃતિઃ પુરુષઃ ચ ઇતિ વિકલ્પઃ પુરુષર્ષભ ।
 એષઃ વૈકારિકઃ સર્ગઃ ગુણવ્યતિકરાત્મકઃ ॥ ૨૯ ॥
 મમ અડ્ગ માયા ગુણમયી અનેકધા
 વિકલ્પબુદ્ધીઃ ચ ગુણૈઃ વિધત્તે ।

વૈકારિકઃ ત્રિવિધઃ અધ્યાત્મમ્ એકમ્

અથ અધિદૈવમ્ અધિભૂતમ્ અન્યત્ ॥ ૩૦ ॥

દૃક્ રૂપમ્ આર્ક વપુઃ અત્ર રન્દ્રે

પરસ્પરં સિધ્યતિ યઃ સ્વતઃ ખે ।

આત્મા યત્ એષમ્ અપરઃ યઃ આદ્યઃ

સ્વયા અનુભૂત્ય અખિલસિદ્ધસિદ્ધિઃ ।

એવં ત્વક્ આદિ શ્રવણાદિ ચક્ષુઃ

જિહ્વા આદિ નાસ આદિ ચ ચિત્તયુક્તમ્ ॥ ૩૧ ॥

યઃ અસૌ ગુણક્ષોભકૃતૌ વિકારઃ

પ્રધાનમૂલાત્ મહતઃ પ્રસૂતઃ ।

અહં ત્રિવૃત્ મોહવિકલ્પહેતુઃ

વૈકારિકઃ તામસઃ ઐન્દ્રિયઃ ચ ॥ ૩૨ ॥

આત્માપરિજ્ઞાનમયઃ વિવાદઃ

હિ અસ્તિ ઇતિ ન અસ્તિ ઇતિ ભિદ્યાર્થનિષ્ઠઃ ।

વ્યર્થઃ અપિ ન એવ ઉપરમેત પુંસાં

મત્તઃ પરાવૃત્તધિયાં સ્વલોકાત્ ॥ ૩૩ ॥

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

ત્વત્તઃ પરાવૃત્તધિયઃ સ્વકૃતૈઃ કર્મભિઃ પ્રભો ।

ઉચ્ચ અવચાન્ યથા દેહાન્ ગૃહ્ણન્તિ વિસૃજન્તિ ચ ॥ ૩૪ ॥

તત્ મમ આખ્યાહિ ગોવિન્દ દુર્વિભાવ્યમ્ અનાત્મભિઃ ।

ન હિ એતત્ પ્રાયશઃ લોકે વિદ્વાંસઃ સન્તિ વચ્ચિતાઃ ॥ ૩૫ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

મનઃ કર્મમયં નૃણામ્ ઇન્દ્રિયૈઃ પચ્ચભિઃ યુતમ્ ।

લોકાત્ લોકં પ્રયાતિ અન્યઃ આત્મા તત્ અનુવર્તતે ॥ ૩૬ ॥

ધ્યાયન્ મનઃ અનુવિષયાન્ દૃષ્ટાન્ વા અનુશ્રુતાન્ અથ ।

ઉદ્યત્ સીદત્ કર્મતન્ત્રં સ્મૃતિઃ તત્ અનુશામ્યતિ ॥ ૩૭ ॥

વિષય અભિનિવેશેન ન આત્માનં યત્ સ્મરેત્ પુનઃ ।

જન્તોઃ વૈ કસ્યચિત્ હેતોઃ મૃત્યુઃ અત્યન્તવિસ્મૃતિઃ ॥ ૩૮ ॥

જન્મ તુ આત્મતયા પુંસઃ સર્વભાવેન ભૂરિદ ।

विषय स्वीकृतिं प्राहुः यथा स्वप्नमनोरथः ॥ ३८ ॥
 स्वप्नं मनोरथं य एत्थं प्राक्तनं न स्मरति असौ ।
 तत्र पूर्वम् एव आत्मानम् अपूर्वं य अनुपश्यति ॥ ४० ॥
 इन्द्रिय आचन सृष्टया इदं त्रैविध्यं भाति वस्तुनि ।
 बहिः अन्तः भिदाडेतुः जनः असात् जनकृत् यथा ॥ ४१ ॥
 नित्यदा हि अङ्गः भूतानि भवन्ति न भवन्ति य ।
 कालेन अलक्ष्यवेगेन सूक्ष्मत्वात् तत् न दृश्यते ॥ ४२ ॥
 यथा अरिषां स्रोतसां य इलानां वा वनस्पतेः ।
 तथा एव सर्वभूतानां वयः अवस्था आदयः कृताः ॥ ४३ ॥
 सः अयं दीपः अरिषां यद्भत् स्रोतसां तत् इदं जलम् ।
 सः अयं पुमान् एति नृणां मृषाः गीः धीः मृषा
 आयुषाम् ॥ ४४ ॥
 मा स्वस्य कर्मबीजेन जायते सः अपि अयं पुमान् ।
 भ्रियते वामरः भ्रान्त्या यथा अग्निः दारु संयुतः ॥ ४५ ॥
 निषेकगर्भजन्मानि बाल्यकौमारयौवनम् ।
 वयोमध्यं जरा मृत्युः एति अवस्थाः तनोः नव ॥ ४६ ॥
 अेताः मनोरथमयीः हि अन्यस्य उच्यवयाः तनूः ।
 गुणसङ्गात् उपादत्ते क्वचित् कश्चित् जडाति य ॥ ४७ ॥
 आत्मनः पितृपुत्राभ्याम् अनुभेयौ भवाप्ययौ ।
 न भवाप्ययवस्तूनाम् अभिज्ञः द्रयलक्षणः ॥ ४८ ॥
 तरोः बीजविपाकाभ्यां यः विद्रात् जन्मसंयमौ ।
 तरोः विलक्षणः द्रष्टा एवं द्रष्टा तनोः पृथक् ॥ ४९ ॥
 प्रकृतेः एवम् आत्मानम् अविविश्य अबुधः पुमान् ।
 तत्त्वेन स्पर्शसंमूढः संसारं प्रतिपद्यते ॥ ५० ॥
 सत्त्वसङ्गात् ऋषीन् देवान् रजसा असुरमानुषान् ।
 तमसा भूततिर्यक्तं भ्रामितः याति कर्मभिः ॥ ५१ ॥
 नृत्यतः गायतः पश्यन् यथा एव अनुकरोति तान् ।
 एवं बुद्धिगुणान् पश्यन् अनीलः अपि अनुकार्यते ॥ ५२ ॥

યથા અમ્ભસા પ્રચલતા તરવઃ અપિ ચલાઃ ઇવ ।
 ચક્ષુષા ભ્રામ્યમાણેન દૃશ્યતે ભ્રમતિ ઇવ ભૂઃ ॥ ૫૩ ॥
 યથા મનોરથધિયઃ વિષયાનુભવઃ મૃષા ।
 સ્વપ્રદૃષ્ટાઃ ચ દાશાર્હ તથા સંસારઃ આત્મનઃ ॥ ૫૪ ॥
 અર્થે હિ અવિદ્યમાને અપિ સંસૃતિઃ ન નિવર્તતે ।
 ધ્યાયતઃ વિષયાન્ અસ્ય સ્વપ્ને અનર્થ આગમઃ યથા ॥ ૫૫ ॥
 તસ્માત્ ઉદ્ધવ મા ભુક્ષુક્ષ્વ વિષયાન્ અસત્ ઇન્દ્રિયૈઃ ।
 આત્મા અગ્રહણનિર્ભાતં પશ્ય વૈકલ્પિકં ભ્રમમ્ ॥ ૫૬ ॥
 ક્ષિમઃ અવમાનિતઃ અસદ્ભિઃ પ્રલબ્ધઃ અસૂચિતઃ અથવા ।
 તાડિતઃ સંનિબદ્ધઃ વા વૃત્ત્યા વા પરિહાપિતઃ ॥ ૫૭ ॥
 નિષ્ઠિતઃ મૂત્રિતઃ બહુધા એવં પ્રકમ્પિતઃ ।
 શ્રેયસ્કામઃ કૃચ્છ્રગતઃ આત્મના આત્માનમ્ ઉદ્ધરેત્ ॥ ૫૮ ॥
 ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।
 યથા એવમ્ અનુબુદ્ધ્યેયં વદ નઃ વદતાં વર ।
 સુદુઃસહમ્ ઇમં મન્યઃ આત્મનિ અસત્ અતિક્રમમ્ ॥ ૫૯ ॥
 વિદુષમ્ અપિ વિશ્વાત્મન્ પ્રકૃતિઃ હિ બલીયસી ।
 ઋતે ત્વત્ ધર્મનિરતાન્ શાન્તાઃ તે ચરણાલયાન્ ॥ ૬૦ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ભગવદુદ્ધવસંવાદે
 દ્વાવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૨ ॥
 અથ ત્રયોવિંશઃ અધ્યાયઃ ।
 બાદરાયણિઃ ઉવાચ ।
 સઃ એવમ્ આશંસિતઃ ઉદ્ધવેન
 ભાગવતમુખ્યેન દાશાર્હમુખ્યઃ ।
 સભાજયન્ બૃત્યવચઃ મુકુન્દઃ
 તમ્ આબભાષે શ્રવણીયવીર્યઃ ॥ ૧ ॥
 શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।
 બર્હસ્પત્ય સઃ વૈ ન અત્ર સાધુઃ વૈ દુર્જન્ ઇરિતૈઃ ।

दुरुक्तैः भिन्नम् आत्मानं यः समाधातुम् ईश्वरः ॥ २ ॥

न तथा तप्यते विद्धः पुमान् बाणैः सुभर्मगैः ।

यथा तुदन्ति भर्मस्थाः छि असतां परुषेषवः ॥ ३ ॥

कथयन्ति मलत्पुण्यम् एतिहासम् एल उद्धव ।

तम् अलं वार्णयिष्यामि निबोध सुसमाहितः ॥ ४ ॥

केनचित् भिक्षुणा गीतं परिभूतेन दुर्जनैः ।

स्मरताः धृतियुक्तेन विपाकं निजकर्मणाम् ॥ ५ ॥

अवनिषु द्विजः कश्चित् आसीत् आढ्यतमः श्रिया ।

वार्तावृत्तिः कर्ण्यः तु कामी लुब्धः अतिकोपनः ॥ ६ ॥

ज्ञातयः अतिथयः तस्य वाजमात्रेण अपि न अर्थिताः ।

शून्य अवसथः आत्मा अपि काले कामैः अनर्थितः ॥ ७ ॥

दुःशीलस्य कर्ण्यस्य द्रुढयन्ते पुत्रबान्धवाः ।

दारा दृढितरः भृत्याः विषण्णाः न आचरन् प्रियम् ॥ ८ ॥

तस्य अेवं यक्षवित्तस्य व्युत्सय उलयलोकतः ।

धर्मकामविहीनस्य युक्धुः पच्यभागिनः ॥ ९ ॥

तत् अवध्यान विस्रस्त पुण्य स्कन्धस्य भूरिद ।

अर्थः अपि अगच्छन् निधनं बहु आयास परिश्रमः ॥ १० ॥

ज्ञातयः जगृहुः किञ्चित् किञ्चित् अस्यवः उद्धव ।

दैवतः कालतः किञ्चित् भ्रामभन्धोः नृपार्थिवात् ॥ ११ ॥

सः अेवं द्रविणो नष्टे धर्मकामविवर्जितः ।

उपेक्षितः य स्वजनैः चिन्ताम् आप दुरत्ययाम् ॥ १२ ॥

तस्य अेवं ध्यायतः दीर्घं नष्टरायः तपस्विनः ।

भिद्यतः बाष्पकण्ठस्य निर्वेदः सुमडान् अभूत् ॥ १३ ॥

सः य आल एदम् अलो कष्टं वृथा आत्मा मे अनुतापितः ।

न धर्माय न कामाय यस्य अर्थ आयासः एदृशः ॥ १४ ॥

प्रायेण अर्थाः कर्ण्याणां न सुभाय कदाचन ।

एल य आत्मोपतापाय भूतस्य नरकाय य ॥ १५ ॥

યશઃ યશસ્વિનાં શુદ્ધં શ્વાઘ્યાઃ યે ગુણિનાં ગુણાઃ ।
 લોભઃ સ્વલ્પઃ અપિ તાન્ હન્તિ શ્ચિત્રઃ રૂપમ્ ઇવ ઇષ્ણિતમ્ ॥ ૧૬ ॥
 અર્થસ્ય સાધને સિદ્ધઃ ઉત્કર્ષે રક્ષણે વ્યયે ।
 નાશ ઉપભોગઃ આયાસઃ ત્રાસઃ ચિન્તા ભ્રમઃ નૃણામ્ ॥ ૧૭ ॥
 સ્તેયં હિંસા અનૃતં દમ્ભઃ કામઃ ક્રોધઃ સ્મયઃ મદઃ ।
 ભેદઃ વૈરમ્ અવિશ્વાસઃ સંસ્પર્ધા વ્યસનાનિ ચ ॥ ૧૮ ॥
 એતે પચ્ચદશાન્ અર્થાઃ હિ અર્થમૂલાઃ મતાઃ નૃણામ્ ।
 તસ્માત્ અનર્થમ્ અર્થાખ્યં શ્રેયઃ અર્થાં દૂરતઃ ત્યજેત્ ॥ ૧૯ ॥
 ભિદ્યન્તે ભ્રાતરઃ દારાઃ પિતરઃ સુહૃદઃ તથા ।
 એકાસ્મિન્નગ્ધાઃ કાકિણિના સઘઃ સર્વે અરયઃ કૃતાઃ ॥ ૨૦ ॥
 અર્થેન અલ્પીયસા હિ એતે સંરબ્ધા દીપ્તમ્ અન્યવઃ ।
 ત્યજન્તિ આશુ સ્પૃધઃ ઘ્નન્તિ સહસા ઉત્સૃજ્ય સૌહૃદમ્ ॥
 ૨૧ ॥
 લબ્ધ્વા જન્મ અમરપ્રાર્થ્ય માનુષ્યં તત્ દ્વિજ અઞ્ચતામ્ ।
 તત્ અનાદૃત્ય યે સ્વાર્થં ઘ્નન્તિ યાન્તિ અશુભાં ગતિમ્ ॥
 ૨૨ ॥
 સ્વર્ગ અપવર્ગયોઃ દ્વારં પ્રાપ્ય લોકમ્ ઇમં પુમાન્ ।
 દ્રવિણો કઃ અનૂષજ્જેત મર્ત્યઃ અનર્થસ્ય ધામનિ ॥ ૨૩ ॥
 દેવર્ષિ પિતૃ ભૂતાનિ જ્ઞાતીન્ બન્ધૂન્ ચ ભાગિનઃ ।
 અસંવિભજ્ય ચ આત્માનં યક્ષવિત્તઃ પતતિ અધઃ ॥ ૨૪ ॥
 વ્યર્થયા અર્થેહયા વિત્તં પ્રમત્તસ્ય વયઃ બલમ્ ।
 કુશલાઃ યેન સિદ્ધ્યન્તિ જરઠઃ હિં નુ સાધયે ॥ ૨૫ ॥
 કસ્માત્ સઙ્કિલ્લશ્યતે વિદ્વાન્ વ્યર્થયા અર્થેહયા અસકૃત્ ।
 કસ્યચિત્ માયયા નૂનં લોકઃ અયં સુવિમોહિતઃ ॥ ૨૬ ॥
 હિં ધનૈઃ ધનદૈઃ વા હિં કામૈઃ વા કામદૈઃ ઉત ।
 મૃત્યુના ગ્રસ્યમાનસ્ય કર્મભિઃ વા ઉત જન્મદૈઃ ॥ ૨૭ ॥
 નૂનં મે ભગવાન્ તુષ્ટઃ સર્વદેવમયઃ હરિઃ ।

येन नीतः दशाम् अेतां निर्वेदः य आत्मनः प्लवः ॥ २८ ॥

सः अलं कलौ अशेषेण शोषयिष्ये अङ्गम् आत्मनः ।

अप्रमत्तः अभिलस्वार्थे यद्वि स्यात् सिद्धः आत्मनि ॥ २८ ॥

तत्र माम् अनुमोदेरन् देवाः त्रिभुवनेश्वराः ।

मुहूर्तेन ब्रह्मलोकं पद्माङ्गः समसाधयत् ॥ ३० ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

एति अभिप्रेत्य मनसा हि आवन्त्यः द्विजसत्तमः ।

उन्मुच्य लृष्टयग्रन्थीन् शान्तः भिक्षुः अलूत् मुनिः ॥ ३१ ॥

सः ययार मलीम् अेतां संयत आत्मेन्द्रिय अनिलः ।

भिक्षार्थं नगर ग्रामान् असङ्गः अलक्षितः अविशत् ॥ ३२ ॥

तं वै प्रवयसं भिक्षुम् अवधूतम् असज्जनाः ।

दृष्ट्वा पर्यभवन् भद्रः बह्विभिः परिभूतिभिः ॥ ३३ ॥

केचित् त्रिवेषुं जगुः अेके पात्रं कमाण्डलुम् ।

पीठं य अेके अक्षसूत्रं य कन्थां यीराणि केयन ॥ ३४ ॥

प्रदाय य पुनः तानि दर्शितानि आददुः मुनेः ।

अत्रं य भैक्ष्यसम्पन्नं भुञ्जानस्य सरित् तटे ॥ ३५ ॥

भूत्रयन्ति य पापिष्ठाः षीवन्ति अस्य य मूर्धनि ।

यतवायं वाचयन्ति ताडयन्ति न वक्ति येत् ॥ ३६ ॥

तर्जयन्ति अपरे वाग्भिः स्तेनः अयम् एति वादिनः ।

बध्नन्ति रज्ज्वा तं केचित् बध्यतां बध्यताम् एति ॥ ३७ ॥

क्षिपन्ति अेके अवजानन्तः अेषः धर्मध्वजः शठः ।

क्षीणवित्तः एमां वृत्तिम् अग्रडीत् स्वजन उज्जितः ॥ ३८ ॥

अडो अेषः मडासारः धृतिमान् गिरिः आडिव ।

मौनेन साधयति अर्थं बकवत् दृढनिश्चयः ॥ ३९ ॥

एति अेके विडसन्ति अेनम् अेके दुर्वातयन्ति य ।

तं बबन्धुः निरुरुधुः यथा कीडनकं द्विजम् ॥ ४० ॥

अेवं सः भौतिकं दुःखं दैविकं दैडिकं य यत् ।

भोक्तव्यम् आत्मनः दिष्टं प्राप्तं प्राप्तम् अबुध्यत ॥ ४१ ॥

परिभूतः धर्मां गाथाम् अगाथत नराधमैः ।

पातयद्भिः स्वधर्मस्थः धृतिम् आस्थाय सात्त्विकीम् ॥ ४२ ॥

द्विजः उवाच ।

न अयं जनः मे सुभृद्भूतेतुः

न देवतात्मा ग्राहकर्मकालाः ।

मनः परं कारणम् आमनन्ति

संसारचक्रं परिवर्तयेत् यत् ॥ ४३ ॥

मनः गुणान् वै सृजते बलीयः

ततः च कर्माणि विलक्षणानि ।

शुक्लानि कृष्णानि अथ लोडितानि

तेभ्यः सवर्णाः सृतयः भवन्ति ॥ ४४ ॥

अनीलः आत्मा मनसा समीडता

छिरण्मयः मत्स्यः उद्विद्यष्टे ।

मनः स्वविद्गं परिगृह्य कामान्

जुषन् निबद्धः गुणसङ्गतः असौ ॥ ४५ ॥

दानं स्वधर्मः नियमः यमः च

श्रुतं च कर्माणि च सद्गुणतानि ।

सर्वे मनोनिग्रहलक्षणान्ताः

परः छि योगः मनसः समाधि ॥ ४६ ॥

समाहितं यस्य मनः प्रशान्तम्

दानादिभिः किं वद तस्य कृत्यम् ।

असंयतं यस्य मनः विनश्यत्

दानादिभिः येत् अपरं किमेभिः ॥ ४७ ॥

मनोवशे अन्ये छि अभवन् स्म देवाः

मनः च न अन्यस्य वशं समेति ।

भीष्मः छि देवः सलसः सडीयान्

युञ्ज्यात् वशे तं सः छि देवदेवः ॥ ४८ ॥

तं दृष्ट्यं शत्रुम् असह्यवेगं

मरुन्तुदं तत् न विजित्य केचित् ।

कुर्वन्ति असत् विग्रहम् अत्र मर्त्यैः

मित्राणि उदासीन रिपून् विमूढाः ॥ ४९ ॥

देलं मनोमात्रम् धमं गृहीत्वा

मम अलम् धति अन्ध धियः मनुष्याः ।

अेषः अलम् अन्धः अयम् धति अमेवा

दुरन्तपारे तमसि अमन्ति ॥ ५० ॥

जनः तु डेतुः सुभङ्गुभयोः येत्

किम् आत्मनः य अत्र ड भौमयोः तत् ।

जिह्वां क्वचित् सन्धशति स्वददभिः

तत् वेदनायां कतमाय कुप्येत् ॥ ५१ ॥

दुःभस्य डेतुः यद्वि देवताः तु

किम् आत्मनः तत्र विकारयोः तत् ।

यत् अङ्गम् अङ्गेन निडन्धते क्वचित्

कुध्येत कस्मै पुरुषः स्वदेडे ॥ ५२ ॥

आत्मा यद्वि स्यात् सुभङ्गुभडेतुः

किम् अन्धतः तत्र निजस्वभावः ।

न डि आत्मनः अन्धत् यद्वि तत् मृषा स्यात्

कुध्येत कस्मात् न सुभं न दुःभम् ॥ ५३ ॥

ग्रहाः निमित्तं सुभङ्गुभयोः येत्

किम् आत्मनः अजस्य जनस्य ते वै ।

ग्रहैः ग्रहस्य अेव वदन्ति पीडाम्

कुध्येत कस्मै पुरुषः ततः अन्धः ॥ ५४ ॥

कर्माः तु डेतुः सुभङ्गुभयोः येत्

किम् आत्मनः तत् डि जडाजडत्वे ।

देडः तु अचित्पुरुषः अयं सुपार्णः

कुध्येत कस्मै न डि कर्ममूलम् ॥ ५५ ॥

कालः तु डेतुः सुभङ्गुभयोः येत्

किम् आत्मनः तत्र तत् आत्मकः असौ ।

न अत्रेः डि तापः न डिमस्य तत् स्यात्

कुध्येत कस्मै न परस्य द्धम् ॥ ५६ ॥

ન કેનચિત્ ક્વ અપિ કથગ્ચન અસ્ય

દ્વન્દ્વ ઉપરાગઃ પરતઃ પરસ્ય ।

યથાહમઃ સંસૃતિરૂપિણઃ સ્થાત્

એવં પ્રબુદ્ધઃ ન બિભેતિ ભૂતૈઃ ॥ ૫૭ ॥

એતાં સઃ આસ્થાય પરાત્મનિષ્ઠામ્

અધ્યાસિતાં પૂર્વતમૈઃ મહર્ષિભિઃ ।

અહં તરિષ્યામિ દુરન્તપારમ્

તમઃ મુકુન્દ અઙ્ગિનિષેવયા એવ ॥ ૫૮ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

નિર્વિદ્યે નષ્ટદ્રવિણઃ ગતકલમઃ

પ્રવ્રજ્ય ગાં પર્યટમાનઃ ઇત્યમ્ ।

નિરાકૃતઃ અસદ્ભિઃ અપિ સ્વધર્માત્

અકમ્પિતઃ અમું મુનિઃ આહ ગાથામ્ ॥ ૫૯ ॥

સુખદુઃખપ્રદઃ ન અન્યઃ પુરુષસ્ય આત્મવિભ્રમઃ ।

મિત્ર ઉદાસીનરિપવઃ સંસારઃ તમસઃ કૃતઃ ॥ ૬૦ ॥

તસ્માત્ સર્વાત્મના તાત નિગૃહાણ મનો ધિયા ।

મયિ આવેશિતયા યુક્તઃ એતાવાન્ યોગસઙ્ગહઃ ॥ ૬૧ ॥

યઃ એતાં ભિક્ષુણા ગીતાં બ્રહ્મનિષ્ઠાં સમાહિતઃ ।

ધારયન્ શ્રાવયન્ શ્રુણ્વન્ દ્વન્દ્વૈઃ ન એવ અભિભૂયતે ॥ ૬૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ભગવદુદ્ધવસંવાદે

ભિક્ષુગીતનિરૂપણં નામ ત્રયોવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૩ ॥

અથ ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

અથ તે સમ્પ્રવક્ષ્યામિ સાઙ્ખ્યં પૂર્વૈઃ વિનિશ્ચિતમ્ ।

યત્ વિજ્ઞાય પુમાન્ સઘઃ જહ્યાત્ વૈકલ્પિકં ભ્રમમ્ ॥ ૧ ॥

આસીત્ જ્ઞાનમ્ અથઃ હિ અર્થઃ એકમ્ એવ અવિકલ્પિતમ્ ।

યદા વિવેકનિપુણાઃ આદૌ કૃતયુગે અયુગે ॥ ૨ ॥

तत् मायाङ्गलउपेण देवलं निर्विकल्पितम् ।
 वाङ्मनः अगोचरं सत्यं द्विधा समभवत् बृहत् ॥ ३ ॥
 तयोः ऐकतरः छि अर्थः प्रकृतिः सोभयात्मिका ।
 ज्ञानं तु अन्यतरः भावः पुरुषः सः अभिधीयते ॥ ४ ॥
 तमः रजः सत्त्वम् एति प्रकृतेः अभवन् गुणाः ।
 मया प्रक्षीभ्यमाणायाः पुरुष अनुमतेन य ॥ ५ ॥
 तेभ्यः समभवत् सूत्रं मडान् सूत्रेण संयुतः ।
 ततः विकुर्वतः जातः यः अडङ्कारः विमोहनः ॥ ६ ॥
 वैकारिकः तैजसः य तामसः य एति अडं त्रिवृत् ।
 तन्मात्रं धन्द्रिय मनसां कारणं चित् अचित् मयः ॥ ७ ॥
 अर्थः तन्मात्रिकात् जज्ञे तामसात् धन्द्रियाणि य ।
 तैजसात् देवताः आसन् ऐकादश य वैकृतात् ॥ ८ ॥
 मया सञ्चोदिताः भावाः सर्वे संडति अकारिणः ।
 अएऽम् उत्याद्यामासुः मम आयतनम् उत्तमम् ॥ ९ ॥
 तस्मिन् अडं समभवम् अएडे सलिलसंस्थितौ ।
 मम नाभ्याम् अभूत् पद्मं विश्वाभ्यं तत्र य आत्मभूः ॥
 १० ॥
 सः असृजत् तपसा युक्तः रजसा मत् अनुग्रहात् ।
 लोकान् सपालान् विश्वात्मा भूः भुवः स्वः एति त्रिधा ॥ ११ ॥
 देवानाम् ओकः आसीत् स्वः भूतानां य भुवः पदम् ।
 मर्त्य आदीनां य भूः लोकः सिद्धानां त्रितयात् परम् ॥
 १२ ॥
 अधः असुराणां नागानां भूमेः ओकः असृजत् प्रभुः ।
 त्रिलोक्यां गतयः सर्वाः कर्मणां त्रिगुण आत्मनाम् ॥ १३ ॥
 योगस्य तपसः य ऐव न्यासस्य गतयः अमलाः ।
 मडः जनः तपः सत्यं भक्तियोगस्य मद्रतिः ॥ १४ ॥
 मया कालात्मना धात्रा कर्मयुक्तम् एदं जगत् ।

ગુણપ્રવાહઃ એતસ્મિન્ ઉન્મજ્જતિ નિમજ્જતિ ॥ ૧૫ ॥
 અણુઃ બૃહત્ કૃશઃ સ્થૂલઃ યઃ યઃ ભાવઃ પ્રસિધ્યતિ ।
 સર્વઃ અપિ ઉભયસંયુક્તઃ પ્રકૃત્યા પુરુષેણ ચ ॥ ૧૬ ॥
 યઃ તુ યસ્ય આદિઃ અન્તઃ ય સઃ વૈ મધ્યં ચ તસ્ય સન્ ।
 વિકારઃ વ્યવહારાર્થઃ યથા તૈજસ પાર્થિવાઃ ॥ ૧૭ ॥
 યત્ ઉપાદાય પૂર્વઃ તુ ભાવઃ વિકુરુતે અપરમ્ ।
 આદિઃ અન્તઃ યદા યસ્ય તત્ સત્યમ્ અભિધીયતે ॥ ૧૮ ॥
 પ્રકૃતિઃ હિ અસ્ય ઉપાદાનમ્ આધારઃ પુરુષઃ પરઃ ।
 સતઃ અભિવ્યગ્જકઃ કાલઃ બ્રહ્મ તત્ ત્રિતયં તુ અહમ્ ॥ ૧૯ ॥
 સર્ગઃ પ્રવર્તતે તાવત્ પૌર્વ અપર્યેણ નિત્યશઃ ।
 મહાન્ ગુણવિસર્ગ અર્થઃ સ્થિતિ અન્તઃ યાવત્ ઈક્ષણમ્ ॥ ૨૦ ॥
 વિરાટ્ મયા આસાદ્યમાનઃ લોકકલ્પવિકલ્પકઃ ।
 પગ્ચત્વાય વિશેષાય કલ્પતે ભુવનૈઃ સહ ॥ ૨૧ ॥
 અન્ને પ્રલીયતે મર્ત્યમ્ અન્ન ધાનાસુ લીયતે ।
 ધાનાઃ ભૂમૌ પ્રલીયન્તે ભૂમિઃ ગન્ધે પ્રલીયતે ॥ ૨૨ ॥
 અપ્સુ પ્રલીયન્તે ગન્ધઃ આપઃ ચ સ્વગુણે રસે ।
 લીયતે જ્યોતિષિ રસઃ જ્યોતી રૂપે પ્રલીયતે ॥ ૨૩ ॥
 રૂપં વાયૌ સઃ ચ સ્પર્શે લીયતે સઃ અપિ ચ અમ્બરે ।
 અમ્બરં શબ્દતન્માત્રઃ ઇન્દ્રિયાણિ સ્વયોનિષુ ॥ ૨૪ ॥
 યોનિઃ વૈકારિકે સૌમ્ય લીયતે મનસિ ઇશ્વરે ।
 શબ્દઃ ભૂતાદિમ્ અપિ એતિ ભૂતાદિઃ મહતિ પ્રભુઃ ॥ ૨૫ ॥
 સઃ લીયતે મહાન્ સ્વેષુ ગુણેષુ ગુણવત્તમઃ ।
 તે અવ્યક્તે સમ્પ્રલીયન્તે તત્કલે લીયતે અવ્યયે ॥ ૨૬ ॥
 કાલઃ માયામયે જીવે જીવઃ આત્મનિ મયિ અજે ।
 આત્મા કેવલઃ આત્મસ્થઃ વિકલ્પ અપાય લક્ષણઃ ॥ ૨૭ ॥
 એવમ્ અન્વીક્ષમાણસ્ય કથં વૈકલ્પિકઃ ભ્રમઃ ।
 મનસઃ હૃદિ તિષ્ઠેત વ્યોમ્નિ ઇવ અર્ક ઉદયે તમઃ ॥ ૨૮ ॥

अेषः साङ्ख्यविधिः प्रोक्तः संशयग्रन्थिभेदनः ।
प्रतिलोम अनुलोमाभ्यां परावरदृशा मया ॥ २८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संखितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे
प्रकृतिपुरुषसाङ्ख्ययोगो नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥

अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

गुणानाम् असमिश्राणां पुमान्द्येन यथा भवेत् ।
तन्मे पुरुषवर्यं ठअदम् उपधारय शंसतः ॥ १ ॥

समः धमः तितिक्षा ठक्षा तपः सत्यं दया स्मृतिः ।
तुष्टिः त्यागः अस्मृडा श्रद्धा ङीः दया आदिः स्वनिर्वृतिः ॥ २ ॥

कामः ठडा मदः तृषणा स्तम्भः आशीः सिदा सुभम् ।
मद उत्साडः यशः प्रीतिः डस्यं वीर्यं डल उधमः ॥ ३ ॥

डोधः लोभः अनृतं डिंसा याञ्चा दम्भः डलमः डलिः ।
शोकमोडौ विषादार्ती निद्रा आशा भीः अनुधमः ॥ ४ ॥

सत्त्वस्य रजसः य ऐताः तमसः य अनुमूर्वशः ।
वृत्तयः वर्णितप्रायाः संनिपातम् अथः श्रुणु ॥ ५ ॥

संनिपातः तु अडम् एति मम एति उद्धव या मतिः ।
व्यवडारः संनिपातः मनोमात्रं ठन्द्रियासुभिः ॥ ६ ॥

धर्मे य अर्थे य कामे य यदा असौ परिनिष्ठितः ।
गुणानां संनिडर्षः अयं श्रद्धाः अतिधनावडः ॥ ७ ॥

प्रवृत्तिलक्षणो निष्ठा पुमान् यः डि गृडाश्रमे ।
स्वधर्मे य अनुतिष्ठेत गुणानां समितिः डि सा ॥ ८ ॥

पुरुषं सत्त्वसंयुक्तम् अनुमीयात् शम आदिभिः ।
कामादिभी रज्जोयुक्तं डोधार्थैः तमसा युतम् ॥ ९ ॥

यदा भजति मां भक्त्या निरपेक्षः स्वडर्मभिः ।
तं सत्त्वप्रकृति विधात् पुरुषं स्त्रियम् ऐव वा ॥ १० ॥

यदा आशिषः आशास्य मां भजेत स्वडर्मभिः ।

तं रजःप्रकृतिं विधात् खिसाम् आशास्य तामसम् ॥ ११ ॥
 सत्त्वं रजः तमः धृति गुणाः श्रुवस्य न अवे मे ।
 चित्तज्ञा यैः तु भूतानां सज्जमानः निबध्यते ॥ १२ ॥
 यदेतरौ जयेत् सत्त्वं भास्वरं विशदं शिवम् ।
 तदा सुप्तेन युज्येत धर्मज्ञान आदिभिः पुमान् ॥ १३ ॥
 यदा जयेत् तमः सत्त्वं रजः सङ्गं भिदा यलम् ।
 तदा दुःप्तेन युज्येत कर्मणा यशसा श्रिया ॥ १४ ॥
 यदा जयेत् रजः सत्त्वं तमः मूढः लयं जडम् ।
 युज्येत शोकमोहाभ्यां निद्रया खिसया आशया ॥ १५ ॥
 यदा चित्तं प्रसीदित छन्द्रियाणां य निर्वृतिः ।
 देहे अबयं मनोसङ्गं तत् सत्त्वं विद्धि मत्पदम् ॥ १६ ॥
 विकुर्वन् क्रियया य अधीर निर्वृतिः य येतसाम् ।
 गात्रास्वास्थ्यं मनः भ्रान्तं रजः अतैः निशामय ॥ १७ ॥
 सीदत् चित्तं विलीयेत येतसः ऋषो अक्षमम् ।
 मनः नष्टे तमः ग्लानिः तमः तत् उपधारय ॥ १८ ॥
 अधेमाने गुणो सत्त्वे देवानां बलम् अधेते ।
 असुराणां य रजसि तमसि उद्धव रक्षसाम् ॥ १९ ॥
 सत्त्वात् जगराणं विधात् रजसा स्वप्नम् आदिशेत् ।
 प्रस्वापं तमसा जन्तोः तुरीयं त्रिषु सन्ततम् ॥ २० ॥
 उपर्युपरि गच्छन्ति सत्त्वेन आब्रह्मणः जनाः ।
 तमसा अधः अधः आमुष्यात् रजसा अन्तरथारिणः ॥ २१ ॥
 सत्त्वे प्रलीनाः स्वः यान्ति नरलोकं रजोलयाः ।
 तमोलयाः तु निरयं यान्ति माम् अवे निर्गुणाः ॥ २२ ॥
 मदर्षाणां निष्कलं वा सात्त्विकं निजकर्म तत् ।
 राजसं क्लसङ्कलं खिसाप्रायादि तामसम् ॥ २३ ॥
 कैवल्यं सात्त्विकं ज्ञानं रजः वैकल्पिकं य यत् ।
 प्राकृतं तामसं ज्ञानं मन्त्रिष्ठे निर्गुणां स्मृतम् ॥ २४ ॥

વનં તુ સાત્વિકઃ વાસઃ ગ્રામઃ રાજસઃ ઉચ્યતે ।
 તામસં ધૂતસદનં મન્નિકેતનં તુ નિર્ગુણમ્ ॥ ૨૫ ॥
 સાત્વિકઃ કારકઃ અસડ્ગી રાગાન્ધઃ રાજસઃ સ્મૃતઃ ।
 તામસઃ સ્મૃતિવિભ્રષ્ટઃ નિર્ગુણઃ મદપાશ્રયઃ ॥ ૨૬ ॥
 સાત્વિકી આધ્યાત્મિકી શ્રદ્ધા કર્મશ્રદ્ધા તુ રાજસી ।
 તામસ્યધર્મે યા શ્રદ્ધા મત્સેવાયાં તુ નિર્ગુણા ॥ ૨૭ ॥
 પથ્યં પૂતમ્ અનાયઃ તમ્ આહાર્યં સાત્વિકં સ્મૃતમ્ ।
 રાજસં ચ ઇન્દ્રિયપ્રેષ્ઠે તામસં ચ આર્તિદ અશુચિ ॥ ૨૮ ॥
 સાત્વિકં સુખમ્ આત્મોત્થં વિષયોત્થં તુ રાજસમ્ ।
 તામસં મોહદૈનોત્થં નિર્ગુણં મદપાશ્રયમ્ ॥ ૨૯ ॥
 દ્રવ્યં દેશઃ ફલં કાલઃ જ્ઞાનં કર્મ ચ કારકાઃ ।
 શ્રદ્ધા અવસ્થા આકૃતિઃ નિષ્ઠા ત્રૈગુણ્યઃ સર્વઃ એવ હિ ॥
 ૩૦ ॥

સર્વે ગુણમયાઃ ભાવાઃ પુરુષ અવ્યક્ત ધિષ્ઠિતાઃ ॥ ૩૧ ॥
 એતાઃ સંસૃતયઃ પુંસઃ ગુણકર્મનિબન્ધનાઃ ।
 યેન ઇમે નિર્જિતાઃ સૌમ્ય ગુણાઃ જીવેન ચિત્તજાઃ ।
 ભક્તિયોગેન મન્નિષ્ઠઃ મદ્ભાવાય પ્રપદ્યતે ॥ ૩૨ ॥
 તસ્માત્ અહમ્ ઇમં લબ્ધ્વા જ્ઞાનવિજ્ઞાનસંભવમ્ ।
 ગુણસડ્ગં વિનિર્ધૂય માં ભજન્તુ વિચક્ષણાઃ ॥ ૩૩ ॥
 નિઃસડ્ગઃ માં ભજેત્ વિદ્વાન્ અપ્રમત્તઃ જિતેન્દ્રિયઃ ।
 રજઃ તમઃ ચ અભિજયેત્ સત્ત્વસંસેવયા મુનિઃ ॥ ૩૪ ॥
 સત્ત્વં ચ અભિજયેત્ યુક્તઃ નૈરપેક્ષ્યેણ શાન્તધીઃ ।
 સમ્પદ્યતે ગુણૈઃ મુક્તઃ જીવઃ જીવં વિહાય મામ્ ॥ ૩૫ ॥
 જીવઃ જીવવિનિર્મુક્તઃ ગુણૈઃ ચ આશયસંભવૈઃ ।
 મયા એવ બ્રહ્મણા પૂર્ણઃ ન બહિઃ ન અન્તરઃ ચરેત્ ॥ ૩૬ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે શ્રીકૃષ્ણોદ્ધવસંવાદે
 ગુણનિર્ગુણનિરૂપણં નામ પચ્ચવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૫ ॥

અથ ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

મત્ લક્ષણમ્ ઇમં કાયં લબ્ધ્વા મદ્ધર્મઃ આસ્થિતઃ ।

આનન્દં પરમાત્માનમ્ આત્મસ્થં સમુપૈતિ મામ્ ॥ ૧ ॥

ગુણમથ્યાઃ જીવયોન્યાઃ વિમુક્તઃ જ્ઞાનનિષ્ઠયા ।

ગુણોષુ માયામાત્રેષુ દૃશ્યમાનેષુ અવસ્તુતઃ ।

વર્તમાનઃ અપિ ન પુમાન્ યુજ્યતે અવસ્તુભિઃ ગુણૈઃ ॥ ૨ ॥

સદ્ગં ન કુર્યાત્ અસતાં શિશ્ર ઉદર તૃપાં ક્વચિત્ ।

તસ્ય અનુગતઃ તમસિ અન્ધે પતતિ અન્ધ અનુગાન્ધવત્ ॥ ૩ ॥

ઐલઃ સમ્રાટ્ ઇમાં ગાથામ્ અગાયત બૃહચ્છ્રવાઃ ।

ઉર્વશી વિરહાત્ મુહ્યન્ નિર્વિણ્ણઃ શોકસંયમે ॥ ૪ ॥

ત્યક્ત્વા આત્માનં વ્રજન્તીં તાં નગ્નઃ ઉન્મત્તવત્ નૃપઃ ।

વિલપન્ અન્વગાત્ જાયે ઘોરે તિષ્ઠ ઇતિ વિકલવઃ ॥ ૫ ॥

કામાન્ અતૃપ્તઃ અનુજુષન્ ક્ષુલ્લકાન્ વર્ષયામિનીઃ ।

ન વેદ યાન્તીઃ ન અયાન્તીઃ ઉર્વશી આકૃષ્ટયેઅતનઃ ॥ ૬ ॥

ઐલઃ ઉવાચ ।

અહો મે મોહવિસ્તારઃ કામકષ્મલયેતસઃ ।

દેવ્યાઃ ગૃહીતકણ્ઠસ્ય ન આયુઃખણ્ડઃ ઇમે સ્મૃતાઃ ॥ ૭ ॥

ન અહં વેદ અભિનિર્મુક્તઃ સૂર્યઃ વા અભ્યુદિતઃ અમુયા ।

મુષિતઃ વર્ષપૂગાનાં બત અહાનિ ગતાનિ ઉત ॥ ૮ ॥

અહો મે આત્મસંમોહઃ યેન આત્મા યોષિતાં કૃતઃ ।

ક્રીડામૃગઃ ચક્રવર્તી નરદેવશિખામણિઃ ॥ ૯ ॥

સપરિચ્છદમ્ આત્માનં હિત્વા તૃણમ્ ઇવ ઇશ્વરમ્ ।

યાન્તીં સ્ત્રિયં ચ અન્વગમં નગ્નઃ ઉન્મત્તવત્ રુદન્ ॥ ૧૦ ॥

કુતઃ તસ્ય અનુભાવઃ સ્યાત્ તેજઃ ઇશત્વમ્ એવ વા ।

યઃ અન્વગચ્છં સ્ત્રિયં યાન્તીં ખરવત્ પાદતાડિતઃ ॥ ૧૧ ॥

કિં વિધયા કિં તપસા કિં ત્યાગેન શ્રુતેન વા ।

किं विविक्तेन भौनेन स्त्रीभिः यस्य मनः हृतम् ॥ १२ ॥
 स्वार्थस्य अकोविदं धिः मां मूर्खं पण्डितं मानिनम् ।
 यः अहम् ईश्वरतां प्राप्य स्त्रीभिः गो भरवत् जितः ॥ १३ ॥
 सेवतः वर्षपूगात् मे उर्वश्यः अधरासवम् ।
 न तृप्यति आत्मभूः कामः वह्निः आहुतिभिः यथा ॥ १४ ॥
 पुंश्चल्या अपहृतं चित्तं कोन्वन्यः मोचितुं प्रभुः ।
 आत्मारामेश्वरम् ऋते भगवन्तम् अधोक्षजम् ॥ १५ ॥
 बोधितस्य अपि देव्या मे सूक्तवाक्येन दुर्मतेः ।
 मनोगतः मलामोहः न अपयाति अजितात्मनः ॥ १६ ॥
 किम् ऐतया नः अपहृतं रज्जवा वा सर्पयेतसः ।
 रज्जुस्वरूपं अविदुषः यः अहं यत् अजितेन्द्रियः ॥ १७ ॥
 क्व अयं मलोमसः कायः दौर्गन्धि आदि आत्मकः अशुचिः ।
 क्व गुणाः सौमनस्य आधाः छि अध्यासः अविद्यया कृतः ॥ १८ ॥
 पित्रोः किं स्वं नु भार्यायाः स्वामिनः अग्नेः श्वगृध्रयोः ।
 किम् आत्मनः किं सुदुष्टाम् एति यः न अवसीयते ॥ १९ ॥
 तस्मिन् कलेवरे अमध्ये तुच्छनिष्ठे विषज्जते ।
 अहो सुभद्रं सुनसं सुस्मितं यं भुषं स्त्रियः ॥ २० ॥
 त्वद् मांसं रुधिरं स्नायु मेदो मज्जा अस्थि संलतौ ।
 विप्रभूत्रपूये रमतां कुभीषां कियत् अन्तरम् ॥ २१ ॥
 अथ अपि न उपसज्जेत स्त्रीषु स्त्रैषोषु यं अर्थवित् ।
 विषयं इन्द्रियं संयोगात् मनः क्षुब्धति न अन्यथा ॥ २२ ॥
 अदृष्टात् अश्रुतात् भावात् न भावः उपजायते ।
 असम्प्रयुञ्जतः प्राणान् शाम्यति स्तिमितं मनः ॥ २३ ॥
 तस्मात् सङ्गः न कर्तव्यः स्त्रीषु स्त्रैषोषु यं इन्द्रियैः ।
 विदुषां यं अपि अविश्रब्धः षड्वर्गः किमु मादृशाम् ॥
 २४ ॥
 श्रीभगवान् उवाच ।

એવં પ્રગાયન્ નૃપદેવદેવઃ

સઃ ઉર્વશીલોકમ્ અથઃ વિહાય ।

આત્માનમ્ આત્મનિ અવગમ્ય માં વૈ

ઉપારમત્ જ્ઞાનવિધૂતમોહઃ ॥ ૨૫ ॥

તતઃ દુઃસઃગમ્ ઉત્સૃજ્ય સત્સુ સજ્જેત બુદ્ધિમાન્ ।

સન્તઃ એતસ્ય છિન્દન્તિ મનોવ્યાસઃગમુક્તિભિઃ ॥ ૨૬ ॥

સન્તઃ અનપેક્ષાઃ મચ્ચિત્તાઃ પ્રશાન્તાઃ સમદર્શિનઃ ।

નિર્મમાઃ નિરહકુારાઃ નિર્દ્વન્દ્વાઃ નિષ્પરિગ્રહાઃ ॥ ૨૭ ॥

તેષુ નિત્યં મહાભાગઃ મહાભાગેષુ મહથાઃ ।

સંભવન્તિ હિતા નૃણાં જુષતાં પ્રપુનન્તિ અધમ્ ॥ ૨૮ ॥

તાઃ યે શ્રુણ્વન્તિ ગાયન્તિ હિ અનુમોદન્તિ ચ અદૃતાઃ ।

મત્પરાઃ શ્રદ્ધધાનાઃ ચ ભક્તિં વિન્દન્તિ તે મયિ ॥ ૨૯ ॥

ભક્તિં લબ્ધવતઃ સાધોઃ કિમ્ અન્યત્ અવશિષ્યતે ।

મયિ અનન્તગુણે બ્રહ્મણિ આનન્દ અનુભવ આત્મનિ ॥ ૩૦ ॥

યથા ઉપશ્રયમાણસ્ય ભગવન્તં વિભાવસુમ્ ।

શીતં ભયં તમઃ અપિ એતિ સાધૂન્ સંસેવતઃ તથા ॥ ૩૧ ॥

નિમજ્જ્ય ઉન્મજ્જ્યતાં ઘોરે ભવાબ્ધૌ પરમ અચનમ્ ।

સન્તઃ બ્રહ્મવિદઃ શાન્તાઃ નૌઃ દૃઢ ઇવ અપ્સુ મજ્જતામ્ ॥ ૩૨ ॥

અન્નં હિ પ્રાણિનાં પ્રાણઃ આર્તાનાં શરણં તુ અહમ્ ।

ધર્મઃ વિત્તં નૃણાં પ્રેત્ય સન્તઃ અર્વાક્ બિભ્યતઃ અરણમ્ ॥

૩૩ ॥

સન્તઃ દિશન્તિ ચક્ષૂંષિ બહિઃ અર્કઃ સમુત્થિતઃ ।

દેવતાઃ બાન્ધવાઃ સન્તઃ સન્તઃ આત્મા અહમ્ એવ ચ ॥ ૩૪ ॥

વૈતસેનઃ તતઃ અપિ એવમ્ ઉર્વશ્યા લોકનિઃસ્પૃહઃ ।

મુક્તસઃગઃ મહીમ્ એતામ્ આત્મારામઃ ચચાર હ ॥ ૩૫ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે શ્રીકૃષ્ણોદ્ધવસંવાદે

ઐલગીતં નામ ષદ્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૬ ॥

अथ सप्तविंशोऽध्यायः ।

उद्धवः उवाच ।

द्वियायोगं समायक्ष्व भवत् आराधनं प्रभो ।

यस्मात् त्वां ये यथा अर्थन्ति सात्वताः सात्वतर्षभ ॥ १ ॥

अेतत् वदन्ति मुनयः भुङ्क्षुः निःश्रेयसं नृणाम् ।

नारदः भगवान् व्यासः आचार्यः अङ्गिरसः सुतः ॥ २ ॥

निःसृतं ते मुष्माभोजधत् आड भगवान् अजः ।

पुत्रेभ्यः भृगुमुष्येभ्यः दैव्यै च भगवान् भवः ॥ ३ ॥

अेतत् वै सर्ववर्णानाम् आश्रमाणां च संमतम् ।

श्रेयसाम् उत्तमं मन्ये स्त्रीशूद्राणां च मानद ॥ ४ ॥

अेतत् कमलपत्राक्ष कर्मबन्धविमोचनम् ।

भक्ताय च अनुरक्ताय ब्रूहि विश्वेश्वर ईश्वर ॥ ५ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

नहि अन्तः अनन्तपारस्य कर्मकाण्डस्य च उद्धव ।

संक्षिप्तं वर्णयिष्यामि यथावत् अनुपूर्वशः ॥ ६ ॥

वैदिकः तान्त्रिकः मिश्रः षति मे त्रिविधः मभः ।

त्रयाणाम् षप्सितेन अेव विधिना मां समर्थयेत् ॥ ७ ॥

यदा स्वनिगमेन उक्तं द्विजत्वं प्राप्य पुरुषः ।

यथा यजेत मां भक्त्या श्रद्धया तत् निबोध मे ॥ ८ ॥

अर्थायां स्थण्डिले अग्रौ वा सूर्ये वा अप्सु लृष्टि द्विजः ।

द्रव्येण भक्तियुक्तः अर्थेत् स्वगुरुं माम् अमायथा ॥ ९ ॥

पूर्वं स्नानं प्रकुर्वीत धौतदन्तः अङ्गशुद्धये ।

उभयैः अपि च स्नानं मन्यैः मृद्गण्डणादिना ॥ १० ॥

सन्ध्या उपास्ति आदि कर्माणि वेदेन अथोदितानि मे ।

पूजां तैः कल्पयेत् सम्यक् सङ्कल्पः कर्मपावनीम् ॥ ११ ॥

शैली दारुमयी लौडी लेप्या लेप्या च सैकती ।

मनोमयी मणिमयी प्रतिमा अष्टविधा स्मृता ॥ १२ ॥

यल अयल षति द्विविधा प्रतिष्ठा ञ्चमन्दिरम् ।

उद्धास आवाडने न स्तः स्थिरायाम् उद्धव अर्थने ॥ १३ ॥

अस्थिरायां विकल्पः स्यात् स्थितिरेते तु भवेत् द्वयम् ।

स्नपनं तु अविलेप्यायाम् अन्यत्र परिमार्जनम् ॥ १४ ॥

द्रव्यैः प्रसिद्धैः मत् यागः प्रतिमादिषु अमायिनः ।

भक्तस्य य यथावद्यैः हृदि भावेन य एव हि ॥ १५ ॥

स्नान अलङ्कारां प्रेष्ठम् अर्थायाम् एव तु उद्धव ।

स्थितिरेते तत्त्वविन्यासः वह्नौ आज्यप्लुतं उविः ॥ १६ ॥

सूर्यो य अत्यर्द्धां प्रेष्ठे सलिले सलिल आदिभिः ।

श्रद्धया उपाहृतं प्रेष्ठं भक्तेन मम वारि अपि ॥ १७ ॥

भूर्यपि अभक्त उपहृतं न मे तोषाय कल्पते ।

गन्धः धूपः सुमनसः दीपः अन्न आद्ये य किं पुनः ॥ १८ ॥

शुचिः संभृतसंभारः प्राक् द्रव्यैः कल्पित आसनः ।

आसीनः प्राक् उदङ् वा अर्थेत् अर्थायाम् अथ संभुभः ॥ १९ ॥

कृतन्यासः कृतन्यासां मध्यां पाणिना मृजेत् ।

कलशं प्रोक्षणीयं य यथावत् उपसाधयेत् ॥ २० ॥

तत् अद्भिः देवयजनं द्रव्याणि आत्मानम् एव य ।

प्रोक्ष्य पात्राणि त्रीणि अद्भिः तैः तैः द्रव्यैः य साधयेत् ॥ २१ ॥

पाद्ये अर्घ्ये आयमनीयार्थं त्रीणि पात्राणि दैशिकः ।

हृदा शीघ्रं अथ शिष्या गायत्र्या य अभिमन्त्रयेत् ॥

२२ ॥

पिण्डे वायु अग्नि संशुद्धे हृत्पद्मस्थां परां मम ।

अर्वां शुक्लकलां ध्यायेत् नाद अन्ते सिद्धभाविताम् ॥ २३ ॥

तथा आत्मभूतया पिण्डे व्याप्ते सम्पूज्य तन्मयः ।

आवाह्य अर्थ आदिषु स्थाप्य न्यस्त अङ्गं मां प्रपूजयेत् ॥

२४ ॥

पाद्ये उपस्पर्श अर्द्धां आदीन् उपचारान् प्रकल्पयेत् ।

धर्मादिभिः य नवभिः कल्पयित्वा आसनं मम ॥ २५ ॥

पद्मम् अष्टदलं तत्र कर्णिकोकेसर उज्ज्वलम् ।
 उभाभ्यां वेदतन्त्राभ्यां मध्यं तु उभयसिद्धये ॥ २६ ॥
 सुदर्शनं पाञ्चजन्यं गदासीधुधनुः उलान् ।
 मुसलं कौस्तुभं मालां श्रीवत्सं च अनुपूजयेत् ॥ २७ ॥
 नन्दं सुनन्दं गरुडं प्रयाणं याण्डम् अथ च ।
 मडाभलं भलं च अथ कुमुदं कुमुदेक्षणम् ॥ २८ ॥
 दूर्गा विनायकं व्यासं विष्वक्सेनं गुडुन् सुरान् ।
 स्वे स्वे स्थाने तु अभिमुभान् पूजयेत् प्रोक्षण आदिभिः ॥ २९ ॥
 यन्दन उशीर कर्पूर कुङ्कुम अगारु वासितैः ।
 सलिलैः स्नापयेत् मन्त्रैः नित्यदा विभवे सति ॥ ३० ॥
 स्वर्णधर्म अनुवाडेन मडापुरुषविद्यया ।
 पौरुषेण अपि सूक्तेन सामभीः राजनादिभिः ॥ ३१ ॥
 वस्त्र उपवीत आभरण पत्र स्रग् गन्ध लेपनैः ।
 अलङ्कुर्वीत सप्रेम मद्भक्तः मां यथा उचितम् ॥ ३२ ॥
 पादाम् आचमनीयं च गन्धं सुमनसः अक्षतान् ।
 धूप दीप उपहार्याणि दद्यात् मे श्रद्धया अर्चकः ॥ ३३ ॥
 गुडपायससर्पीषि शष्पुलि आपूप मोदकान् ।
 संयाव दधि सूपां च नैवेद्यं सति कल्पयेत् ॥ ३४ ॥
 अत्यङ्ग उन्मर्दन आदर्श दन्तधौ अभिषेचनम् ।
 अन्नद्य गीत नृत्यादि पर्वणि स्युः उता-वडम् ॥ ३५ ॥
 विधिना विहिते कुण्डे मेभवागर्तवेदिभिः ।
 अग्निम् आधाय परितः समूहेत् पाणिना उदितम् ॥ ३६ ॥
 परिस्तीर्य अथ पर्युक्षेत् अन्वाधाय यथाविधि ।
 प्रोक्षणया आसाद्य द्रव्याणि प्रोक्ष्याग्रौ भावयेत् माम् ॥ ३७ ॥
 तमजाम्भूनदप्रभ्यं शङ्खचक्रगदाभ्युज्जैः ।
 वसत् यतुर्भुजं शान्तं पद्मकिञ्चल्कवाससम् ॥ ३८ ॥
 स्फुरत् किरीट कटक कटिसूत्रवर अङ्गदम् ।
 श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत् कौस्तुभं वनमाविनम् ॥ ३९ ॥

ધ્યાયન્ અભ્યર્ચ્ય દારૂણિ હવિષા અભિઘૃતાનિ ચ ।
 પ્રાસ્ય આજ્યભાગૌ આઘારૌ દત્વા ચ આજ્યપ્લુતં હવિઃ ॥ ૪૦ ॥
 જુહુયાત્ મૂલમન્ત્રેણ ષોડશર્ચ અવદાનતઃ ।
 ધર્માદિભ્યઃ યથાન્યાયં મન્ત્રૈઃ સ્વિષ્ટિકૃતં બુધઃ ॥ ૪૧ ॥
 અભ્યર્ચ્ય અથ નમસ્કૃત્ય પાર્ષદિભ્યઃ બલિં હરેત્ ।
 મૂલમન્ત્રં જપેત્ બ્રહ્મ સ્મરન્ નારાયણ આત્મકમ્ ॥ ૪૨ ॥
 દત્વા આચમનમ્ ઉચ્છેષં વિષ્વક્સેનાય કલ્પયેત્ ।
 મુખવાસં સુરભિમત્ તામ્બૂલાદ્યમ્ અથ અર્હયેત્ ॥ ૪૨ ॥
 ઉપગાયન્ ગૃણન્ નૃત્યન્ કર્માણિ અભિનયન્ મમ ।
 મત્કથાઃ શ્રાવયન્ શ્રુણવન્ મુહૂર્તં ક્ષણિકઃ ભવેત્ ॥ ૪૪ ।
 સ્તવૈઃ ઉચ્ચાવચૈઃ સ્તોત્રૈઃ પૌરાણૈઃ પ્રકૃતૈઃ અપિ ।
 સ્તુત્વા પ્રસીદ ભગવન્ ઇતિ વન્દેત દણ્ડવત્ ॥ ૪૫ ॥
 શિરઃ મત્ પાદયોઃ કૃત્વા બાહુભ્યાં ચ પરસ્પરમ્ ।
 પ્રપન્નં પાહિ મામ્ ઇશ ભીતં મૃત્યુગ્રહ આર્ણવાત્ ॥ ૪૬ ॥
 ઇતિ શેષાં મયા દત્તાં શિરસિ આધાય સાદરમ્ ।
 ઉદ્ધાસયેત્ ચેત્ ઉદ્ધાસ્યં જ્યોતિઃ જ્યોતિષિ તત્ પુનઃ ॥ ૪૭ ॥
 અર્યાદિષુ યદા યત્ર શ્રદ્ધા માં તત્ર ચ અર્ચયેત્ ।
 સર્વભૂતેષુ આત્મનિ ચ સર્વ આત્મા અહમ્ અવસ્થિતઃ ॥ ૪૮ ॥
 એવં ક્રિયાયોગપથૈઃ પુમાન્ વૈદિકતાન્નિકૈઃ ।
 અર્ચન્ ઉભયતઃ સિદ્ધિં મતઃ વિન્દતિ અભીષ્ણિતામ્ ॥ ૪૯ ॥
 મદર્થાં સમ્પ્રતિષ્ઠાપ્ય મન્દિરં કારયેત્ દૃઢમ્ ।
 પુષ્પ ઉદ્યાનાનિ રમ્યાણિ પૂજા યાત્રા ઉત્સવ આશ્રિતાન્ ॥ ૫૦ ॥
 પૂજાદીનાં પ્રવાહાર્થં મહાપર્વસુ અથ અન્વહમ્ ।
 ક્ષેત્રાપણપુરગ્રામાન્ દત્વા મત્ સાર્ઙ્ગિતામ્ ઇયાત્ ॥ ૫૧ ॥
 પ્રતિષ્ઠયા સાર્વભૌમંસન્નના ભુવનત્રયમ્ ।
 પૂજાદિના બ્રહ્મલોકં ત્રિભિઃ મત્ સામ્યતામ્ ઇયાત્ ॥ ૫૨ ॥
 મામ્ એવ નૈરપેક્ષ્યેણ ભક્તિયોગેન વિન્દતિ ।

भक्तियोगं सः लभते अवे यः पूजयेत माम् ॥ ५३ ॥

यः स्वदत्तां परैः दत्तं हरेत् सुरविप्रयोः ।

वृत्तिं सः जायते विद्भुक् वर्षाणाम् अयुतायुतम् ॥ ५४ ॥

कर्तुः य सारथेः उतोः अनुमोदितुः अवे य ।

कर्मणां भागिनः प्रेत्य भूयः भूयसि तत्कलम् ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संखितायामेकादशस्कन्धे श्रीकृष्णोद्धवसंवादे

सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

अथ अष्टविंशः अध्यायः ।

श्रीभगवान् उवाच ।

परस्वभावकर्माणि न प्रशंसेत् न गर्हयेत् ।

विश्वम् अकात्मकं पश्यन् प्रकृत्या पुरुषेण य ॥ १ ॥

परस्वभावकर्माणि यः प्रशंसति निन्दति ।

सः आशु भ्रश्यते स्वार्थात् असत्य अभिनिवेशतः ॥ २ ॥

तैजसे निद्रया आपन्ने पिण्डस्थः नष्टयेतनः ।

मायां प्राप्नोति मृत्युं वा तद्रत् नानार्थदृक् पुमान् ॥ ३ ॥

किं भद्रं किम् अभद्रं वा द्वैतस्य अवस्तुनः कियत् ।

वाया उदितं तत् अनुतं मनसा ध्यातम् अवे य ॥ ४ ॥

छायाप्रत्याह्वयाभासा हि असन्तः अपि अर्थकारिणः ।

अवे देहाद्यः भावाः यच्छन्ति आमृत्युतः भयम् ॥ ५ ॥

आत्मा अवे तत् एदं विश्वं सृजयते सृजति प्रभुः ।

त्रायते त्राति विश्वात्मा ह्रियते हरति ईश्वरः ॥ ६ ॥

तस्मात् नहि आत्मनः अन्यस्मात् अन्यः भावः निरूपितः ।

निरूपितेयं त्रिविधा निर्मूला भातिः आत्मनि ।

एदं गुणमयं विद्धि त्रिविधं मायया कृतम् ॥ ७ ॥

अेतत् विद्वान् मद्दुदितं ज्ञानविज्ञाननैपुणम् ।

न निन्दति न य स्तौति लोके यरति सूर्यवत् ॥ ८ ॥

प्रत्यक्षेण अनुमानेन निगमेन आत्मसंविदा ।

આદિ અન્તવત્ અસત્ જ્ઞાત્વા નિઃસઃગઃ વિચરેત્ ઇહ ॥ ૯ ॥

ઉદ્ધવઃ ઉવાચ ।

ન એવ આત્મનઃ ન દેહસ્ય સંસૃતિઃ દ્રષ્ટદૃશ્યયોઃ ।

અનાત્મસ્વદૃશોઃ ઈશ કસ્ય સ્યાત્ ઉપલભ્યતે ॥ ૧૦ ॥

આત્મા અવ્યયઃ અગુણઃ શુદ્ધઃ સ્વયઞ્જયોતિઃ અનાવૃતઃ ।

અગ્નિવત્ દારુવત્ દેહઃ કસ્ય ઇહ સંસૃતિઃ ॥ ૧૧ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

યાવત્ દેહ ઇન્દ્રિય પ્રાણૈઃ આત્મનઃ સંનિકર્ષણમ્ ।

સંસારઃ ફલવાન્ તાવત્ અપાર્થઃ અપિ અવિવેકિનઃ ॥ ૧૨ ॥

અર્થે હિ અવિદ્યમાને અપિ સંસૃતિઃ ન નિવર્તતે ।

ધ્યાયતઃ વિષયાન્ અસ્ય સ્વપ્ને અનર્થ આગમઃ યથા ॥ ૧૩ ॥

યથા હિ અપ્રતિબુદ્ધસ્ય પ્રસ્વાપઃ બહુ અનર્થભૃત્ ।

સઃ એવ પ્રતિબુદ્ધસ્ય ન વૈ મોહાય કલ્પતે ॥ ૧૪ ॥

શોક હર્ષ ભય ક્રોધ લોભ મોહ સ્પૃહાદયઃ ।

અહઙ્કારસ્ય દૃશ્યન્તે જન્મ મૃત્યુઃ ચ ન આત્મનઃ ॥ ૧૫ ॥

દેહ ઇન્દ્રિય પ્રાણ મનઃ અભિમાનઃ

જીવઃ અન્તરાત્મા ગુણકર્મ મૂર્તિઃ ।

સૂત્રં મહાન્ ઇતિ ઉરુધા ઇવ ગીતઃ

સંસારઃ આધાવતિ કાલતન્ત્રઃ ॥ ૧૬ ॥

અમૂલમ્ એતત્ બહુરૂપ રૂપિતં

મનોવચઃપ્રાણશરીરકર્મ ।

જ્ઞાનાસિના ઉપાસનયા શિતેન

છિત્વા મુનિઃ ગાં વિચરતિ અતૃષ્ણઃ ॥ ૧૭ ॥

જ્ઞાનં વિવેકઃ નિગમઃ તપઃ ચ

પ્રત્યક્ષમ્ ઐતિહ્યમ્ અથ અનુમાનમ્ ।

આદિ અન્તયોઃ અસ્ય યત્ એવ કેવલમ્

કાલઃ ચ હેતુઃ ચ તત્ એવ મધ્યે ॥ ૧૮ ॥

યથા હિરણ્યં સ્વકૃતં પુરસ્તાત્

પશ્ચાત્ ચ સર્વસ્ય હિરણ્મયસ્ય ।

तत् एव मध्ये व्यवहार्यमाशम्
नानापदेषुः अहम् अस्य तद्भूत् ॥ १८ ॥

विज्ञानम् ऐतत् त्रियवस्तम् अङ्ग
गुणत्रयं कारणा कार्यं कर्तृ ।
समन्वयेन व्यतिरेकतः य
येन एव तुर्येण तत् एव सत्यम् ॥ २० ॥

न यत् पुरस्तात् उत यत् न पश्चात्
मध्ये य तत् न व्यपदेशमात्रम् ।
भूतं प्रसिद्धं य परेण यद्यत्
तत् एव तत् स्यात् एति मे मनीषा ॥ २१ ॥

अविद्यमानः अपि अवभासते यः
वैकारिकः राजससर्गः अेषः ।
ब्रह्म स्वयञ्ज्योतिः अतः विभाति
ब्रह्म इन्द्रिय अर्थ आत्म विकार चित्रम् ॥ २२ ॥

एवं स्फुटं ब्रह्मविवेकहेतुभिः
परापवादेन विशारदेन ।
छित्त्वा आत्मसन्देहम् उपारमेत
स्वानन्दतुष्टः अभिल कामुकेत्यः ॥ २३ ॥

न आत्मा वपुः पार्थिवम् इन्द्रियाणि
देवाः छि असुः वायुजलं दुताशः ।
मनः अन्नमात्रं धिषणा य सत्त्वम्
अहङ्कृतिः भं क्षितिः अर्थसाम्यम् ॥ २४ ॥

समाहितैः कः करणैः गुणात्मभिः
गुणः भवेत् मत्सुविविक्तधाम्नः ।
विक्षिप्यमाणैः उत किं न दूषणम्
धनैः उपेतैः विगतैः रवेः किम् ॥ २५ ॥

यथा नभः वायु अनल अभ्यु भू गुणैः
गतागतैः वर्तुगुणैः न सञ्जते ।
तथा अक्षरं सत्त्व रजः तमः भवैः
अहंभतेः संसृतिहेतुभिः परम् ॥ २६ ॥

तथापि सङ्गः परिवर्जनीयः

गुणेषु मायारचितेषु तावत् ।

मद्भक्तियोगेन दृढेन यावत्

रजः निरस्येत मनःकषायः ॥ २७ ॥

यथा आमयः असाधु चिकित्सितः नृणाम्

पुनः पुनः सन्तुदति प्ररोडन् ।

अेवं मनः अपक्व कषय कर्म

कुयोगिनं विध्यति सर्वसङ्गम् ॥ २८ ॥

कुयोगिनः ये विहित अन्तरायैः

मनुष्यभूतैः त्रिदश उपसृष्टैः ।

ते प्राक्तन अत्यासबलेन भूयः

युञ्जन्ति योगं न तु कर्मतन्त्रम् ॥ २९ ॥

करोति कर्म क्रियते च जन्तुः

उेनापि असौ योदितः आनिपातात् ।

न तत्र विद्वान्प्रकृतौ स्थितः अपि

निवृत्त तृषणः स्वसुभ अनुभूत्या ॥ ३० ॥

तिष्ठन्तम् आसीनम् उत प्रजन्तम्

शयानम् उक्षन्तम् अदन्तम् अन्नम् ।

स्वभावम् अन्यत् किम् अपि षडमानम्

आत्मानम् आत्मस्थमतिः न वेद ॥ ३१ ॥

यदि स्म पश्यति असत् इन्द्रिय अथ

नाना अनुमानेन विरुद्धम् अन्यत् ।

न मन्यते वस्तुतया मनीषी

स्वाप्नं यथा उत्थाय तिरोदधानम् ॥ ३२ ॥

पूर्वं गृहीतं गुणकर्मचित्रम्

अज्ञानम् आत्मनि अविविक्तम् अङ्ग ।

निवर्तते तत् पुनः षडक्षया अेव

न गृह्यते न अपि विसृज्य आत्मा ॥ ३३ ॥

यथा छि भानोः उदयः नृयक्षुषाम्

तमः निहन्त्यात् न तु सद्धिधत्ते ।
 अवेवं समीक्षा निपुणा सती मे
 हन्त्यात् तमिस्रं पुरुषस्य भुङ्क्ते ॥ ३४ ॥
 अेषः स्वयञ्जयोतिः अजः अप्रमेयः
 मडानुभूतिः सकलानुभूतिः ।
 अेकः अद्वितीयः वयसां विरामे
 येन षिषिता वाङ् असवः यरन्ति ॥ ३५ ॥
 अेतावान् आत्मसंभोः यत् विकल्पः तु केवले ।
 आत्मन् नृते स्वमात्मानम् अवलम्बः न यस्य हि ॥ ३६ ॥
 यत् नाम आकृतिभिः ग्राह्यं पञ्चवर्णम् अबाधितम् ।
 व्यर्थेन अपि अर्थवादः अयं द्रयं पण्डितमानिनाम् ॥ ३७ ॥
 योगिनः अपक्वयोगस्य युञ्जतः कायः उत्थितैः ।
 उपसर्गैः विहन्त्येत् तत्र अयं विहितः विधिः ॥ ३८ ॥
 योगधारणया कांश्चित् आसनैः धारण अन्वितैः ।
 तपोमन्त्रौषधैः कांश्चित् उपसर्गान् विनिर्दडेत् ॥ ३९ ॥
 कांश्चित् मम अनुध्यानेन नामसङ्कीर्तन आदिभिः ।
 योगेश्वर अनुवृत्त्या वा हन्त्यात् अशुभदान्शनैः ॥ ४० ॥
 डेचित् देहम् षमं धीराः सुकल्पं वयसि स्थिरम् ।
 विधाय विविध उपायैः अथ युञ्जन्ति सिद्धये ॥ ४१ ॥
 न हि तत् कुशलात् दृत्यं तत् आयासः हि अपार्थकः ।
 अन्तवत्त्वात् शरीरस्य क्लस्य षव वनस्पतेः ॥ ४२ ॥
 योगं निषेवतः नित्यं कायः येत् कल्पताम् षयात् ।
 तत् श्रद्धध्यात् न मतिमान् योगम् उत्सृज्य मत्परः ॥ ४३ ॥
 योगचर्याम् षमां योगी वियरन् मत् व्यपाश्रयः ।
 न अन्तरायैः विहन्त्येत् निःस्पृहः स्वसुषानुभूः ॥ ४४ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संडितायामेकादशस्कन्धे षगवद्बुद्धवसंवादे
 परमार्थनिर्णयो नाम अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

અથ એકોનત્રિંશઃ અધ્યાયઃ ।

સુદુસ્તરામ્ ઇમાં મન્યે યોગચર્યામ્ અનાત્મનઃ ।

યથા અઞ્જસા પુમાન્ સિહ્યેત્ તત્ મે બ્રૂહિ અઞ્જસા અચ્યુત ॥ ૧ ॥

પ્રાયશઃ પુણ્ડરીકાક્ષ યુઞ્જન્તઃ યોગિનઃ મનઃ ।

વિષીદન્તિ અસમાધાનાત્ મનોનિગ્રહકર્ષિતાઃ ॥ ૨ ॥

અથ અતઃ આનન્દદુઃખં પદામ્બુજમ્

હંસાઃ શ્રયેરન્ અરવિન્દલોચન ।

સુખં નુ વિશ્વેશ્વર યોગકર્મભિઃ

ત્વત્ માયયા અમી વિહતાઃ ન માનિનઃ ॥ ૩ ॥

કિં ચિત્રમ્ અચ્યુત તવ એતત્ અશૈષભન્ધઃ

દાસૈષુ અનન્યશરણૈષુ યત્ આત્મ સાત્ત્વમ્ ।

યઃ અરોચયત્સહ મૃગૈઃ સ્વયમ્ ઈશ્વરાણામ્

શ્રીમત્ કિરીટ તટ પીડિત પાદ પીઠઃ ॥ ૪ ॥

તં ત્વા અખિલ આત્મદયિત ઈશ્વરમ્ આશ્રિતાનામ્

સર્વ અર્થદં સ્વકૃતવિત્ વિસૃજેત કઃ નુ ।

કઃ વા ભજેત્ કિમ્ અપિ વિસ્મૃતયે અનુ ભૂત્યૈ

કિં વા ભવેત્ ન તવ પાદરજોજુષાં નઃ ॥ ૫ ॥

ન એવ ઉપયન્તિ અપચિત્તિ કવયઃ તવ ઈશ

બ્રહ્માયુષા અપિ કૃતમ્ ઋધમુદઃ સ્મરન્તઃ ।

યઃ અન્તર્બહિઃ તનુભૃતામ્ અશુભં વિધુન્વન્

આચાર્યચૈત્યવપુષા સ્વગતં વ્યનક્તિ ॥ ૬ ॥

શ્રીશુકઃ ઉવાચ ।

ઇતિ ઉદ્ધવેન અતિ અનુરક્ત ચેતસા

પૃષ્ઠઃ જગત્કીડનકઃ સ્વશક્તિભિઃ ।

ગૃહીત મૂર્તિત્રયઃ ઈશ્વર ઈશ્વરઃ

જગાદ સપ્રેમ મનોહરસ્મિતઃ ॥ ૭ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

હન્ત તે કથયિષ્યામિ મમ ધર્માન્ સુમદ્ગલામ્ ।

યાન્ શ્રદ્ધયા આચરન્ મર્ત્યઃ મૃત્યું જયતિ દુર્જયમ્ ॥ ૮ ॥

कुर्यात् सर्वाणि कर्माणि मर्द्यं शनैः स्मरन् ।
 मयि अर्पित मनः स्थितः मत् धर्म आत्ममनोरतिः ॥ ८ ॥
 देशान् पुण्यान् आश्रयेत् मद्भक्तैः साधुभिः श्रितान् ।
 देव आसुर मनुष्येषु मद्भक्त आचरितानि य ॥ १० ॥
 पृथक् सन्नेषा वा मर्द्यं पर्वयात्रा मर्द्यत्सवान् ।
 कारयेत् गीतनृत्य आद्यैः मळाराज विभूतिभिः ॥ ११ ॥
 माम् एव सर्वभूतेषु बलिः अन्तः अपावृतम् ।
 शङ्केत आत्मनि य आत्मानं यथा भ्रम अमल आशयः ॥ १२ ॥
 एति सर्वाणि भूतानि मद्भावेन मर्दायुते ।
 सभाजयन् मन्यमानः ज्ञानं देवलम् आश्रितः ॥ १३ ॥
 ब्राह्मणो पुण्डसे स्तेने ब्रह्मण्ये अर्के स्फुलिङ्गके ।
 अकूरे कूरके य एव समदृक् पण्डितः मतः ॥ १४ ॥
 नरेषु अर्भीक्ष्णं मद्भावं पुंसः भावयतः अचिरात् ।
 स्पर्धा असूया तिरस्काराः साडङ्गाराः वियन्ति हि ॥ १५ ॥
 विसृज्य स्मयमानान् स्वान् दृशं व्रीडां य दैडिकीम् ।
 प्रणमेत् दण्डवत् भूमौ आश्रयाद्दाल गो भरम् ॥ १६ ॥
 यावत् सर्वेषु भूतेषु मद्भावः न उपजायते ।
 तावत् एवम् उपासीत वाङ् मन काय वृत्तिभिः ॥ १७ ॥
 सर्वं ब्रह्मात्मकं तस्य विद्यया आत्म मनीषया ।
 परिपश्यन् उपरमेत् सर्वतः मुक्त संशयः ॥ १८ ॥
 अयं हि सर्वकल्याणां संप्रीयीनः मतः मम ।
 मद्भावः सर्वभूतेषु मनोवाक्कायवृत्तिभिः ॥ १९ ॥
 न हि अङ्ग उपक्रमे ध्वंसः मद्गर्भस्य उद्धव आणु अपि ।
 मया व्यवसितः सम्यक् निर्गुणत्वात् अनाशिषः ॥ २० ॥
 यः यः मयि परे धर्मः कल्प्यते निष्कलाय येत् ।
 तत् आयासः निरर्थः स्यात् भयादेः एव सत्त्वं ॥ २१ ॥
 ओषा बुद्धिमतां बुद्धिः मनीषा य मनीषिणाम् ।
 यत् सत्यम् अनृतेन एव मर्त्येन आप्नोति मा अमृतम् ॥ २२ ॥

अेष ते अभिहितः कृत्स्नः ब्रह्मवाद्स्य सङ्ग्रहः ।
 समासव्यासविधिना देवानाम् अपि दुर्गमः ॥ २३ ॥
 अभीक्ष्णशः ते गदितं ज्ञानं विस्पष्टयुक्तिमत् ।
 ऐतत् विज्ञाय मुख्येत पुरुषः नष्टसंशयः ॥ २४ ॥
 सुविविक्तं तव प्रश्नं मया ऐतत् अपि धारयेत् ।
 सनातनं ब्रह्मगुह्यं परं ब्रह्म अधिगच्छति ॥ २५ ॥
 यः ऐतत् मम भक्त्येषु सम्प्रदधात् सुपुष्कलम् ।
 तस्य अहं ब्रह्मदायस्य ददामि आत्मानम् आत्मना ॥ २६ ॥
 यः ऐतत् समधीयीत पवित्रं परमं शुचि ।
 सः पूयेत अहः अहः मां ज्ञानदीपेन दर्शयन् ॥ २७ ॥
 यः ऐतत् श्रद्धया नित्यम् अव्यग्रः श्रुणुयात् नरः ।
 मयि भक्तिं परां कुर्वन् कर्मभिः न सः बध्यते ॥ २८ ॥
 अपि उद्धव त्वया ब्रह्म साधे समवधारितम् ।
 अपि ते विगतः मोहः शोकः च असौ मनोभवः ॥ २९ ॥
 न ऐतत् त्वया दाम्भिकाय नास्तिकाय शठाय च ।
 अशुश्रूषोः अभक्ताय दुर्विनीताय दीयताम् ॥ ३० ॥
 अतैः द्रोषैः विहीनाय ब्रह्मार्थाय प्रियाय च ।
 साधवे शुचये ब्रूयात् भक्तिः स्यात् शूद्र योषिताम् ॥ ३१ ॥
 न ऐतत् विज्ञाय जिज्ञासोः ज्ञातव्यम् अवशिष्यते ।
 पीत्वा पीयूषम् अमृतं पातव्यं न अवशिष्यते ॥ ३२ ॥
 ज्ञाने कर्मणि योगे च वार्तायां दण्डधारणे ।
 यावान् अर्थः नृणां तात तावान् ते अहं यतुर्विधः ॥ ३३ ॥
 मर्त्यः यदा त्यक्त समस्तकर्मा
 निवेदितात्मा विचिकीर्षितः मे ।
 तदा अमृतत्वं प्रतिपद्यमानः
 मया आत्मभूयाय च कल्पते वै ॥ ३४ ॥
 श्रीशुकः उवाच ।

सः अवेवम् आदर्शित योगमार्गः

तदा उत्तम श्लोकवचः निशम्य ।

बद्ध अञ्जलिः प्रीति उपरुद्ध कण्ठः

न किञ्चित् उच्येः अश्रु परिप्लुत अक्षः ॥ ३५ ॥

विष्टस्य चित्तं प्राण्य अवधूर्णम्

धैर्येण राजन् बहु मन्यमानः ।

कृताञ्जलिः प्राड यद्गुप्रवीरम्

शीघ्रार्ण स्पृशन् तत् यरण अरविन्दम् ॥ ३६ ॥

उद्धवः उवाच ।

विद्रावितः मोड मडा अन्धकारः

यः आश्रितः मे तव सन्निधानात् ।

विभावसोः किं नु समीपगस्य

शीतं तमः भीः प्रभवन्ति अज अध ॥ ३७ ॥

प्रत्यर्पितः मे भवता अनुकम्पिना

भृत्याय विज्ञानमयः प्रदीपः ।

छित्वा कृतज्ञः तव पादमूलम्

कः अन्यत् समीयात् शरणं त्वदीयम् ॥ ३८ ॥

वृक्षः य मे सुदृढः स्नेहपाशः

दाशार्ढ वृष्णि अन्धक सात्वतेषु ।

प्रसारितः सृष्टिविवृद्धये त्वया

स्वमायया छि आत्म सुबोध उतिना ॥ ३९ ॥

नमः अस्तु ते मढायोगिन् प्रपन्नम् अनुशाधि माम् ।

यथा त्वत् यरण अम्भोजे रतिः स्यात् अनपायिनी ॥ ४० ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

गच्छ उद्धव मया आदिष्टः बहरि आप्यं मम आश्रमम् ।

तत्र मत् पाद तीर्थोद्रे स्नान उपस्पर्शनैः शुचिः ॥ ४१ ॥

ईक्षया अलकनन्दाया विधूत अशेष कल्मषः ।

वसानः वल्कलानि अङ्ग वन्यभुङ् सुभ निःस्पृहः ॥ ४२ ॥

तितिक्षौः द्रुद्धमात्राणां सुशीलः संयतेन्द्रियः ।

શાન્તઃ સમાહિતધિયા જ્ઞાનવિજ્ઞાનસંયુતઃ ॥ ૪૩ ॥

મત્તઃ અનુશિક્ષિતં યત્ તે વિવિક્તમનુભાવયન્ ।

મધિ આવેશિત વાઙ્ ચિત્તઃ મદ્ધર્મ નિરતઃ ભવ ।

અતિવ્રજ્ય ગતીઃ તિસ્રઃ મામ્ એષ્યસિ તતઃ પરમ્ ॥ ૪૪ ॥

શ્રીશુકઃ ઉવાચ ।

સઃ એવમ્ ઉક્તઃ હરિમેઘસા ઉદ્ધવઃ

પ્રદક્ષિણાં તં પરિસૃત્ય પાદયોઃ ।

શિરઃ નિધાય અશ્રુકલાભિઃ આર્દ્રધીઃ

ન્યષિઞ્ચત્ અદ્વન્દ્રપરઃ અપિ ઉપક્રમે ॥ ૪૫ ॥

સુદુસ્ત્યજ સ્નેહ વિયોગ કાતરઃ

ન શક્નુવન્ તં પરિહાતુમ્ આતુરઃ ।

કૃચ્છ્રં યયૌ મૂર્ધનિ ભર્તૃપાદુકે

બિભ્રન્ નમસ્કૃત્ય યયૌ પુનઃ પુનઃ ॥ ૪૬ ॥

તતઃ તમ્ અન્તર્હૃદિ સંનિવેશ્ય

ગતઃ મહાભાગવતઃ વિશાલામ્ ।

યથા ઉપદિષ્ટાં જગત્ એકબન્ધુના

તતઃ સમાસ્થાય હરેઃ અગાત્ ગતિમ્ ॥ ૪૭ ॥

યઃ એઅતત્ આનન્દ સમુદ્ર સંભૃતમ્

જ્ઞાનામૃતં ભાગવતાય ભાષિતમ્ ।

કૃષ્ણેણ યોગેશ્વર સેવિતાઙ્ઘ્રિણા

સચ્છ્રદ્ધયા આસેવ્ય જગત્ વિમુચ્યતે ॥ ૪૮ ॥

ભવભય અપહન્તું જ્ઞાનવિજ્ઞાનસારમ્

નિગમકૃત્ ઉપજહે ભૃગ્ગવત્ વેદસારમ્ ।

અમૃતમ્ ઉદધિતઃ ચ અપાયયત્ ભૃત્યવર્ગાન્

પુરુષમ્ ઋષભમ્ આદ્યં કૃષ્ણસઞ્જાં નતઃ અસ્મિ ॥ ૪૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે ભગવદુદ્ધવસંવાદે

પરમાર્થપ્રાપ્તિસુગમોપાયકથનોદ્ધવબદ્ધરિકાશ્રમપ્રવેશો

નામ એકોનત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨૯ ॥

अथ त्रिंशः अध्यायः ।

राज्ञा उवाच ।

ततः मलाभागवते उद्धवे निर्गते वनम् ।

द्वारवत्यां डिम् अकरोत् भगवान् भूतभावनः ॥ १ ॥

ब्रह्मशाप उपसंसृष्टे स्वकुले यादवर्षभः ।

प्रेयसीं सर्वनेत्राणां तनुं सः कथम् अत्यजत् ॥ २ ॥

प्रत्याकष्टं नयनम् अबला यत्र लज्जं न शेकुः

कर्णाविष्टं न सरति ततः यत् सताम् आत्मलज्जम् ।

यत् श्रीः वायां जनयति रतिं किं नु मानं कवीनाम्

दृष्ट्वा जिष्योः युधि रथगतं यत् य तत् साम्यम्

धैर्युः ॥ ३ ॥

ऋषिः उवाच ।

दिवि भुवि अन्तरिक्षे च मलोत्पातान् समुत्थितान् ।

दृष्ट्वा आसीनान् सुधर्मायां कृष्णः प्राड यदूनं धृष्टम् ॥ ४ ॥

श्रीभगवान् उवाच ।

अते घोराः मलोत्पाताः द्वार्वत्यां यमकेतवः ।

मुदूर्तम् अपि न स्थेयम् अत्र नः यदुपुङ्गवाः ॥ ५ ॥

स्त्रियः भालाः य वृद्धाः य शङ्भोद्धारं प्रजन्तितः ।

वर्यं प्रभासं यास्यामः यत्र प्रत्यङ् सरस्वती ॥ ६ ॥

तत्र अभिषिष्य शुचय उपोष्य सुसमाहिताः ।

देवताः पूजयिष्यामः स्नपन आलोपन अर्हणैः ॥ ७ ॥

ब्राह्मणान् तु मलाभागान् कृतस्वस्त्ययना वयम् ।

गो भू डिडरथ वासोभिः गज अश्वरथ वेश्मभिः ॥ ८ ॥

विधिः श्रेष्ठः छि अरिष्टघ्नः मङ्गल आयनम् उत्तमम् ।

देव द्विज गवां पूजा भूतेषु परमः भवः ॥ ९ ॥

एति सर्वे समाकर्ण्य यदुवृद्धाः मधुद्विषः ।

तथा एति नौभिः उत्तीर्य प्रभासं प्रययू रथैः ॥ १० ॥

तस्मिन् भगवता आदिष्टं यदुदेवेन यादवा ।

यङ्कुः परमया भक्त्या सर्वश्रेय उपबृंहितम् ॥ ११ ॥

તતઃ તસ્મિન્ મહાપાનં પપુઃ મૈરેયકં મધુ ।
દિષ્ટ વિભ્રંશિત ધિયઃ યત્ દ્રવૈઃ ભ્રશ્યતે મતિઃ ॥ ૧૨ ॥

મહાપાન અભિમત્તાનાં વીરાણાં દૃમચેતસામ્ ।
કૃષ્ણમાયા વિમૂઢાનાં સ્ઙ્ઘર્ષઃ સુમહાન્ અભૂત્ ॥ ૧૩ ॥

યુયુધુઃ ક્રોધસંરબ્ધ્યા વેલાયામ્ આતતાયિનઃ ।
ધનુભિઃ અસિભિઃ મલ્લૈઃ ગદાભિઃ તામ્ અરર્ષિભિઃ ॥ ૧૪ ॥

પતત્પતાકૈ રથકુઞ્જરાદિભિઃ
ખર ઉષ્ટ્ર ગોભિઃ મહિષૈઃ નરૈઃ અપિ ।
મિથઃ સમેત્ય અશ્વતરૈઃ સુદુર્મદા
ન્યહન્ શરદ્દૃભિઃ ઇવ દ્વિપા વને ॥ ૧૫ ॥

પ્રદ્યુમ્ન સામ્બૌ યુધિ રૂઢમત્સરૌ
અકૂર ભોજૌ અનિરુદ્ધ સાત્યકી ।
સુભદ્ર સ્ઙ્ગ્રામજિતૌ સુદારુણૌ
ગદૌ સુમિત્રા સુરથૌ સમીયતુઃ ॥ ૧૬ ॥

અન્યે ચ યે વૈ નિશઠ ઉલ્બુક આદ્યઃ
સહસ્રજિત્ શતજિત્ ભાનુ મુખ્યાઃ ।
અન્યોન્યમ્ આસાઘ મદાન્ધકારિતા
જઘ્નુઃ મુકુન્દેન વિમોહિતા ભૃશમ્ ॥ ૧૭ ॥

દાશાર્હ વૃષ્ણિ અન્ધક ભોજ સાત્વતા
મધુ અર્બુદા માથુરશૂરસેનાઃ ।
વિસર્જનાઃ કુકુરાઃ કુન્તયઃ ચ
મિથઃ તતઃ તે અથ વિસૃજ્ય સૌહૃદમ્ ॥ ૧૮ ॥

પુત્રાઃ અયુધ્યન્ પિતૃભિઃ ભ્રાતૃભિઃ ચ
સ્વસ્ત્રીય દૌહિત્ર પિતૃવ્યમાતૃલૈઃ ।
મિત્રાણિ મિત્રૈઃ સુહૃદઃ સુહૃદ્ભિઃ
જ્ઞાતીસ્ત્વહન્ જ્ઞાતયઃ એવ મૂઢાઃ ॥ ૧૯ ॥

શરેષુ ક્ષીયમાણેષુ ભજ્યમાનેષુ ધન્વસુ ।
શસ્ત્રેષુ ક્ષીયમાણેષુ મુષ્ટિભિઃ જહ્નુઃ એરકાઃ ॥ ૨૦ ॥

ताः वज्रकल्पाः छि अलवन् परिधाः मुष्टिनाः भृताः ।
 जघ्नुः द्विषः तैः कृष्णेन वार्यमाणाः तु तं य ते ॥ २१ ॥
 प्रत्यनीकं मन्यमानाः बलभद्रं य मोहिताः ।
 उन्तुं कृतधियः राजन् आपन्नाः आततायिनः ॥ २२ ॥
 अथ तौ अपि सङ्कुद्धौ उद्यम्य कुरुनन्दन ।
 अेरका मुष्टि परिधौ जरन्तौ जघ्नतुः युधि ॥ २३ ॥
 ब्रह्मशाप उपसृष्टानां कृष्णमायावृत आत्मनाम् ।
 स्वर्धाक्रोधः क्षयं निन्दे वैरावः अग्निः यथा वनम् ॥ २४ ॥
 अेवं नष्टेषु सर्वेषु कुलेषु स्वेषु केशवः ।
 अवतारितः भुवः भारः इति मेने अवशेषितः ॥ २५ ॥
 रामः समुद्रवेलायां योगम् आस्थाय पौरुषम् ।
 तत् त्याज लोकं मानुष्यं संयोज्य आत्मानम् आत्मनि ॥ २६ ॥
 रामनिर्याणम् आलोक्य भगवान् देवकीसुतः ।
 निषसाद्य धरोपस्थे तूष्णीम् आसाद्य पिप्पलम् ॥ २७ ॥
 भिभ्रत् यतुर्भुजं रुपं भ्राजिष्यु प्रभया स्वया ।
 दृशः वितिमाराः कुर्वन् विधूमः एव पावकः ॥ २८ ॥
 श्रीवत्साङ्गं घनश्यामं तप्तं डाटक वर्णसम् ।
 कौशेय्यं अम्बर युग्मेन परिवीतं सुमङ्गलम् ॥ २९ ॥
 सुन्दरं स्मितं वक्त्रं अञ्जं नील कुन्तल मण्डितम् ।
 पुण्डरीकं अभिरामाक्षं स्फुरन् मकर कुण्डलम् ॥ ३० ॥
 कटिसूत्रं ब्रह्मसूत्रं किरीटं कटक अङ्गद्वैः ।
 डार नूपुर मुद्राभिः कौस्तुभेन विराजितम् ॥ ३१ ॥
 वनमाला परीताङ्गं मूर्तिमद्भिः निज आयुधैः ।
 कृत्वा उरौ दक्षिणे पादम् आसीनं पङ्कज अरुणम् ॥ ३२ ॥
 मुसलौ अशेषायः षण्डकृतेषुः लुब्धकः जराः ।
 मृगास्य आकारं तत् यरणं विव्याध मृगशङ्कया ॥ ३३ ॥
 यतुर्भुजं तं पुरुषं दृष्ट्वा सः कृत किम्बिषः ।
 भीतः पपात शिरसा पादयोः असुरद्विषः ॥ ३४ ॥

અજાનતા કૃતમ્ ઇદં પાપેન મધુસૂદન ।
 ક્ષન્તુમ્ અર્હસિ પાપસ્ય ઉત્તમશ્લોકઃ મે અનઘ ॥ ૩૫ ॥
 યસ્ય અનુસ્મરણં નૃણામ્ અજ્ઞાન ધ્વાન્ત નાશનમ્ ।
 વદન્તિ તસ્ય તે વિષ્ણો મયા અસાધુ કૃતં પ્રભો ॥ ૩૬ ॥
 તત્ મા આશુ જહિ વૈકુણ્ઠ પાપ્માનં મૃગ લુબ્ધકમ્ ।
 યથા પુનઃ અહં તુ એવં ન કુર્યાં સત્ અતિક્રમમ્ ॥ ૩૭ ॥

યસ્ય આત્મ યોગ રચિતં ન વિદુઃ વિરિઞ્યઃ
 રુદ્ર આદ્યઃ અસ્ય તનયાઃ પતયઃ ગિરાં યે ।
 ત્વત્ માયથા પિહિત દૃષ્ટયઃ એતત્ અઞ્જઃ
 હિં તસ્ય તે વયમ્ અસત્ ગતયઃ ગૃણીમઃ ॥ ૩૮ ॥

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।
 મા ભૈઃ જરે ત્વમ્ ઉત્તિષ્ઠ કામઃ શેષઃ કૃતઃ હિ મે ।
 યાહિ ત્વં મત્ અનુજ્ઞાતઃ સ્વર્ગં સુકૃતિનાં પદમ્ ॥ ૩૯ ॥
 ઇતિ આદિષ્ઠઃ ભગવતા કૃષ્ણેન ઇચ્છા શરીરિણા ।
 ત્રિઃ પરિક્રમ્ય તં નત્વા વિમાનેન દિવં યયૌ ॥ ૪૦ ॥
 દારુકઃ કૃષ્ણપદવીમ્ અન્વિચ્છન્ અધિગમ્યતામ્ ।
 વાયું તુલસિકામોદમ્ આદ્રાય અભિમુખં યયૌ ॥ ૪૧ ॥

તં તત્ર તિગ્મદ્યુભિઃ આયુઘૈઃ વૃતમ્
 હિ અશ્વત્થમૂલે કૃતકેતનં પતિમ્ ।
 સ્નેહપ્લુતાત્મા નિપપાત પાદયો
 રથાત્ અવપ્લુત્ય સબાષ્પલોચનઃ ॥ ૪૨ ॥

અપશ્યતઃ ત્વત્ ચરણ અમ્બુજં પ્રભો
 દૃષ્ટિઃ પ્રણાટા તમસિ પ્રવિષ્ટા ।
 દિશઃ ન જાને ન લભે ચ શાન્તિમ્
 યથા નિશાયમ્ ઉડુપે પ્રણાટે ॥ ૪૩ ॥

ઇતિ બ્રુવતે સૂતે વૈ રથઃ ગરુડલાઞ્ચનઃ ।
 ખમ્ ઉત્પપાત રાજેન્દ્ર સાશ્વધ્વજઃ ઉદીક્ષતઃ ॥ ૪૪ ॥
 તમ્ અન્વગચ્છન્ દિવ્યાનિ વિષ્ણુપ્રહરણાનિ ચ ।

तेन अति विस्मित आत्मानं सूतम् आह जनार्दनः ॥ ४५ ॥

गच्छ द्वारवतीं सूत ज्ञातीनां निधनं मिथः ।

सङ्कर्षणस्य निर्याणं बन्धुभ्यः भ्रूळि मत् दशाम् ॥ ४६ ॥

द्वारकायां य न स्थेयं भवद्भिः य स्वबन्धुभिः ।

मया त्यक्तां यद्गुपुरीं समुद्रः प्लावयिष्यति ॥ ४७ ॥

स्वं स्वं परिग्राहं सर्वे आदाय पितरौ य नः ।

अर्जुनेन आविताः सर्वे धन्द्रप्रस्थं गमिष्यथ ॥ ४८ ॥

त्वं तु मत् धर्मम् आस्थाय ज्ञाननिष्ठः उपेक्षकः ।

मन्माया रथनाम् अेतां विज्ञाय उपशमं व्रज ॥ ४९ ॥

एति उक्तः तं परिक्लम्य नमस्कृत्य पुनः पुनः ।

तत् पादौ शीर्षिणो उपाधाय दुर्मनाः प्रथयौ पुरीम् ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संखितायामेकादशस्कन्धे यद्गुडुलसङ्ख्यो नाम

त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३० ॥

अथ ओकत्रिंशः अध्यायः ।

श्रीशुकः उवाच ।

अथ तत्र आगमत् ब्रह्मा भवान्या य समं भवः ।

मलेन्द्रप्रमुखाः देवाः मुनयः सप्रजेश्वराः ॥ १ ॥

पितरः सिद्धगन्धर्वाः विधाधर मखोरगाः ।

थारणाः यक्षरक्षांसि किंनर अप्सरसः द्विजाः ॥ २ ॥

द्रष्टुकामाः भगवतः निर्वाणं परम उत्सुकाः ।

गायन्तः य गृणन्तः य शौरेः कर्माणि जन्म य ॥ ३ ॥

ववर्षुः पुष्पवर्षाणि विमान आवलिभिः नभः ।

कुर्वन्तः सङ्कुलं राजन् भक्त्या परमया युताः ॥ ४ ॥

भगवान् पितामहं वीक्ष्य विभूतिः आत्मनः विभुः ।

संयोज्य आत्मनि य आत्मानं पद्मनेत्रे न्यमीलयत् ॥ ५ ॥

लोकामिरामां स्वतनुं धारणा ध्यान मङ्गलम् ।

योगधारणया आग्नेया अदग्ध्वा धाम आविशत् स्वकम् ॥ ६ ॥

દિવિ દુન્દુભયઃ નેદુઃ પેતુઃ સુમનઃ ચ ખાત્ ।

સત્યં ધર્મઃ ધૃતિઃ ભૂમેઃ કીર્તિઃ શ્રીઃ ચ અનુ તં વયુઃ ॥ ૭ ॥

દેવ આદયઃ બ્રહ્મમુખ્યાઃ ન વિશન્તં સ્વધામનિ ।

અવિજ્ઞાતગતિં કૃષ્ણં દદૃશુઃ ચ અતિવિસ્મિતાઃ ॥ ૮ ॥

સૌદામન્યાઃ યથા આકાશે યાન્ત્યાઃ હિત્વા અભ્રમણ્ડલમ્ ।

ગતિઃ ન લક્ષ્યતે મર્ત્યૈઃ તથા કૃષ્ણસ્ય દૈવતૈઃ ॥ ૯ ॥

બ્રહ્મ રુદ્ર આદયઃ તે તુ દૃષ્ટ્વા યોગગતિં હરેઃ ।

વિસ્મિતાઃ તાં પ્રશંસન્તઃ સ્વં સ્વં લોકં યયુઃ તદા ॥ ૧૦ ॥

રાજન્ પરસ્ય તનુભૃત્ જનનાપ્યયેહા

માયાવિડમ્બનમ્ અવેહિ યથા નટસ્ય ।

સૃષ્ટ્વા આત્મના ઇદમ્ અનુવિશ્ય વિહૃત્ય ચ અન્તે

સંહૃત્ય ચ આત્મ મહિના ઉપરતઃ સઃ આસ્તે ॥ ૧૧ ॥

મર્ત્યેન યઃ ગુરુસુતં યમલોકનીતમ્

ત્વાં ચ આનયત્ શરણાદઃ પરમ અસ્ત્ર દગ્ધમ્ ।

જિગ્યે અન્તક અન્તકમ્ અપિ ઇશમ્ અસૌ અવનીશઃ

કિં સ્વાવને સ્વરનયન્ મૃગયું સદેહમ્ ॥ ૧૨ ॥

તથા અપિ અશોશા સ્થિતિ સમ્ભવ અપિ

અયેષુ અનન્ય હેતુઃ યત્ અશેષ શક્તિધૃક્ ।

ન ઇચ્છત્ પ્રણેતું વપુઃ અત્ર શેષિતમ્

મર્ત્યેન કિં સ્વસ્થગતિં પ્રદર્શયન્ ॥ ૧૩ ॥

યઃ એતાં પ્રાતઃ ઉત્થાય કૃષ્ણસ્ય પદવીં પરામ્ ।

પ્રયતઃ કીર્તયેત્ ભક્ત્યા તામ્ એવ આપ્રોતિ અનુત્તમામ્ ॥ ૧૪ ॥

દારુકઃ દ્વારકામ્ એત્ય વસુદેવ ઉગ્રસેનયોઃ ।

પતિત્વા ચરણાવસ્રૈઃ ન્યષિગ્ચત્ કૃષ્ણાવિચ્યુતઃ ॥ ૧૫ ॥

કથયામાસ નિધનં વૃષ્ણીનાં કૃત્સ્નશઃ નૃપ ।

તત્ શ્રુત્વા ઉદ્ધિગ્ન હૃદયાઃ જનાઃ શોક વિમૂર્ચિતાઃ ॥ ૧૬ ॥

તત્ર સ્મ ત્વરિતા જગ્મુઃ કૃષ્ણા વિશ્લેષ વિહ્વાલાઃ ।

વ્યસવાઃ શેરતે યત્ર જ્ઞાતયઃ ધ્વન્તઃ આનનમ્ ॥ ૧૭ ॥

देवकी रोडिणी य अवे वसुदेवः तथा सुतौ ।
 कृष्ण राम अवपश्यन्तः शोक आर्ताः विजडुः स्मृतिम् ॥ १८ ॥
 प्राणान् य विजडुः तत्र भगवत् विरल आतुराः ।
 उपगुड्य पतीन् तात चिताम् आरुरुडुः स्त्रियः ॥ १९ ॥
 रामपत्न्यः य तत् देलम् उपगुड्य अग्रिम् आविशन् ।
 वसुदेवपत्न्यः तत् गात्रं प्रद्युम्न आदीन् उरेः स्नुषाः ।
 कृष्णपत्न्यः आविशन् अग्रिं रुक्मिणि आधाः तदात्मिकाः ॥ २० ॥
 अर्जुनः प्रेयसः सभ्युः कृष्णस्य विरल आतुरः ।
 आत्मानं सान्त्वयामास कृष्णगीतैः सद्भुक्तिभिः ॥ २१ ॥
 बन्धूनां नष्टगोत्राणाम् अर्जुनः साम्पराधिकम् ।
 उतानां कारयामास यथावत् अनुपूर्वशः ॥ २२ ॥
 द्वारकां उरिणा त्यक्त्वा समुद्रः अप्लावयत् क्षणात् ।
 वर्जयित्वा मळाराज श्रीमत् भगवत् आलयम् ॥ २३ ॥
 नित्यं संनिहितः तत्र भगवान् मधुसूदनः ।
 स्मृत्या अशेषा अशुभउरं सर्वं मङ्गलम् अमङ्गलम् ॥ २४ ॥
 स्त्री बाल वृद्धान् आदाय उतशेषान् धनञ्जयः ।
 धन्द्रप्रस्थं समावेश्य वज्र तत्र अब्यषेचयत् ॥ २५ ॥
 श्रुत्वा सुदुत् वधं राजन् अर्जुनात् ते पितामहाः ।
 त्वां तु वंशधरं कृत्वा जग्मुः सर्वे मडापथम् ॥ २६ ॥
 यः अेतत् देवदेवस्य विषणोः कर्माणि जन्म य ।
 कीर्तयेत् श्रद्धया मर्त्यः सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २७ ॥
 एत्थं उरेः भगवतः रुचिर अवतार
 वीर्याणि बालयस्त्रितानि य शन्तमानि ।
 अन्यत्र य एल य श्रुतानि गृणन् मनुष्यः
 भक्तिं परां परमलंसगतौ लभेत ॥ २८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मळापुण्ड्रो पारमलंस्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे मौसलोपाख्यानां नाम
 अेकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥

॥ ઇતિ ઉદ્ધવગીતા નામ એકાદશસ્કન્ધઃ સમાપ્તઃ ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Portion of adhyAyas 7, 8 and 9 are also known as avadhUtagItam

Uddhava Gita

pdf was typeset on September 24, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

